

வட்டம் நட்புர் வீடு

(செலுகு நாவல்)

ஏ.சீ.ஐரீனா முஸ்தபா

③

Rinza Mohamed

37ம் நம்பர் வீடு

21/6

ஏ.சி. ஜரீனா முஸ்தபா

AL-HAJ A. C. JAREENA MUSTAFA
120/H, BOGAHAWATHA ROAD,
WELIVITA,
KADUWELA.

வெளியீடு

எக்மி பதிப்பகம்

19. கமந்தெனிய வீதி,
கிரிங்கதெனிய, மாவனல்லை, இலங்கை.
தொ.பேசி 035 2246494 - 071 8396397
Gmail: acmipublication@gmail.com

நூலின் பெயர் : 37ம் நம்பர் வீடு
 ஆசிரியர் : ஏ.சீ. ஜீர்னா முஸ்தபா
 உரிமை : ஆசிரியருக்கு
 ISBN : 978-955-1825-07-2
 விலை : 250/=
 முதற் பதிப்பு : 2011 பெப்ரவரி
 கணனி எழுத்து : அழு அஷ்பாக்
 வெளியீடு : எக்மி பதிப்பகம்
 19, கமந்தெனிய வீதி
 கிரிங்கதெனிய, மாவனல்லை,
 இலங்கை.

Title : Muppatthi Elaam Nombor Veedu
 Author : A.C Jareena Musthafa
 Address : 120/H, Bogahawatta,
 Welivita, Kaduwela, Sri Lanka.
 Copy Right : Author
 ISBN : 978-955-1825-07-2
 Price : 250/=
 Language : Tamil
 Edition : 2011 February
 Published by : ACMI pathippaham
 19, Gamandeniya Road,
 Kiringadeniya, Mawanella, Sri Lanka.
 Printed by : FAST Graphics
 31G, Hasan Mawatha,
 Mawanella, Sri Lanka.

சமர்ப்பணம்

எனது உடன் பிறப்புகளாகிய

சகோதரர்

சீ.ஜமால் முஹியத்தீன் JP

சகோதரர்

ஜனாப் அலி சப்ரி,

சகோதரிகளான

ஸஹர்வான்,

மீனாதான் மரியம்,

சீத்தி ஹன்ஸா,

நோனா மஸாஹிரா,

சகீலா,

சுமீதாபானு,

ஈகியோர்களுக்கு

இந்நால் சமர்ப்பணம்

ஷுசிரியரின் பிற நூற்கள்

01. ஒர் அபலையின் டயரி (3 பதிப்புக்கள்)
(சமூக நாவல்)
02. இது ஒரு ராட்சவியின் கதை
(சமூக நாவல்)
03. 37ம் நம்பர் வீடு (உங்கள் கையில்)
04. ரோஜாக் கூட்டம் (சிறுவர் சிறுகதை) அச்சில்
05. யாதார்த்தங்கள் (சிறுகதை) அச்சில்

என் வார்த்தை ஊர்வலம் கடந்து செல்லும்....

37ம் நம்பர் வீடு...!

நம் இலங்கைத் தமிழ் எழுத்துலகில் முஸ்லிம் படைப்பாளிகளின் தொகையை, விரல் விட்டு எண்ணி விடலாம். இவர்களுள் கடந்த கால் நூற்றாண்டு காலமாக கட்டுரை, நாடகம், சிறுகதை, நாவல் என்று எழுதிக்குவித்து வரும் ஒரு சோதரியாள் நம்மிடையே எழுதுகோல் ஏந்தி உலா வருகின்றாள் என்றால் நம்புவீர்களா? ஆம்... அவர்தான், ஜனாபா ஹாஜியானி ஏ.சீ ஜீர்னா முஸ்தபா ஆவார். இலக்கியத்தின் பல்வேறு வடிவங்களில் இதுவரை அறுநாறு ஆக்கங்களுக்கு மேல் படைத்திருக்கும் இவரின் ஆறாவது நாவலே நம் வாசிப்பு விழிகளின் நேசிப்புக்கு இலக்காகியிருக்கும் இந்த “37ம் நம்பர் வீடு...” ஆகும். ஏற்கனவே இரு நாவல்கள் “மித்திரன்” இதழில் பிரசுரமாகியிருப்பது நம் கவனிப்புக்குரியது. ஏழாவது நாவல் தயாராகிக் கொண்டிருப்பதாகவும் தகவல் தருகிறார், சோதரியாள் ஜீர்னா முஸ்தபா.

இந்த சகோதரி ஜீர்னா முஸ்தபா, “மாற்றுக் கரையில் மலர்ந்த” ஒரு பெண் படைப்பாளி என்றால், “அது என்ன... மாற்றுக்கரை” என மனம் வினவுவதை மானசீகமாக உணர முடிகின்றது. “மாறுதல் வந்தே தீரும் என்பதில் மாற்றமே யில்லை” என்று கம்யூனிஸ்த்தின் கனவான் லெனின் கூறியதற்கொப்ப, நம் நாட்டிலும் முன்று தசாப்த கால முடிவினைத் தொடர்ந்து, அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகள் உள்ளிட்டு, பல்வேறு மாற்றங்கள் படிப்படியாக நிகழ்ந்து வருவதை அவதானித்து வருகின்றோம். மாறி வரும் குழந்தையின் சுழற்சியின் போக்கில், இலக்கியத்திலும் சில மாற்றங்கள் புதிய திசையைக் காட்டுகின்றன.

தலைநூக்கரில் பிரபலமான “கோடகே புத்தக மாளிகை” இது காலம் வரை சகோதர சிங்கள இலக்கியத்துக்குச் செய்து வந்தது போல, தமிழ் நூல்களுக்கும் பரிசளிக்கவும், தமிழ் படைப்பாளர்களை கண்ணியப்படுத்தவும், சிங்கள - தமிழ் எழுத்தாளர்கள் இதன் பிறகு கை கோர்த்து காரியமாற்றவும் வழி செய்து வருகின்றது.

சமீபத்தில் (23.07.2010) தலை நகருக்கு வெளியே, ஆனம்டுவ எனுமூரில் இயங்கி வரும் “கோதென்ன பய்விளிங் ஹவஸ்” ஒரே மேடையில் 09 சிங்கள நூல்களைத் தமிழிலும்,

07 தமிழ் நூல்களை சிங்களத்திலும் கொழும்பில் வெளியிட்டு, புதிய பாதைக்கு வெளிச்சமிட்டு, இனங்களுக்கிடையே கலாசாரப் புரிந்துணர்வு புலர்ந்திட வழிசமைத்துள்ளது.

இவ்வாறு ஆங்காங்கே “இருக்கரை மொழி மாற்ற” நூல் வெளியிட்டு முயற்சிகள் நடைபெற்று வரும் தருணத்தில் “மாற்றுக் கரையில் மலர்ந்த” சகோதரி ஜீர்னா முஸ்தபாவின் “37ம் நம்பர் வீடு” இலக்கியத் தெருவுக்கு விற்பனைக்கு வந்திருக்கிறது. சகோதரி ஜீர்னா முஸ்தபா தமிழில் கற்று தமிழில் தெளிவு பெற்றவர் அல்லர். சகோதர சிங்கள மொழியில் ஆரம்ப முதலே கற்று சிங்களப் புலமை மிக்க ஒரு சிங்களப் படைப்பாளியாக மினிரத் தக்கவர். தமிழ் மீது கொண்ட பற்றின் காரணமாக, தமிழை தன் முயற்சியாக வாசித்து வாசித்து தரமான வாசகியாகி தமிழறிவை விருத்தி செய்து கொண்டதன் விளைவாய், தன் அழிமனதில் உறங்கிடக் கிடக்கும் எழுத்தார்வத்தைத் தமிழைப் பன்னிராய் தெளித்து, எழுப்பி விட்டதுடன், தமிழிலேயே சிந்தித்து - எழுதி, இன்றோரு நாவலாசிரியையாய் நடை பயின்று வரும் நங்கையாய், நம் தமிழை வளர்த்து வருகின்றார் என்றால் அது மிகையல்ல. வேற்று மொழியைத் தாய் மொழியாக வீட்டினுள் மட்டும் பேசிக் கொண்டே, தமிழைப் போதனா மொழியாகக் கற்றுணர்ந்து, தமிழில் எழுதுவோர் ஒரிருவர் நம்மிடையே உளர். இத்தகையோரை விட, சோதரி ஜீர்னா முஸ்தபா ஒரு படி மேலே சென்று, சிங்கள மொழி மூலம் கற்று, அதிலே தேர்ச்சியும் உற்று, பள்ளிக்கூடத்தில் தமிழே கற்றிராத காரிகையாள் கன்னித் தமிழில் ஆவல் கொண்டு நாவல் எழுதுகின்றமை பெரிதும் பாராட்டப்பட வேண்டிய வெற்றியே.

நாவல் எழுதுவது என்பது எனிதான் காரியமல்ல. பெரிய பரப்பில் நின்று கொண்டு, மானுட வாழ்வின் பல்வேறு கோணங்களிலும் தன் பார்வையைச் செலுத்தி, பல விஷயங்களை கற்பனை தொட்டியிலிட்டு தாலாட்டி - சீராட்டி - சீர்தூக்கிப் பார்த்து, எழுதுகோலைத் தொட வேண்டிய பெரிய காரியம். இதனாற்றான் ஆரம்ப கால ஜயகாந்தன் என்னும் பிரபல முற்போக்கு எழுத்தாளன், பிரபல நாவல் ஆசிரியர் அகிலன், “கல்கி”யில் அடுத்தடுத்து பெரும் நாவல்கள் எழுதுவதைப் பார்த்து வியந்தாராம். நாளைடைவில் தானும் அம்முயற்சியைத் தொட்டுப் பார்க்கலாமே என்று “சித்திரப்பாவை” “கங்கா எங்கே போகிறாள்?” “உன்னைப்போல ஒருவன்” “சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்” போன்ற பிரசித்தமான நாவல்களைத் தமிழுக்குத் தந்து புகழ் குவித்தார், பிற்கால ஜெயகாந்தன் என்னும் பேனா மன்னன்.

இத்தகைய பெரும் முயற்சியில், சிங்களம் கற்ற நம்

செந்தமிழ் படைப்பாளி, இதுவரை ஆறு நாவல்களை எழுதி, ஏழாவதை எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றார் என்றால், அதற்காக தமிழ் நெஞ்சங்கள் வஞ்சமின்றி வாஞ்சையோடு நிச்சயம் பாராட்டவே செய்யும். இனி, நாவலாசிரியை ஜீர்ணா முஸ்தபா கட்டிய 37ம் நம்பர் வீட்டின் கதவுகளைத் தட்டிப் பார்ப்போம். திறக்கும் கதவுகளின் வழியே தெரிபவை எவை எவை என்பதை சற்றே தொட்டுப் பார்ப்போம்.

நாவல் இலக்கியத்தைத் தமிழுக்குத் தந்தவர்கள் ஆங்கிலேயர்களே! ஆங்கில இலக்கியத்தில் நாவல்கள் பல வழிகளில், பல வகைகளில், பல தொகைகளில் எழுதப்படுகின்றன. இவற்றுள் துப்பறியும் கதைகள், பேய்க் கதைகள், மர்மக் கதைகள் என்னிறந்த வாசகர்களை தம்பால் ஈர்த்துக் கொண்ட நாவல்களாகும். தமிழிலும் துப்பறியும் கதைகள் - மர்மக் கதைகள் - பேய்க் கதைகள் போன்ற நாவல்களை எழுதுவோர் வரிசையில், மாயாவி - கவாதர் - தமிழ்வாணன் - நாஞ்சில் பி.டி.சாமி - ஜெகசிற்பியன் போன்றோர் முக்கியமானவர்கள். தமிழில் பென் நாவலாசிரியைகளும் இருக்கவே செய்தனர். இவர்கள் பெரிதும் சமூக நாவல்களை எழுதுவதிலேயே கவனஞ் செலுத்தினர்.

ஆனால் நம் ஜீர்ணா முஸ்தபாவோ, பேய்க்கை எழுதியுள்ளார். ஆம்... “37ம் நம்பர் வீடு” ஒரு பேய்க் கதையைக் கூறும் நாவலே! வாசகர்களை பதற வைத்து, பயப்படச் செய்து, திடீர் திருப்பு முனைகளில் திகிலடையச் செய்து, வேடிக்கை பார்க்கும் வினோதக் கதையாக எழுதாமல், சமூகத்தில் - அதுவும் முஸ்லிம் சமூகத்தில் புரையோடிப் போய் கிடக்கும் பேய்கள் - அவற்றை விரட்ட, தாயத்து, நூல் போடல் - வெட்டி முறித்தல் போன்ற மூட நம்பிக்கைகளை சாடி, இஸ்லாமிய கருத்துக்களை கதை முழுக்க இழையோட விட்டு, சமய அடிப்படையிலான தீர்வுகளை விளக்கி, அல்லாஹ் அடியோடு விரும்பாத - வெறுக்கும் இணை வைக்கும் (ஷிர்க்) நடவடிக்கைகளுக்கு நம் நாவலாசிரியை பலமான சாட்டையடி கொடுக்கின்றார்.

குடும்பத் தலைவனாக வரும் அஸ்வர் அவி - வெளிநாடு போய் சம்பாதித்து வரும் மகன் ருஷைத் - அவர் மனைவி ஸஹரா - தாயாக வரும் கதீஜா - மருமகன் ஹிமால் - மகள் ருஷ்தா போன்றவர்கள், அறிவியலும் - விஞ்ஞானமும் வளர்ந்துள்ள இந்த நவீன காலத்தில் இன்னும் பேய் பிசாகுகளை நம்பி, சம்பாதித்த செல்வத்தை எல்லாம் கொட்டி சீரழிவதைக் கண்டு மனம் வருந்துகின்றார் நாவலாசிரியை ஜீர்ணா முஸ்தபா. இஸ்லாம் மனுக்குலத்தை வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ வைக்க, வல்ல அல்லாஹ் வினால் (மனிதரால்ல) அருளப்பட்ட மார்க்கம்,

அதுவொரு வாழ்க்கைத் திட்டம். அத்தகைய இஸ்லாத்தில் மனித வாழ்வு நலனுக்கான அனைத்தும் இருக்கும் போது, இந்தப் பேய் - பிசாச விவகாரங்களுக்கு விளக்கம் இல்லாமற் போகுமா?

இந்த வினாவுக்கு, 37ம் நம்பர் வீடு அழகான விளக்கத்தைத் தந்து, குர்ஆனிலுள்ள அதற்கான வரிகளை தொட்டுக் காட்டி, இஸ்லாமிய நெறி பிறழாது வாழும் வழிமுறைகளை நாவலாசிரியை அழகாக விளக்கிச் செல்கிறார். 37ம் நம்பர் வீடு 19 அத்தியாயங்களை தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. ஒவ்வொரு அத்தியாய முடிவிலும் மிஞ்சம் வெற்றிடங்களில் கதைப் பொருஞ்குக் கார்பான இறைமொழிகளையும் - நபி மொழிகளையும் பெட்டி கட்டி பிரசரமாக்கியுள்ளார். சமூக வாழ்வில் நாம் சதாவும் சந்திக்கும் சில மனிதர்களை, கதை மாந்தர்களாக உலாவ விட்டு, அவர்களின் பேச்சு வழக்கு உரையாடல் மூலம் கதையை நகர்த்தி செல்லும் கதாசிரியை, வாசகனை தன் வார்த்தை ஊர்வலத்தோடு கடைசி வரை விடாமல் அழைத்துச் செல்வதில் வெற்றி கண்டுள்ளார்.

முஸ்லிம் பெண் படைப்பாளிகள் சோதரி ஜீர்னா முஸ்தபாவைப் போன்று வாழ்வின் பல்வேறு கூறுகளையும், இஸ்லாமிய சிந்தனைகளோடு அருமையாகத் தமிழக்குத் தந்து இலக்கியம் படைக்கலாம் என்பதற்கு, இந்த 37ம் நம்பர் வீடு இன்னும் நம்பிக்கையை வளர்க்கிறது.

சோதரி ஜீர்னா முஸ்தபா மென் மேலும் இத்தகைய நாவல்கள் மூலம் தமிழக்கும் - தான் சார்ந்த சமூகத்திற்கும் அணியும் - பணியும் செய்திட ஆசிக்கிறேன்.

சத்திய எழுத்தாளன்
கலாபுஷணம் எஸ்.ஐ.நாகூர்கன்

31 -07 - 2010
42, போரா வீதி
கொழும்பு - 12
தொலைபேசி 0094-11-2342769
கைபேசி 072 6706119

“ஒர் அபலையின் டயரி” “இது ஒரு ராட்ஷ்டியின் கதை” போன்ற நாவல்கள் மூலம் வாசகர்களின் இதயவீணையை மீட்டியவர் நீங்கள். இந்த நாவலிலும் உங்கள் இதயக்குரலின் ராகம் எதிரொலிப்பதைக் காண்கின்றேன்.

நாவலுக்கே உரிய அந்த விறுவிறுப்பு, தொய்வற்ற நடை “அடுத்து என்ன நிகழுமோ?” என்ற ஆரவம், மொழியாட்சி, கட்டுக்கோப்பு அனைத்தையும் அரவனைத்தபடி மிக அற்புதமாக நாவலை நெய்துள்ளீர்கள் அந்த ஆற்றலை முதலில் வாழுத்துகிறேன்.

தீமையை இனங்காட்ட எல்லோராலும் முடியும் அதைத் தடுத்து நிறுத்த வழிதான் வேண்டும். ஒரு பழைய பழக்க வழக்கத்தை தடுத்து நிறுத்துவதோடு அது முடிவடைவதில்லை. மாற்றீடாக நல்ல பழக்க வழக்கங்களை உருவாக்க வேண்டும் அதற்கு ஒரு நல்ல உதாரணத்தை முன் வைக்கலாம். எமது கர்ப்பினிப் பெண்களுக்கு மத்தியிலே காணப்பட்ட அநநிய சமூகத்தின் பழக்க வழக்கங்களைத் தடை செய்த மாப்பிள்ளை வெப்பை ஆலிம் அவர்கள் தலைப் பாத்திஹா மூலம் பெண்களை புதிய திசைக்கு திருப்பின வரலாறு புரட்சிகரமானது. அது மாப்பிள்ளை வெப்பை ஆலிம் அவர்களின் எழுத்து முனையின் அழுத்தத்தையே காட்டுகிறது.

எமது நாவலாசிரியர்கள் சிலர் பழைய பழக்க வழக்கங்களை சுவைத் தமிழில் துவைக்கிறார்கள். எமது முன்னோர்களின் செயல்களை காவியத் தமிழில் காறி உமிழ்கிறார்கள். இச்சைத் தமிழை கொச்சைப் படுத்தி இதுதான் நாவல் என்று முன் மொழிகிறார்கள். சாகித்திய விருது வேறு பெற்றுக் கொள்கிறார்கள். அந்த வகையில் உங்கள் நாவல்கள் வண்டவாளத் தண்டவாளத்திலிருந்து விலகி நான் சுட்டிக்காட்டிய ரீதியில் பயணங் செய்திருப்பது மனதிற்கு மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது. மடமையைச் சாடுவதோடு மாற்றிடையும் துணிச்சலோடு தந்திருக்கிறீர்கள். வரவேற்கத்தக்க எழுத்தாக வடித்துள்ளீர்கள்.

ஆத்மா என்பது தூய்மையான ஜீவன் அல்லது ஞானம், இதனை ஆராய்ந்து எழுதுவது மிகவும் இலகுவானதல்ல. ஆத்மாவின் மாறுபட்ட சிந்தனைகளால் உருவாகும் தீமைகளை ஆராய்ந்து எழுதும் போது கூரறிவுடன் செயற்பட வேண்டும். உங்கள் நாவலை நோக்கும் போது நீங்களும் கூரறிவுடன் செயற்பட்டே நாவலை படைத்துள்ளீர்கள். என்பது துல்லியமாகப் புனராகிறது.

தீமைகளை எடுத்துக் காட்டுவது போல் அதனைத் தவிர்க்கவும் வழி செய்வதே எழுத்தாளனது தார்மீகப் பொறுப்பாகும். இன்று அதிக நாவல்கள் தீமைகளை வளர்க்கின்றன. இரண்டாந்தர நாவல்கள் பெண்களின் மென்மையான இதயங்களை சிதைக்கின்றன. தமிழக பெண் எழுத்தாளர்கள் சிலர் பணத்துக்காக இந்தக் “கொந்தராத்து”ப் பணியை சீராக செய்கிறார்கள். எம்மவர்களும் விடடில் பூச்சிகளாய் மாறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பெண் எழுத்தாளர் என்ற கடமை உணர்வுடன் கண்ணியமாக எழுத்துக்களையும், கருத்துக்களையும் கையாண்ட உங்கள் இப்படைப்பை நான் மானசீகமாக வரவேற்கிறேன்.

மிகவும் எளிய முறையில் தீமைகளை ஆராய்ந்து எழுதுவது காலத்தின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்யாது, சிறுகதைகள் மூலம் இவற்றை நிறைவேற்றவும் முடியாது. இதற்கு சிறந்த ஆயுதம் நாவல்தான். அதிகமான எழுத்தாளர்கள் இவற்றையுணர்ந்து செயற்பட்டுள்ளார்கள். வெற்றி கண்டுள்ளார்கள். நாவல்கள் என்பது காலத்தின் கண்ணாடி. நிலத்தின் நிலைம். அந்த வகையில் உங்கள் நாவலை நோக்கின் தீமைகளை ஊடுருவி, துருவி எழுதியுள்ளீர்கள். அவை கற்பனை கலக்காத யதார்த்த நிகழ்வுகளாக எம் கண்முன் நிழலாடுகின்றன. இது எல்லா எழுத்தாளர்களுக்கும் கைவராத கலை.

சிலருக்கு கடந்த காலம் ஒர் அழிந்த சித்திரம் போல காணப்படுகிறது. ஆனால் கடந்த காலம் வருங்காலத்திற்கு எடுத்துச் சொல்லும் வசந்தத்தையும் எம்மால் மறந்து விட முடியாது. சில கழிவு நீர் கூட நாம் அருந்தும் பாலை விட “பக்ஞரியா” ரீதியில் மேன்மையாக இருப்பதை சீர் தூக்கிப் பார்க்க வேண்டும். இவ்வாறு சிந்திக்கும் போது நமது எழுத்துக்கள் நல்ல சுவடுகளை பதிக்கின்றனவாக மாறும். இது எனது திடமான நம்பிக்கை. ஆனால் சில விருது பெற்ற நாவல் சக்கரவர்த்திகளுக்கோ கடந்த கால வசந்தங்கள் கசந்தவைகளாகவே இருப்பது எமது மனதை உறுத்துகிறது. அவர்கள் இழிவுகளையும் கழிவுகளையும் எழுதிப் பழக்கப்பட்டவர்கள். பாலில் துளி விஷம் கலக்கும் இவர்கள் கழிவு நீர்களைத் தான் கனிவாகப் பார்க்கிறார்கள். நாவல்கள் என்ற போர்வையில் எமது இளம் சந்ததியினருக்கு போதைப் பொருட்களையே விநியோகிக்கிறார்கள்.

அறியாமையிலும், மந்த புத்தியிலும் மூழ்கிக் கிடக்கின்ற எம் மக்களை உங்கள் எழுத்துக்கள் எதிர் காலத்தில் கட்டியெழுப்பும் என்ற நம்பிக்கை உங்கள் நாவலை நுகரும் போது எனக்குள் துளிர்க்கிறது.

எமது குழல் இவ்வாறு உங்களைப் போன்றவர்களை சிந்திக்க வைக்க வேண்டும். யுத்தவெறி, குருதியாறு, விழுப்புண், மரணாவலி, இவற்றுக்கிடையே நாட்டப்படும் வெற்றிக்கொடி - இவற்றைக் காட்டு மிராண்டித்தனம் என ஒதுக்க வேண்டும்.

இவை குழல் தாக்கத்தினால் தேவையை முன்னிட்டு எழுதத் தூண்டும் சிந்தனைகள். தேவையற்றவைகளை குப்பைத் தொட்டிகள் என்று ஒதுக்க வேண்டும். எதிர் காலத்தில் உங்கள் படைப்புக்களில் இவ்வாறான தொனி மேலும் எதிரொலிக்கும், சங்காய் முழங்கும் என எதிர்பார்த்து விடைபெறுகிறேன்.

இது
அன்புடன்
எஸ்.எச். மெளலானா
மிலேஸியம் கல்வி நிறுவனம்

பில்லி, குனியம், பேய், பிசாசு இவற்றில் நம்பிக்கையிருக்கிறதா உங்களுக்கு? எனக்கு, எல்லோருக்கும் தான் பலருக்கு இருக்கலாம். சிலருக்கு இல்லை. மந்திரித்தல், நூல் கட்டுதல், செய்வினை செய்தல், மடை வைத்தல் போன்றவை நம் நாட்டில் - குறிப்பாக கீழைத் தேசங்களில் அன்று முதல் இன்று வரை ஒரே சீராக நடைபெற்றே வருகின்றன. மூஸா நபியின் காலத்தில் மந்திரவாதிகளின் ஆட்சியும் அட்காசமும் அதிகம் அதிகம் !

ஜின்கள், ஸைத்தான்கள், கண்ணேறு, நாவேறு எல்லாம் இருப்பதாக இல்லாம் கூறுகிறது. அல்குர்ஆன் பல இடங்களிலே கோட்டுக் காட்டுகிறது. பில்லி, குனியத்துக்கு ஆட்பட்டு விடாதீர்கள் என்றும் எச்சரிக்கை செய்கிறது. எனவே இவற்றை எல்லாம் சிந்தனைக்கு ஏற்றுக் கொள்வது ஈமான் கொண்ட முஸ்லிம் ஒவ்வொருவரதும் கட்டாயக் கடமையாகும்.

பில்லி, குனியம், பேய், பிசாசு, ஸைத்தான்களின் அட்காசம் இவற்றையெல்லாம் அடிப்படையாக வைத்து இந்த நாவலை வடித்திருக்கின்றார் பிரபல நாவலாசிரியரான திருமதி ஜூரீனா முஸ்தபா. “பிரபல” என்ற சொல்லை நான் பிரயோகித்ததில் நோக்கமொன்றிருக்கிறது. இதுவரை ஆறு நாவல்களை “துணிச்சலுடன்” ஆக்கி விட்டார். நூல் வடிவம் பெறும் மூன்றாவது நாவல் இ.தாகும். தமிழகம், மல்லாரிப் பதிப்பகம் நடாத்திய நாவல் போட்டியில் பாராட்டுப் பத்திரம் பெற்ற நாவல் இவருடையது. அந்த வகையில் சமுத்தில் அதிகமான நாவல் எழுதிய முஸ்லிம் பெண்மனியாக ஜூரீனா தகழ்கிறார். இரண்டொரு பெண் எழுத்தாளர்களே நாவல் படைத்துள்ளனர். அவர்களுள் ஜூரீனாதான் முதன்மையானவராக விளங்குகின்றார் என்று கூறி வைக்கலாம்.

ஏற்கனவே வெளியிட்ட இரு நாவல்களுக்கும் வாசகர் மத்தியில் பெரும் வரவேற்பிருப்பதை நான் அறிவேன். “இரு அபலையின் டயறி” தொடர் கதையாக வெளிவந்த நாட்களிலேயே அதன் அதீத வரவேற்பை உனர்ந்து கொள்ள முடிந்தது. நாவலாக வெளிவந்த பிறகு மூன்றாம் பதிப்பு அச்சிடும் அளவுக்கு இந்நாவல் புகழ் பெற்றிருந்தது. “இது ஒரு ராட்சவியின் கதை” என்ற இவரது இரண்டாவது நாவலும் வாசகர் மத்தியில் செல்வாக்கைச் செலுத்தியது. “இது ஒரு ராட்சவியின் கதை” உண்மையில் நடந்த கதை போல் ஒரு மாயையை ஏற்படுத்தியது.

“ஒரு அபலையின் டயறி” ஒரு மர்ம நாவலென்னின் “இது ஒரு ராட்சவியின் கதை” ஒரு சமூக நாவலென்னலாம். இரண்டுமே மிக விறுவிறுப்பான நாவல்களாகும்.

சிங்கள மொழி மூலம் கற்றுத் தேர்ந்த ஜீர்ணா, தமிழில் ஆக்க இலக்கியம் படைத்தளிப்பது ஒரு புதுமைதான். ஏதோ ஒப்புக்கு எழுதும் சில எழுத்தாளர்களைப் போல் அல்லாமல் காத்திரமான பங்களிப்பை நாவல் இலக்கியத்துக்குச் செலுத்தியிருக்கிறார் என்றால் அது மிகையல்ல. நாவல் இலக்கணத்தின் நெளிவு, சுளிவுகளை நன்கறிந்து கொண்டு எழுதியிருக்கிறார். நாவல் இலக்கியத்தைத் தனக்கு வாலாயமாக்கிக் கொண்டுள்ளார் ஜீர்ணா. நாவல் மட்டுமல்லாது சிறுகதைகள், நாடகங்கள், கவிதைகள், சிந்தனைக் கட்டுரைகள் படைப்பதிலும் வல்லவராகத் திகழ்கிறார். அந்த வகையில் ஜீர்ணாவை ஒரு பல்துறைசார் எழுத்தாளர் என்று கூறி வைக்கலாம்.

அவரது ஏனைய நாவல்களைப் போலவே இந்த நாவலிலும் சிறுப்பான நகர்வு, செல்லாட்சி, யதார்த்தமான உரையாடல்கள் மூலம் நாவலை சுவை குன்றாமல் வழிநடாத்திச் சென்றுள்ளார்.

பில்லி, குனியம், பேய், பிசாக்களின் சேஷ்டைகளிலிருந்து விடுபட மந்திரவாதிகளையும் மாயாஜாலக் காரர்களையும், பூசாரிகளையும் நம்பும் ஒரு மூஸ்லிம் குடும்பம், சொத்து சுகம் அனைத்தையும் இழந்த பின்னர் மனந்திருந்தி, இறைதியானத்தில் ஈடுபோவதன் மூலம் பேய்களின் பிடிகளிலிருந்து விடுபோகிறது. “திக்ரு” மூலம் மனநோய் நீக்கம் பெற்று தெளிவு பெறுகிறார்கள். இதுதான் இந்நாவலின் கதைக்கு, சொகரா பீபி என்னும் முதாட்டியின் உபதேசத்தின்படி திக்ரு செய்வதீல், ஈடுபட்டமையால் புரண சுகமும் வெற்றியும் கிடைக்கிறது. இம்முதாட்டி ஒரு டாக்டரல்லர் ஆணால் வைத்தியர்களை விட ஞெனம் கற்ற அநுபவஸ்தர். எனவே அவரது பாத்திரம் மிக வலிமையானதாக அமைந்துள்ளது. அவரது அருகில் சென்று ஆறுதல் தேட வேண்டும் - மன நிம்மதி பெற வேண்டும் என்ற ஆவலையும் இந்நாவல் தோற்றுவிக்கிறது.

நான் ஏற்கனவே தொட்டுக் காட்டியதைப் போல ஜீர்ணாவுக்கு நாவல் படைக்கும் கலை கைவரப் பெற்றிருப்பதனை அன்றாட நடைமுறையிலுள்ள இக்கருவை வைத்துக் கொண்டு சிறுப்பாக உருக கொடுத்துள்ளமையை அவதானிக்கும் போது நன்கு புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது. விறுவிறுப்புச் சற்றும் குன்றாமல் நாவலை நகர்த்திச் செல்லும் உத்தி மெச்சத் தக்கதே.

காட்சிகளை ஓர் ஒழுங்கின் பிரகாரம் அங்கம் அங்கமாக வகைப்படுத்தி கதை சொல்லுகிறார். இவரது தனித்துவ அங்கம் யாதெனில் அவர் உரையாடல்களை எழுதும் பாங்கு இருவருக்கிடையே நடைபெறும் அந்த உரையாடல்கள் “இன்னும் தொடராதா? இன்னும் கொஞ்சம் கேட்கலாமே...” என்ற உணர்வையே ஏற்படுத்துகின்றன. அந்த அளவுக்கு யதார்த்தமாகவும், சுவை குன்றாமலும் உரையாடல்கள் அமைந்திருக்கின்றன.

பந்தி பந்தியாக வகுத்து தேவையான அளவு வார்த்தைப் பிரயோகங்கள், சில இடங்களில் நறுக்குத் தெறித்தாற் போல் முடிக்கும் பாங்கு நாவலுக்கு மெருகூட்டுகின்றன.

இவரது முந்தைய நாவல்களைப் போலவே இந்த நாவல் மூலமும் ஐரீனா முன்னணி நாவலாசிரியை என்ற முத்திரையை குத்திக் கொண்டுள்ளார் என்று துணிந்து கூறுவேன். இவரது நாவல்கள் எதிர் காலத்தில் நன்கு பேசப்படும், ஆய்வுக்குட்படுத்தப் படும் என்று திடமாக நம்புகிறேன்

ஐரீனாவுக்கு என் வாழ்த்துக்கள்.

கலைவாதி கலீல்
முன்னால் உப பிடாதிபதி
தர்காநகர் தேசிய கல்வியற் கல்லூரி

?

மூசிரியர் உரை

எல்லாப் புகழும் அல்லாஹ் ஒருவனுக்கே (அல்ஹஸ்மது லில்லாஹ்) எங்கள் இறுதித் தூதர் நபி (ஸல்) அவர்கள் மீதும் அவர்களின் குடும்பத்தினர் மீதும் நல்லடியார்கள் மீதும் சலவாத்தும் சலாமும் என்றென்றும் உண்டாவதாக ஆழின்.

நான் 1985 ம் ஆண்டு தொடக்கம் ஏ.சி கமருஞ்சிஸா (ஒர் குழந்தையின்) பெயரிலும் எனது திருமணத்தின் பின் எனது சொந்தப் பெயரிலுமாக இதுவரையில் சிறுக்கதைகள், கவிதைகள், கட்டுரைகள், நாடகங்கள் என அறுநாறுக்கும் மேற்பட்ட ஆக்கங்களும், ஆறு நாவல்களும் எழுதியுள்ள போதும் நாலுருவில் வெளிவருவது இது மூன்றாவது வெளியீடுதான். இன்னும் பல வெளியீடுகள் விரைவில் வெளிவர உள்ளன. (இன்ஷா அல்லாஹ்) சமூக (உள்வியல்) ரீதியாக இருபத்தியாறு ஆண்டுகள் எழுதிவிட்டு இந்த நாவலை வித்தியாசமாக எழுதத் தாண்டிய ஒர் சம்பவத்தை உங்களோடு பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். பிரபல மாத சங்கிகையான அல் ஹஸனாத் திதழில் (2009 ஜூலை) “குனியத்தோடும் குழந்தைகளோடும் போராடினோம்” எனும் தலைப்பில் எனது கட்டுரை ஒன்று பிரசரமானது. அதற்கு முன்பும் சரி பின்பும் சரி ஏராளமான கட்டுரைகள் அதில் பிரசரிக்கப் பட்டுள்ளன. ஆயினும் இந்த கட்டுரை குறித்து மட்டும் வந்து குவிந்த கேள்விக்கணைகள் என்ன தினரச் செய்தன. அதைவிட இன்றுவரையில் (தொலைபேசியிலும், நேரிடையாகவும்) அது பற்றிய கேள்விகள் தொடர்வது என்ன வியப்பில் ஆழ்த்தியதோடு மட்டுமல்லாமல் சிந்திக்கவும் வைத்தது. ஒர் சகோதரி சொன்னார் “இது போன்ற பிரச்சினையில் என் குடும்பமும் பெருமளவில் பாதிக்கப்பட்டது. பத்து இலட்சத்துக்கும் மேல் செலவு செய்து விட்டோம். இது வரையில் எந்தப் பயனும் கிடைக்கவில்லை. உங்களது ஆக்கத்தைப் படித்த பிறகு தான் எங்களுக்கு புத்தி வந்தது. நாம் எவ்வளவு பெரிய அறியாமையில் வாழ்ந்திருக்கிறோம் என்பதை நினைக்கும் போது மிகவும் கவலையாக உள்ளது” என்று.

இன்னுமோர் சகோதரர் தொலை பேசியில் தொடர்பு கொண்டு, “உங்களது கட்டுரையில் குறிப்பிட்ட அந்த வாலிப்புக்கு பிறகு என்ன நடந்தது?” என வினவினார். அதற்கு நான், “அவர்கள் இறைவனை நாடியிருந்தால் நிச்சயமாக குணமடைந்திருப்பார். ஆனால் அவர்கள் சிருஷ்டியை நாடிச் சென்றால் “பைத்தியம்” என்ற நாமத்துடன் வாழ்கிறார் என்றேன். என்றேன். அதற்கு அவர், “எனது மாமி ஒருவருக்கு நீண்ட காலமாக காலில் பழுது ஏற்பட்டு பல சிகிச்சைகளைச் செய்தும்

இதுவரை குணமடையவில்லை. எதையோ கடந்து விட்டதாகவும், ஒரு பரிசாரியைக் கொண்டு தேசிக்காய் வெட்டினால் மட்டுமே குணமடையும் எனக் கூறி அடம் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறார். என்ன செய்யலாம்?" என வினவினார். அதற்கு நான், "பசிக்கு உணவையும், நோய்க்கு மருந்தையும் படைத்த இறைவன் இவற்றுக்கான தீர்வையும் திருக் குருஅழனில் தந்து தான் இருக்கிறான். நாமதான் அவற்றைத் தேடி அறிந்து கொள்ளாத நிலையில் இன்னும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம்" என பதிலளித்ததோடு, அவருக்கு தேவையானவற்றையும் சொன்னேன்.

இன்னுமோர் சகோதரி பேசுகையில் "எனது குடும்பம் இந்தப் பிரச்சினையால் பெரும் பாதிப்புக்குள்ளாகியது. அதனால் ஊரைவிட்டே வேறு இடம் மாறி விட்டோம். ஆயினும் எந்தப் பயனும் இல்லை. தொடர்ச்சியான கஷ்டங்களாலும், நோய்களாலும், பிரச்சினைகளாலும் அடுக்கடுக்கான துன்பங்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தோம். பரிசாரிகளை நாடுவதிலேயே எங்களது அதிகக் காலம் கழிந்து கொண்டிருந்தது. நான் உறவுக்காரர் வீடொன்றுக்குச் சென்றிருந்த சமயம் பழைய அல் ஹஸனாத் இதழ்களை பழிக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. ஒரு வருடத்துக்கு முன்னால் நீங்கள் எழுதிய கட்டுரையைப் படித்தேன். காலம் கடந்து எனக்குப் படிக்கக் கிடைத்ததைக் கூட இறைவனது நாட்டமாகவே எண்ணினேன். அதைப் படித்து விட்டு நம் வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்து எனது கணவரிடம் காண்பித்தேன். அதுவரையில் இது போன்ற பிரச்சினைகளுக் கெல்லாம் இப்படி நிவாரணம் தேடிக் கொள்ள முடியும் என்று நான் கனவிலும் எண்ணியிருக்கவில்லை." என்றார் சில மாதங்களுக்குப் பின்னால் மீண்டும் அதே சகோதரி தொடர்பு கொண்டு கூறினார்,

"இன்று நான் எனது கைக்குழந்தையின் "கிளினிக்" சென்றிருந்தேன். இன்னுமொரு சகோதரி தனது கைக்குழந்தையோடு அங்கு வந்திருந்தார். அப்போது அவரது அறிமுகம் கிடைத்தது. தனது துயரங்கள் பற்றி என்னோடு பகிர்ந்து கொண்டார். இந்தப் பிரச்சினைகளால் பெரும் துன்பங்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பதாக கவலையோடு கூறினார். முன்பின் அறிமுகமற்றவர் என்றாலும் அவரை எங்கள் இல்லத்திற்கு அழைத்து வந்து அல் ஹஸனாத் இதழில் பிரசுரமாகியிருந்த உங்கள் கட்டுரையை படிக்கச் செய்தேன். அதைப் படித்ததவுடன் பெரும் கவலைக்குள்ளாகி விட்டார். இந்தத் துன்பங்களில் இருந்து எப்படியாவது மீள் வேண்டும் என்பதாய் பல முறைகள் அவர்களது இல்லத்தில் "பூஜைகள்" நடத்தப்பட்டு "காவல்" படுத்தப் பட்டதாம். முதல் வேலையாக அவைகளை

அப்புறப்படுத்தி விட வேண்டும். இனி எப்போதும் இது போன்ற அறியாமைகளில் ஈடுபட மாட்டேன். இறைவனது உதவியை மட்டுமே நம்பி (நாடு) வாழ்வேன்.” என்று கூறிவிட்டு விடை பெற்றுச் சென்றதாகச் சொன்னார். இது போன்று இன்னும் ஏராளமான வாசகர்கள் தமது அவலங்களைக் கூறி ஆறுதலையும், ஆலோசனைகளையும் பெற்றனர். ஒரு சாதாரணக் கட்டுரை இத்தனை பேர்களுக்கும் உபயோகமாக இருந்ததை நினைக்கும் போது சந்தோஷமாக இருந்தது. ஆயினும் இதன் பெருமையையும் புகழையும் உண்மையான உரித்தாளனான இறைவனுக்கே அர்ப்பணமாக்கி விட்டேன். காரணம் உண்மையான சாதனை என்பதும், மேன்மையான வெற்றி என்பதும் வெறும் பாராட்டுகளிலும், பொன்னாடைகளிலும் பெறுவது என்பதை என்னால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. ஒரு பாவத்தைத் தடுக்க முடியுமாக இருந்தால் அறியாமைகளில் இருந்து மீட்க முடியுமாக இருந்தால் அது மட்டுமே நம் எழுத்துக்கும் கருத்துக்கும் கிடைக்கும் உண்மையான வெற்றியாகும். இத்தனைக்கும் நான் ஒன்றும் பெரிய அறிவாளியோ, மார்க்க மேதையோ அல்ல. அற்பத்திலும் அற்ப (அல்லாஹ்வின் அன்பை தினம் தினம் யாசித்து, அவனது அருளை தினம் தினம் அனுபவித்து வாழ்கின்ற) மிக பலக்கீனமான (அவனது) அடிமையாகும். ஈமான் ஒன்றைத் தவிர வேறு எந்த பலமும் என்னிடம் இல்லை. இப்படியான என்னிடம் கூட இன்று பல வாசக உள்ளங்கள் தமது மனத் துயரங்களைப் பகிர்ந்து ஆறுதல்களையும், ஆலோசனைகளையும் பெற்று வருகின்றார்கள் என்றால் இதுவரையில் அவன் (இறைவன்) நம் மீது பொழிந்து கொண்டிருக்கின்ற அளவில்லா அருட்கொடைகளில் ஒன்றாக மட்டுமே இதையும் என்னால் என்னிப் பார்க்க முடிகின்றது. அல்லறம்து லில்லாஹ்!

பல வாசக உள்ளங்கள் பலவகையான கேள்விகளைத் தொடர்ச்சியாக கேட்டு வந்த போதும் ஒரேயொரு சகோதரி கேட்ட கேள்வி மட்டும் என்னை வெகுவாக பாதித்தது. அதிகமாக சிந்திக்க வைத்தது. ஆமாம்! அவர் கேட்டது இதுதான். “அல் ஹஸனாத் சஞ்சிகையில் உங்கள் கட்டுரையை நானும் படித்தேன். சிறப்பாகவும், பலருக்கு உபயோகமாகவும் இருந்தது. ஆனால்... உங்களிடத்தில் உறுதியான ஸமானும், தளர்ந்து போகாத தன்னம்பிக்கையும் இருந்தால் தான் உங்களால் அந்தப் பிரச்சினையில் இருந்து மீள முடிந்தது. ஆயினும் நம் சமூகத்தில் ஈமானில் பலக்கீனமானவர்களே அதிகமாக வாழ்கிறார்கள். அவர்களால் இது போன்ற பிரச்சினைகளில் இருந்து எப்படி மீண்டு வர முடியும்?” என்று. அன்று அவரது கேள்விக்கு பதில் சொன்ன போதும் அந்தக் கேள்வி என் இதயத்தின் அடித்தளத் திற்குச் சென்று அப்படியே

உறைந்துவிட்டது. இது மிக முக்கியமான கேள்வி. இன்றைய நம் சமூகத்துக்கே உரித்தான கேள்வியாகவே எண்ணிக் கொண்டேன். இன்று இந்த சமுதாயத்திற்கே இந்த பிரச்சினை உள்ளது. ஆயினும் நமது சமூகம் கையாளும் முறைகள் தவறானதாகி விடுகிறது. ஸமானை விட்டு மாத்திரம் அல்லாமல், தமது மதத்தை விட்டே வெளியேற்றி வருகிறது. அழைக்க வேண்டியவனை அழைக்காமல், கேட்க வேண்டியவனிடம் கேட்காமல், வெறும் சிருஷ்டைய நாடி பெரும் ஏமாற்றங்களோடும் தோல்விகளோடும், பெரும் பாவங்களுக்கு பங்காளிகளாக ஆகிவிடுகின்றனர். எனக்கு அந்த சகோதரியின் கேள்வியை அலட்சியப்படுத்தி ஒதுக்கிட மனம் வரவில்லை. ஒவ்வொருவருடைய உள்ளங்களிலும் உதயமாகின்ற அந்த கேள்விதான் பெரும் பாவங்களின் பக்கமாக பலரை இழுத்துச் செல்கின்றது. “நம்மிடம் ஸமான் இல்லை பக்தி இல்லை, தக்வா பேணுதல் இல்லை. ஆகவே அவசர தேவைக்காக மட்டும் இறைவனை உதவிக்கு அழைப்பதால் எவ்வித பயனும் கிடைக்கப் போவதில்லை” போன்ற தவறான தீர்மானங்களை முதலில் தவிர்க்க வேண்டும். அவன் இரக்கமுள்ளவன். சக்தியுள்ளவன். ஜின்களும் சைத்தான்களும் அவனால் படைக்கப்பட்டவை. அவனைவிட அவைகள் சக்திபெற முடியாது போன்ற திடசங்கற்பங்கள் நம்மிடம் உருவாக வேண்டும். நேற்றைய சந்ததிகளுக்கு ஒர் சகோதரியாகவும், இன்றைய சந்ததிகளுக்கு ஒர் அன்னையாகவும், நாளைய சந்ததிகளுக்கு ஒரு பாட்சியாகவும் இருந்து நானும் ஒர் முஸ்லிம் என்ற உரிமையோடு வாசகர்களிடம் அன்புடன் வேண்டுகிறேன். இறைவனது எண்ணில் அடங்கா படைப்புகளில் ஜின்களும், சைத்தான்களும் அடங்குகின்றன. இறைவன் மனிதர்களை உயர்வான படைப்பாக படைத்தான். ஆனால் அந்த மனிதர்களாலேயே மனிதர்களுக்கும், உறவுகளினாலே உறவுகளுக்கும் தீங்குகள் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் நிலையில் ஜின், சைத்தான்களால் மனிதர்களுக்கு தீங்குகள் ஏற்படுவது ஒன்றும் வியப்புக்குரிய விடயமல்ல. ஆயினும் அவைகளிடமிருந்து பாதுகாப்பைப் பெற்றுக் கொள்வதற்குரிய பல திருக்குர்ஜுன் வசனங்களும் சரியான துஆக்களும் நிறையவே உள்ளன. அவற்றை தொகுத்து மிக இலகுவான முறையில் யயன்படுத்தக் கூடிய பல நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. அவைகளை இஸ்லாமிய புத்தக சாலைகளில் மலிவான விலையில் பெற்றுக்கொள்ள முடியும். எனது வேண்டுதல் இதுதான். நம் சமூகம் எதற்குமே உதவாத முறையில் பண்ததையும் காலத்தையும் வீண்விரயம் செய்வதில் பழகிக்கொண்டு விட்டது. அந்த நிலையில் இருந்து நாம் ஒவ்வொருவரும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மீண்டுவர முயற்சிக்க வேண்டும். காலத்தையும் பண்ததையும் வீண்விரயம் செய்யாமல் இரு உலகுக்கும் தேவையான முயற்சிகளில் பயன்படுத்தலாம். தேவையான நூல்களை வாங்கி வாசிப்பதன்

மூலமாக நமது அறியாமைகளுக்கும் விடுதலை கொடுக்கலாம். பல அறிவுகளை (தெளிவுகளை) பெற்றுக் கொள்ளலாம். நமக்குரிய நிவாரணங்களை நாமே தேடிக்கொள்ளலாம். பாவத்தில் மூழ்கிய காலம் போதும் என்ற தீர்மானத்துக்கு வரலாம். இவைகளை கடைபிடிப்புதால் வெற்றி என்பது மற்றோருக்கு அல்ல. நமக்கும் தானே! எனது வேண்டுதலை ஏற்பீர்கள் என நம்புகிறேன். எனது இந்த நாவல் உங்களுக்கு எவ்வகையிலேனும் உபயோகமாகியதா என அறியத்தரும் படி வேண்டுகிறேன். இந்த நாவல் வெறும் கற்பனைக் கதை அல்ல. பலருடைய அனுபவங்களைக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டது. எத்தகைய பயங்கர சூழல்களையும் மாற்றக்கூடிய சடு இணையற்ற ஆயுதமே ஈமான் என்பதை ஓவ்வொரு முஸ்லிமும் உனர் வேண்டும் என்பதே எனது நோக்கமாகும். எனது நோக்கத்தை நிறைவேற்ற அல்லாஹ்வே போதுமானவன்.

எழுத்துப்பிழைகளைத் திருத்தி அணிந்துரை எழுதிய சகோதரர் கலாபூஷணம் எஸ்.ஐ.நாகூர் கனி அவர்களுக்கும் மதிப்புரை வழங்கிய சகோதரர் கலாபூஷணம் கலைவாதி கலீல் அவர்களுக்கும், கருத்துரை வழங்கிய மிலேனியம் கல்வி ஸ்தாபனத் தலைவர் சகோதரர் எஸ்.எச்.மெளலானா அவர்களுக்கும், இடத்துக்கு இடம் பொருத்தமான ஹத்ஸ்களைச் சேர்த்து இந்நாவலை மெருகூட்டியிருக்கும் எக்மி பதிப்பகத்தின் தலைவர் சகோதர் ஏ.சி.எம்.இக்பால் மெளவலி அவர்களுக்கும் எனது அனைத்து முயற்சிக்கும் சிறப்புப் பங்களிப்பு செய்து வரும் பிரபல எழுத்தாளர் சாமயீ கலாஜோதி சகோதரி சுலைமா சமி இக்பால் அவர்களுக்கும், எனது முயற்சிகளுக்கும் வளர்ச்சிகளுக்கும் பக்க பலமாக இருந்து துணைபுரிகின்ற எனது அன்புக்கணவர் ஹாஜி ஏ.எம்.முஹம்மத் முஸ்தபா அவர்களுக்கும் எனது வேலைகளில் பங்கேற்று நான் எழுதுவதற்கு உதவியாக இருக்கின்ற எனது அன்புச் செல்வங்களான பாதிமா சம்ரூத், இல்லத் பானு, பாதிமா லதீபா, எம்.யூசுப், எம்.கல்லாலி ஆகியோருக்கும், இப்புத்தகத்தை அழகான முறையில் அச்சிட்டுத் தந்த பாஸ்ட் கிரபிக்ஸ் அச்சகத்தின் உரிமையாளர் அலஹாஜ். ஜே.என். அமீன் மற்றும் ஊழியர்கள் அனைவர்களுக்கும் எனது உளமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

**அனைத்துப் புகழும் ஈஸ்லாஹ் ஒருவறைக்கே
ஆஸ்ரும்துவிஸ்லாஹ்.**

அன்புடன் சகோதரி
ஏ.சி.ஐரீனா முஸ்தபா,
120/H போகஹவத்தை ரோட்,
வெளிவிட்ட, கடுவலை.
தொ.பே. 011 5020938

37ம் நம்பர் வீடு...!

ஒத்தியாயம் 01

கதிரவனின் ஓளியை தூரத்திக் கொண்டும், தனது இருளால் உலகை ஆக்கிரமிக்க ஆரம்பமாகிக் கொண்டும் இருந்த ஓர் அழகிய மாலைப் பொழுது அது.

இதமான மாலைத் தென்றல் உடலை வருடிச் செல்ல, அந்த சுகத்தின் இனிமையை இரசித்தபடி பளிங்கு நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்தான் ருக்ஷத்.

தலைநகரில் அது ஒரு பிரபல்யமான ஹோட்டல். தலைநகருக்கு அண்மித்த பகுதியில் வீடு ஒன்றை வாங்கி நுவரெலியாவில் இருக்கும் தன் குடும்பத்தினரை இங்கு கொண்டு வந்து குடியமர்த்த வேண்டும் என்பது அவனது நீண்ட கால ஆசை. வேளாண்மையைத் தனது நீண்டகாலத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்த தந்தை அஸ்வர் அவி அவனது ஆசைகளுக்கு இணங்கியதாலேயே இத்தனை வருடங்களும் கழிந்து விட்டன. இவ்வருடம் செய்த கிழங்கு வேளாண்மையில் ஏகப்பட்ட நஷ்டம் ஏற்பட்டு, பல இலட்சங்களை இழந்து விட்டார். ஆயினும் அவர் தமது ஊரை விட்டு வெளியேற சம்மதிப்பார் என்று அவன் சற்றும் எதிர் பார்க்கவில்லை.

உம்மாவுக்கும் அடிக்கடி சுகக்குறைவு ஏற்படுகிறது. முன்பைப் போல் ஓடியாடி வேலை செய்ய முடியவில்லை. தோட்டத்தில் எத்தனை பேர் வேலை செய்தாலும் அத்தனை பேருக்கும் இரண்டு வேலை சாப்பாடு செய்து கொடுக்க வேண்டும். காலை ஆகாரமாக பாற்சோறு அல்லது ரொட்டி, பாண் இப்படி ஏதாவது சிம்பிலாக சமாளித்து விடலாம். ஆனால் பகலைக்கு எதையாவது உருப்படியாக செய்து கொடுக்க வேண்டும். இல்லையேல் பணிபுரிகின்றவர்களின் முகத்தைப் பார்க்க வேண்டியதில்லை. இப்படியே பழகிப் போய் விட்டது.

உம்மா கூடமாட ஏதாவது ஒத்தாசை புரிந்தாலும் சமைப்பதெல்லாம் ருக்ஷதின் மனைவி ஸஹ்ரா தான். ஹம்ஸியா முழு ஒத்துழைப்பையும் வழங்குவாள். அவளை அங்கே யாரும் ஒரு வேலைக்காரப் பெண்ணைப் போன்று நடத்துவதில்லை. ஆகவேதான் அவளும் மனம் சலிக்காமல் நீண்ட காலமாக அங்கேயே தங்கி விட்டாள். வீட்டுக்கு போய் வர வேண்டும் என்ற

நினைப்புக் கூட இப்போதெல்லாம் அடிக்கடி தோன்றுவதில்லை. அவனுடைய சேமிப்புக் கணக்கில் மாதா மாதம் சம்பளம் பணம் பத்திரமாக சேர்ந்து வந்தது. தோட்டத்தில் சாப்பாடு கொண்டு போய் கொடுப்பது, இடைவேளைகளில் பிளாஸ்கில் தேநீர் கொண்டு போய் கொடுப்பது எல்லாமே உம்மா கதீஜாவின் வேலை தான். சீரான் பிரதான பாதையில் நடப்பதில் சிரமம் இல்லை என்றாலும் இருபத்தி ஏழு படிகள் வீட்டுக்கு ஏறி போக வேண்டி உள்ளதால், அது தான் இப்போதெல்லாம் கஷ்டமான காரியமாகத் தோன்றுகிறது. ஜம்பதை எட்டிப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தது அவளது வயது. ஒடி ஒடியே அலுத்துப் போனாள். முதலில் உடல் சோர்ந்தது. உள்ளத்தின் பலத்தை வைத்து ஒடி ஒடி வேலை செய்தாள். இப்போது உள்ளமும் சேர்ந்து சோர்ந்து விட்டது. இப்போது உடல் பலமும் இன்றி, உள்ளத்தின் பலமும் இன்றி வேலை செய்யவும் முடியாமல், சும்மா இருக்கவும் முடியாமல் அல்லாடிக் கொண்டிருந்தாள்.

அஸ்வர் அலி தலை நகர் குடியிருப்புக்கு ஓப்புக் கொண்டிருப்பது அவனுக்கு பெரும் ஆறுதலாக இருந்தது. இந்த குளிரும், பனியும் அவர்களுக்கு புது விடயமல்ல. முப்பது வருடங்களாக அனுபவித்து உடம்புக்கு பழகி வந்தது தான். ஆனால் இப்போதெல்லாம் அந்த குளிரை தாங்கும் திராணியை உடம்பு மாத்திரமல்ல, உள்ளமும் சேர்ந்து இழந்து விட்டது. வயிற்றுப் பிழைப்புக்கு வழியின்றி வெறும் கையோடு அந்த ஊருக்கு வந்ததில் இருந்து வெறும் கூலிக்காக மற்றவர்களுடைய வேளாண்மைகளில் இருவரும் மாறி மாறி வேலை செய்து, அதில் கிடைக்கும் சொற்ப வருமானத்தில் இரண்டு குழந்தைகள் பெறும் வரையில் வாழ்க்கை நடத்தி, பின் கையில் இருக்கும் நகை நட்டை விற்று ஒரு சிறு நிலத்தை சொந்தமாக வாங்கி கிழங்கு வேளாண்மை செய்து, அதன் பிறகு லீஸ், கெரட், பீட், தக்காளி என குத்தகை நிலங்களில் பயிரிட்டு, இப்படியே பல நிலங்களுக்கும், சொந்த வீடு, பல காணிகளுக்கும் உரிமையாளராகி, பின்னைகள் இருவரும் வளர்ந்து அவர்களுக்கும் நல்ல இடங்களில் திருமணங்கள் முடித்து, பேரப்பிள்ளைகள் காணும் வரையில், ஏன் கண்ட பிறகும்கூட இதுவரையில் நடந்த வாழ்க்கைப் போராட்டங்களை நினைத்துப் பார்க்கும் போது, தீவிரவாதிகளிடம் இருந்து ஈழத்தை மீட்டெடுத்து விட்ட திருப்தியைப் போன்று உள்ளத்தில் மன நிறைவு தோன்றுகிறது. கதீஜாவை தன் வாழ்க்கை துணைவியாக அடைவதற்காக தன் சொந்த பந்தங்களை எல்லாம் இழந்து விட்டு

தனிமரமாக அந்த ஊருக்கு காலடி எடுத்து வைத்தவர் அஸ்வர் அலி. அவர் நண்பர் ஒருவரைத் தவிர, இவ்வுரில் அப்போது யாரையும் அவருக்கு தெரியாது. ஆனால் இன்றைய அவருடைய வளர்ச்சி அவர் நிலையை முற்றிலும் மாற்றி வைத்திருந்தது. அன்றிலிருந்து இன்று வரையில் ஓய்வை மறந்து அவரோடு ஒடி ஒடி உழைத்தவள் தான் கதீஜா. அவருடைய அனைத்து வளர்ச்சிகளைக் கும் உறுதுணையாக மாத்திரமின்றி, தூண்டுகோலாகவும் இருந்தவள் கதீஜாதான்.

எந்தவொரு ஆணின் வெற்றிக்குப் பின்னாலும் ஒரு பெண் இருப்பாளாம். மற்றோரைப் பொறுத்த வரையில் எப்படியோ தெரியாது. ஆனால் அவரைப் பொறுத்தவரையில் முற்றிலும் உண்மையான விடயமாக நம்பினார். இப்போதும் அவருடைய மன மாற்றத்திற்கு இவள் தான் காரணம் என்பது கதீஜாவுக்கு தெரியாது. ஒவ்வொரு தடவையும் இவர் இவளைக் கவனித்திருக்கிறார். சாப்பாட்டுக் கூடையை இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டு அந்த குறுகிய பாதையில் நடந்து வரும் போது பல இடங்களில் அமர்ந்து இளைப்பாறுகிறாள். முன்பெல்லாம் இருபது நிமிடங்களில் நடந்து வந்து விடுவாள். இப்போது நாற்பது நிமிடங்கள் அல்லது ஒரு மணித்தியாலம் பிடிக்கிறது. இப்படியே இவள் முன்று நேரமும் வருகிறாள். ஒரும்பியாவிடம் சாப்பாட்டை அனுப்ப சொன்னாலும் கேட்க மாட்டாள்.

“ஒரு கொமர் புள்ளைய எப்படி அனுப்புவது? அதுவும் பத்து பதினஞ்சி பேர் வேலை பாக்குற எடத்துக்கு. அதோட் நா வந்தாத் தான் நீங்க பள்ளிக்குப் போய் தொழுதிட்டு வரும் வரைக்கும் இங்கள் வேலைகளை கவனிக்கலாம். நாங்க ரெண்டு பேருமே இதை கவனிக்கல்லைன்னா வேலை செஞ்சிக்கிட்டு இருக்கிறவங்களெல்லாம் தம் வேலைகளை விட்டுட்டு ஊர் வங்களை பேச ஆரம்பிச்சுவாங்க.” என்பாள்.

அவள் சொல்வதிலும் உண்மைகள் இல்லாமல் இல்லை. அவர் கொஞ்சம் அசந்தாலே வேலைகள் எல்லாம் அப்படியே படுத்து விடும். அது மட்டுமா? ஒரு நாளைக்கு அவர்களுக்கு கொடுக்கப்படுகின்ற ஏழு எட்டாயிரம் சம்பளமும் அர்த்தம் அற்றதாக போய்விடும். இம்முறை கிழங்குகளை கழற்றினால் பல இலட்சங்கள் கைக்கு வந்து விடும். மகன் வாங்குகின்ற வீட்டிலயே போய் தங்கி விடலாம். மகனுக்கு ஏனோ இந்த வேளாண்மையில் ஈடுபாடு ஏற்படவில்லை.

மத்திய கிழக்கே தஞ்சமென ஆகிவிட்டான்.

திருமணத்துக்காக வந்து ஆறு மாதங்கள் தங்கி விட்டு போன ருஷைத் இம்முறை ஸஹ்ராவையும், குழந்தைகளையும் அழைத்துச் செல்வதற்கென வந்திருந்தான். ஆறு மாதங்கள் லீவில் வந்திருந்தான். வந்ததில் இருந்து வீடு பார்க்கும் படலம் இன்னும் முடிவுக்கு வரவில்லை. அவன் எப்போதாவது இலங்கையில் செட்டிலாகப் போகும் காலத்தில் தங்கிக் கொள்வதற்கும், தொழில்களுக்கு வசதியாக அமைய வேண்டும் என்பதோடு அதிக நெருக்கடி, தொண்டொண்பு அற்ற பகுதியில் வீடு அமைந்திருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே தலைநகர் பிரதான இடங்களை விட்டு விட்டு தலைநகரை அண்மித்த பகுதியில் அமைதியான குழலில், முற்றத்தில் அமர்ந்து காற்று வாங்கக் கூடிய அமைப்பில் சின்ன காணியோடு ஒரு வீட்டை தேடிக் கொண்டிருந்தான். காக்காய் கூட்டத்தைப் போல் பல புரோக்கர்கள் பல வீடுகளோடு அவனை சுற்றி சுற்றி வந்தனர். பலர் பல புகைப் படங்களோடு வந்தனர்.

அவனுடைய திருமணத்திற்காக பெண் தேடுவதற்குக் கூட அவன் இப்படி திண்றவில்லை. ஒரே ஒரு புகைப்படத்தைத் தான் பார்த்தான். பெண் பிடித்து விட்டது. பெண் பார்க்க அழைத்த போதும் மறுத்து விட்டான். நல்ல குடும்பம் என்றார்கள். அதைவிட தாய் தந்தை நற்குணம் உடையவர்கள் என்றார்கள். அதுவே போதும் என்று தோன்றியது.

“நல்ல குணத்தையும், தீய குணத்தையும் எல்லா குழந்தைகளும் தம் பெற்றோரிடமே முதலில் கற்றுக் கொள்கின்றனர்” என கதீஜா அடிக்கடி கூறுவாள். அது மட்டுமின்றி “தூர்க்குணம் உடைய பெற்றோர்களிடம் நற்குணம் உடைய பிள்ளைகளை எதிர் பார்க்க முடியாது. எதிர் பார்க்கவும் கூடாது.” என்பதுவும் இவளுடைய கருத்துக்களில் ஒன்று தான். முன்பெல்லாம் அவளுடைய கருத்துக்களின் அருமை பெருமைகள் பற்றி ருஷைத் அவ்வளவாக பெரிது படுத்துவதில்லை. அவன் எது சொன்னாலும் இதெல்லாம் “சயண்டிலை மீறிய முட்டாள் தனமான கட்டுக் கதைகள்” என்று ஒரேயெடியாக மறுத்து விடுவான். ஆனால் பல விடயங்களில் அவள் கருத்துக்களின் உண்மை நிலையை உணர்ந்து கொண்ட பிறகு தான் “விஞ்ஞானத்தை ஜெயிக்கும் திறன் அனுபவங்களுக்கு உண்டு” என்பதை உணர்ந்து கொண்டான்.

புனித இல்லாம் நற்குணத்தாலேயே பரப்பப்பட்டது
அதுவே உண்மையான த.வா

ஒத்தியாயம் 02

கை நிறைய புகைப்படங்களோடு அவனை சந்திக்க வந்திருந்தார் புரோக்கர் காலிம். அவை யாவும் வீட்டு புகைப்படங்கள் தான். அதில் நிறைய பழைய வீடுகளும் இருந்தன. புது வீடுகள் யாவும் சிறியதாகவும், வீட்டின் முன் ஒரு ‘வேண’ நிற்பாட்டுவதற்குக் கூட முற்றத்தில் இடம் இல்லாத நிலையிலுமே காணப்பட்டது. நிறைய பூஞ் செடிகளோடும், முற்றத்தில் பல நிழல் தரும் மரங்களோடும் அவன் எதிர் பார்த்த அளவையும் விட முற்றத்தில் நிறைய இடங்களோடும் ஒரே ஒரு வீடு அவன் மனதைத் தொட்டது. அது சற்று பழைமையுடையது என்றும், புதிதாக திருத்தப்பணிகள் செய்யப்பட்டு மாபல் பதியப்பட்டுள்ளது என்றும் காலிம் கூறினார். அதுக்கு முன்பும் சரி, பின்பும் சரி பல வீடுகளைப் பார்த்து விட்டான். ஒன்றுமே இது போன்று அவன் மனதைக் கவரவில்லை. நாட்கள் போய்க் கொண்டிருந்ததே தவிர, வேலை எதுவுமே நடந்ததாயில்லை. கடைசியாக ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்தான்.

“காலிம் காக்கா... நா ஒரு முடிவுக்கு வந்துட்டேன்”

“சொல்லுங்க தொர்”

“இதோ இந்த வீட்டையே வாங்கலாம். இதுதான் பெரிய வீடா தெரியுது. விலையும் நியாயமா இருக்கு. இது எங்க இருக்கு போய் பார்க்கலாமா?”

“இந்த வீடு ‘பட்டிவெல்’ என்ற ஊருல இருக்கு. கொழும்புக்கு பக்கம் தான். ஆனா ஒரு பிரச்சினை இருக்கு”

“என்ன பிரச்சினை?”

“இந்த வீடு ஒன்னரைக் கோடி பெறுமதியான வீடு. அந்தப் பிரச்சினை காரணமாத்தான் தொண்ணாறு லட்சத்துக்கு விக்க போட்டிருக்காங்க. பேசி பாத்தா இன்னும் கொஞ்ச காசை குறைக்கலாம்னு நினைக்கிறேன்”

“ஓகே. சொல்லுங்க என்ன பிரச்சினை?” அவர் தயங்கினார். பின்னர் சொன்னார்.

“சொன்னாலும் நீங்க நம்பப் போற்றில்லை. இருந்தாலும் நா சொல்லுறது என் கடமை. அது பேய் வீடுன்னு ஒரு கடை இருக்கு” வாய் விட்டு பலமாகச் சிரித்தான் ருகைத்.

“இந்த காலத்துல் நீங்களும் இதையெல்லாம் நம்புறீங்களா காலிம் காக்கா?”

“நா நம்புறது இருக்கட்டும். இதுக்கு முந்தி இந்த வீட்டை வாங்கினவங்க விலை குறைவா வித்துட்டுப் போயிட்டாங்களாம். இப்படி பல தடவைகள் நடந்திருக்கு. ஆனா ஒவ்வொரு தடவையும் வேற ஆளை தயார் படுத்தி அந்த வீட்டு உடையக்காரர் தாஸீம் தான் வாங்கியிருப்பதாக கேள்விப் பட்டேன். அது எந்தளவு உண்மைன்னு எனக்கு தெரியாது”

“இப் போதாவது புரியுதா காலிம் காக் கா? வாங்கிறவங்ககிட்ட இருந்து விலை குறைவா வாங்கிட்டு, விலையை அதிகமா வச்சி வித்து, இப்படியே பிஸ்னஸ் பண்ணி ருசி கண்டிருக்கனும். இதனால் பேய் வீடுன்னு ஒரு கட்டுக் கதையை உருவாக்கியிருக்கிறது ஒரு நாடகமாகக் கூட இருக்கலாமே?”

“ஒன்று யோசிக்கனும் தொர. பேய் வீடுன்னு சொன்னா இந்த வீட்டை யாரும் வாங்கப் போற்றில்லையே. அப்போ அவர் எப்படி பிஸ்னஸ் பண்ண முடியும்?”

“அப்பண்ணா அவர் பிஸ்னஸை பிடிக்காத யாராவது அப்படி கட்டுக் கதையை கட்டி விட்டிருக்கலாம் இல்லயா. சரி எப்படி இருந்தாலும் நமக்கென்ன. பேய் பிசாகன்னு உலகத்துல எதுவுமே கிடையாது. இல்லாத விஷயங்களை எல்லாம் ஆராய்ச்சி பண்ண வேண்டிய அவசியமும் இல்ல. இந்த வீடு எனக்கு பிடிச்சிருக்கு. இதையே வாங்கலாம். முடிஞ்சா இன்னும் கணக்கை கொஞ்சம் குறைச்சிக் கேளுங்க” ருஷைதின் பேச்சு அவருக்கு திருப்தியை ஏற்படுத்தியது. நீண்ட நாட்களாக வரவுகளின் வரட்சியால் சிலவுக்கு சிக்கல் ஏற்பட்டு அல்லாடிக் கொண்டிருந்தார். பல புரோக்கர்கள் பல வீடுகளோடு ருஷைதை சுற்றிச் சுற்றி வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்ததால் அவன் வேறு யாருடைய வலையிலாவது வீழ்ந்து விடுவானோ என்ற கவலையில் இறைவனிடம் அடிக்கடி பிரார்த்தனையும் செய்து கொண்டார். நூற்றுக்கு மூன்று ரூபாய் கொமிஷன் கிடைக்கும். வீடு விற்பவரும் வாங்குபவருமாக இரண்டு பேருடைய தேவைகளும் நிறைவேறுவதால் இரண்டு பக்கங்களிலும் கழற்றிக் கொள்ள முடியும். எப்படியும் சீக்கிரமாக வேலையை முடித்துவிட வேண்டும் என்ற அவசரத்தோடு சந்தோஷமாக எழுந்து கொண்ட காலிம் காக்காவை தடுத்து நிறுத்தினான் ருஷைத்.

“காலிம் காக்கா! ஒரு கண்டிஷன்” என்றான். அவருக்கு பகீர் என்றிருந்தது. அவர் பிழைப்பில் மன் விழுந்து விடுமோ என

ஒரு கணம் தடுமாறிப் போய் விட்டார்.

“காளிம் காக்கா! இப்போ என் கிட்ட சொன்ன கதையெல்லாம் எங்க வீட்டாருங்க யாருக்கிட்டியும் சொல்லிட வேணாம்”

“என்ன கதைய தொர?”

“ஏதோ பேய் வீடு மண்ணாங்கட்டின்னு சொன்னீங்களே. அதை தான்”

“வாயை தொரக்க மாட்டேன் தொர. அந்த வீட்டை வித்து கொடுத்தா ஏதாவது எனக்கு கிடைக்கும். அது போதும் எனக்கு. என் உழைப்பில் நானே மண்ணை வாரி போட்டுக்க மாட்டேன்” என்றார் காளிம்.

அவர் எதையும் வெளிப்படையாக பேசுவது அவனுக்கு பிடித்திருந்தது. ஏதாவது ஒன்றை விற்க விலை பேசும் போது ஏராளமான பொய்களைப் பொழிந்து சாதித்துக் கொள்கின்ற பல தில்லு மூல்லுப் பேர் வழிகளை அவன் வாழ்வில் சந்தித்திருக்கிறான். பல தடவைகள் ஏமாந்துமிருக்கிறான். பல தடவைகள் தப்பித்துக் கொண்ட சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு. ஆயினும் காளிம் காக்கா சற்று வித்தியாசமாகவே தெரிகிறார். அந்த வீட்டைப் பற்றி தான் அறிந்த உண்மைகளை வெளிப்படையாகவே சொல்லியிருக்கிறார்.

அது புது வீட்டைப் போன்ற தோற்றமைடைய ஒரு அழகான மாடி வீடு. யாரையும் கவரக்கூடிய அமைப்பு. ஆயினும் சற்று பழைய வீடு என்பதை அவர் சொன்னதால் தான் தெரிந்தது. அந்த அளவிற்கு புதிய தோற்றத்தில் அமைக்கப் பட்டிருந்தது. தொலை பேசி சினுங்கியது. கையில் எடுத்து இயக்கினான் ருஷைத்.

“வீடு பாத்தாச்சி வாப்பா. நீங்கெல்லாம் வந்து பாருங்க. எல்லாருக்கும் புடிச்சிருந்தா உடனே வாங்கிடலாம்”

“வேணாம் மகன். உங்களுக்கு புடிச்சிருந்தா போதும். வீட்டுக்கு குடி போர் நாளை மட்டும் சொல்லுங்க. நீங்க இங்க வர வேணாம். நானே எல்லாரையும் கூட்டிட்டு சாமானையெல்லாம் ஏத்திக்கிட்டு வாரேன்”

“சரி வாப்பா” என போனைத் துண்டித்து விட்டான் ருஷைத்.

வீட்டைப் பார்வையிட வந்திருந்தான் ருஷைத். காளிம் காக்காவோடும் அவர் வாடகைக்கு அமர்த்திய இரண்டு பணியாளர்களோடும். வீட்டு முற்றத்தில் வளர்ந்திருந்த

புற்களையெல்லாம் செதுக்கி வைத்தான். வீட்டுக்கு புதிதாக கலர் பூசப்பட்டிருந்ததால் அந்த வேலை இருக்கவில்லை. வீட்டு மாபல்கூட பெரிதாக தூசு படிந்திருக்கவில்லை. இருந்தாலும் நன்றாக மருந்து போட்டு கழுவி சுத்தப் படுத்தி வைத்தான்.

அவனது கைக்குழந்தையையும், அவன் தங்கையின் ஏழு வயது மகனையும் மனதில் வைத்துக் கொண்டு முடியுமான வரையில் வீடு முழுவதையும், முற்றம் முழுவதையும் சுத்தப் படுத்தி வைத்தான்.

மிகப் பெரிதாக படர்ந்து நின்ற வேப்ப மரத்து கிளைகளின் பல பகுதிகளை வெட்டச் செய்தான். மாமரத்தில் பூக்களும், பிஞ்சுக்களுமாக பூத்துக் குழங்கியதால் அதன் கிளைகளை வெட்ட மனம் வரவில்லை. அதை வீட்டு விட்டான். அவனது மனம் போல் ஒரு வீடு கிடைத்து விட்ட திருப்தி அவன் முகத்தில் புன்னகையாக தெரிந்தது. ஆனால் அங்கே அவன் அனுபவிக்கப் போகின்ற துண்பங்களைப் பற்றி அவன் கற்பனை கூட செய்து பார்க்கவில்லை.

* * *

அங்கு அவர்கள் குடி வந்து ஒரு வாரம் ஆகிவிட்டது. அந்த வீடு எல்லோருக்குமே மிகவும் பிடித்துப் போனது. ரூஷைதை ஒருவர் மாறி ஒருவர் பாராட்டிக் கொண்டிருந்தார்களேயன்றி இன்னும் முடிவுக்கு வரவில்லை. அவன் தங்கை ருஷ்தாவின் கணவன் ஹிமாஸ் பத்தரமுல்லை பகுதியில் ஒர் தனியார் “டெக்ஸ்டெல்” இல் மனேஜராக பணியாற்றுபவன். முன்பெல்லாம் வாரம் ஒரு முறைதான் வீட்டுக்கு வருவான். வெள்ளிக் கிழமை மாலை வீட்டுக்கு வந்து விட்டு ஞாயிறு மாலையே திரும்பி போய் விடுவான். இப்போது அப்படியில்லை. தினமும் வீட்டுக்கு வந்து விடுகிறான். அன்று கொஞ்சம் தாமதமாகி விட்டது. பஸ்ஸில் இருந்து இறங்கி அவர்கள் வீட்டு லேனுக்குள் நடந்து கொண்டிருந்தான். இரவு ஒன்பத்தரை மணியிருக்கும். யாரோ பின்னால் நடந்து வரும் சத்தம் கேட்டது. திரும்பிப் பின்னால் பார்த்தால் அங்கே யாரையும் காணவில்லை. மீண்டும் நடந்தான். மீண்டும் காலடி சத்தம் கேட்டது. திரும்பவும் நின்று திரும்பிப் பார்த்தான். யாரையும் காணவில்லை. ஒரு கணம் சிந்தித்தான். வெறும் பிரம்மையோ எனத் தோன்றியது. சிந்தனையோடு மீண்டும் மெதுவாக நடந்தான் என்ன ஆச்சர்யம்! அந்த காலடிச் சத்தமும் மெதுவாக கேட்டது. மனதில் மெதுவாக ஏதோ ஊடுருவதை உணர்ந்தான்.

ஆம்...! அதுதான் பயம்...

உத்தியாயம் 03

முதல் முறையாக அவன் உள்ளத்தில் சின்னதாக ஓர் பயம் குடி கொண்டது. கொஞ்சம் அவசரமாக நடந்தான். அந்த காலாடிச் சத்தமும் அவசரமாக அவனைப் பின் தொடர்ந்தது. அவனையே அறியா வண்ணம் ஒட்டம் பிடித்தான். அந்த ஒட்டம் வீடு வந்ததும் தான் நின்றது. இப்போது அவனுக்கே அவனை நினைக்கும் போது வெட்கமாக இருந்தது. “இது என்ன சின்ன பிள்ளை மாதிரி” தன்னையே கேட்டுக் கொண்டான்.

நல்ல வேளை! யாரும் காணவில்லை. முச்சு வாங்கியது. வியர்வையில் சட்டையும் நனைந்து விட்டது. சிறிது நேரம் தன்னை ஆசுவாசப் படுத்திக் கொண்டு வீட்டுக்கு முன்னால் வந்து காலிங் பெல்லை அழுத்தினான். ருஷ்தா வந்து கதவைத் திறந்தாள். எல்லோருமே இரவு உணவை உண்பதற்காக அவன் வரவுக்காக காத்திருந்தனர்.

உணவு வேலை முடிந்த பிறகு சிறிது நேரம் எல்லோரும் முன் மண்டபத்தில் உரையாடிக் கொண்டிருந்து விட்டு ஒவ்வொருவராக கொட்டாவி விட்டபடி படுக்கைக்கு சென்று விட்டனர். ஹிமாஸுக்கு தூக்கம் வரவில்லை.

அந்த வீட்டின் கீழ் பகுதியில் நான்கு அறைகளும், மாடியில் முன்று அறைகளும் இருந்தன. ருஷைதுக்கும், ஹிமாஸுக்கும் மாடியில் அறைகள் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தன. அஸ்வர் அலி, கத்ஜாவுக்கு ஒரு அறையும், ஹம்ஸியாவுக்கு ஒரு அறையும், தொழுகைக்காக ஒருஅறையுமாக ஒதுக்கி விட்டு முன் அறை ஓ.பீஸ் அறையாக மூடி வைக்கப் பட்டிருந்தது. மகன் சுறைவை தூங்க வைப்பதற்காக மாடிக்கு அழைத்துச் சென்று விட்டாள் ருஷ்தா. தூக்கம் வராததால் தொலைக் காட்சியை இயங்க வைத்து விட்டு சோபாவில் அமர்ந்தான் ஹிமாஸ். றிமோட்டை கையில் வைத்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு செனலாக மாற்றினான். ஒரு செனலில் ஆங்கில திரைப்படம் போகவே அதை பார்க்கலாம் என்ற முடிவோடு றிமோட்டை டோபாவில் வைத்து விட்டு சோபாவில் சரிந்து கொண்டான். அது ஒரு பேய் படம்.

அவனுக்கு அது போன்ற படங்கள் பார்ப்பதென்றால் மிகவும் பிடிக்கும்.

“ஆங்கிலேயர்களுக்கு பேய்கள் மீது நம்பிக்கை அதிகம் போல் இருக்கிறது. அதனால் தான் அதிகமாக பேய் படங்கள்

தயாரிக்கிறார்கள்” என்று ருஷ்தாவிடம் அடிக்கடி சொல்வான்.

பூமிக்கு அடியில் இருந்து விகாரமான இரண்டு கைகள் வெளிப்பட்டு கதாநாயகனின் இரண்டு கால்களையும் பிடித்து பூமிக்குள் இழுத்துக் கொள்கின்றன. கதாநாயகன் கதறியபடி பூமிக்குள் புதைந்து மறைந்து விடுகிறான். இப்படி தொலைக்காட்சியில் ஒளிபரப்பாகிக் கொண்டிருந்தது. இனி அடுத்த கட்டம் என்ன என்பதை அறியும் ஆவவில் காத்திருக்கும் போது விளம்பர இடைவேளை வந்து ஏரிச்சலை ஏற்படுத்தியது.

அப்போது திடீரென கையடக்கத் தொலைபேசி சினாங்கியது.இயக்கி “ஹலோ” என்றான். ருஷ்தாவின் குரல் தான் கேட்டது. “என்ன ருஷ்தா”

“இந்த நேரத்துல ஹம்ஸியா முற்றத்தைக் கூட்டுறா. அவளைப் போய் படுக்கச் சொல்லுங்க. காலையில் விடிஞ்சதும் கூட்டிக்கலாம்” என்றான். “சரி” என பதிலளித்து விட்டு எழுந்து முன்னால் வந்தான்.

“இவளுக்கு பைத்தியமா புடிச்சிருக்கு. இந்த நேரத்துல முற்றத்தைக் கூட்டுறதுக்கு” மனதில் சடைத்தவாறே வாசல் கதவைத் திறந்தான். யாரையும் காணவில்லை.

“சில வேலை வீட்டின் பின் புறத்தை கூட்டுகிறானோ” என எண்ணியபடி வீட்டின் பின்னால் வந்து பார்த்தான். அங்கேயும் யாரையும் காணவில்லை.

“அதற்குள் அவள் உள்ளே போய் விட்டாளா?” எண்ணியபடியே வீட்டுக்குள் வந்து கதவை முடி தாழிட்டான். மண்டபச் சுவரில் மாட்டியிருந்த கடிகாரத்தைப் பார்த்தான். சரியாக பன்னிரண்டு மணி.

“இனிமே இப்படி இரவு நேரங்களில் முற்றம் கூட்ட வேணாம். காலையில் கூட்டினா போதும்” இப்படி சொல்ல வேண்டும் என்பதற்காக மண்டபத்தைக் கடந்து சமையலறைக்கு வந்தான். சமையலறையில் விளக்கு அணைக்கப் பட்டிருந்தது.

“அதற்குள் அறையில் நுழைந்து விட்டாளா?” முடியிருந்த கதவை திறக்க முயன்றான். உள்ளே தாழிடப்பட்டிருந்தது.

“ஒரு குமர் பிள்ளையிட ரூம்கிட்ட வர்றதே தப்பு. யாராவது கண்டா என்ன நினைப்பாங்க? எதையும் காலையில் சொல்லிக்கலாம்” என எண்ணியபடி திரும்பியவன் அதிர்ந்து விட்டான்.

அஸ்வர்அலி பின்னால் நின்றிருந்தார். கண்கள் இரண்டும்

கோபத்தில் சிவந்து போயிருந்தன.

“இல்ல மாமா... வந்து... ருஷ்தா தான் சொன்னா. காலையில முற்றம் கூட்டிக்கலாம். இப்போ படுக்கச் சொல்லுங்கள்னு”

“என்ன தமூரூறீங்க மருமகன். அவ தூங்கி ரொம்ப நேரமாயிருச்சி” அவனுக்கு முகத்தில் அறைந்தது போன்றிருந்தது அவரது பதில். கோபத்தின் உச்ச நிலைக்கு வந்தான்.

இயங்கிக் கொண்டிருந்த தொலைக் காட்சியை நிறுத்துவதற்கு கூட ஞாபகம் வரவில்லை. ருஷ்தா விளையாட்டுக்காக சொல்லியிருக்கிறாள் என்ற நினைப்புடன் மாமனார் தன்னை சந்தேகப்படும் ஒரு சூழ நிலைக்கு ஆளாகி விட்டோமே, என்ற வெட்கமும் அவன் கோபத்தைக் கடுமையாக்கியது.

வேகமாக படியேறி மாடிக்கு வந்தான். அறைக்குள் புகுந்து விளாக்கை ஏரியவிட்டான். ருஷ்தா சிரித்துச் சமாளிக்க முற்படுவாள் என எதிர் பார்த்து அறைக்குள் வந்தவனுக்கு பெருத்த ஏமாற்றம் காத்திருந்தது. ஆம்! ருஷ்தா ஆழந்த உறக்கத்தில் இருந்தாள். மகன் கலைவூம் அன்னையை கட்டி அணைத்த படியே உறங்கிப் போயிருந்தான்.

உடனே கையடக்கத் தொலை பேசியில் வந்த நம்பரைத் தேடினான். பத்தரை மணிக்கு அவனுடைய நண்பன் பேசிய நம்பரைத் தவிர வேறு எந்த நம்பரும் பதிவாயிருக்காததைக் கண்டு திணறிப் போனான்.

அவனுக்கு நன்றாக ஞாபகமிருக்கிறது. மொபைலில் பேசியது ருஷ்தா தான். அது அவனுடைய குரலே தான்.

ஆனால்... ஆனால்... !

அவள் ஆழந்த உறக்கத்தில் இருக்கிறாளே...!! அதைவிட இவளது இலக்கங்கள் கூட பதிவாகி இல்லயே...!!

இது... எப்படி...?!

அறைக் கதவை மூடி விளாக்கை அணைத்து விட்டு கட்டிலில் வீழ்ந்தான். நீண்ட நேரமாக அவனுக்கு தூக்கமே வரவில்லை.

* * *

காலையில் நடந்தவை பற்றி ருஷ்தாவிடம் சொன்னதும் அவள் விழுந்து விழுந்து சிரித்தாள்.

“பேய் படம் பாக்கிறவங்களுக்கு ஒரு தைரியம் இருக்கனும்.

உங்க கிட்ட தான் அது இல்லயே. பின்னே எதுக்கு அதையெல்லாம் பாக்கனும்?" அவள் மீண்டும் மீண்டும் சிரித்தாள். அவனுக்கு கோபம் வந்தது. கையில் எடுத்த டைய மேசை மீது வைத்து விட்டு கோபத்தோடு எழுந்து பாத்ருமுக்குள் நுழைந்து கொண்டாள்.

"இந்த கோவத்துக்கு மட்டும் கொரச்சல் இல்ல" என முனு முனுத்தபடியே கீழே வந்தாள்.

"என்ன மதினி தன்னால் பேசிக்கிட்டு வார்ங்க" என்றாள் ஸஹ்ரா.

"இவரு கதைய கேட்டா சிரிப்புதான் வருது"

"அப்படி என்ன கதை?"

"ராவு பன்னிரண்டு மணிக்கு ஒரு கோல் வந்ததாம். ஹம்ஸியா முற்றம் கூட்டிக்கிட்டு இருக்கிறா. அவளை போய் படுக்கச் சொல்லுங்கள்னு. அதை நா சொன்னதா நெனச்சி வெளியில் போய் தேடியிருக்கிறார்" இதைக் கேட்டு ஸஹ்ராவும் சேர்ந்து சிரிக்க, அங்கே வந்து சேர்ந்தார் அஸ்வர்அலி. அவரால் மட்டும் சிரிக்க முடியவில்லை.

ஒருவர் மாறி ஒருவர் வந்து அவனிடம் இதுபற்றி கேள்விகள் கேட்டுக் கொண்டிருந்ததால் மிக அவசரமாக தயாராகி காலை உணவை உண்ணாமல், ருஷ்தா அதிகாலையிலே எழுந்து வழைமை போன்று தயார் படுத்தி வைத்திருந்த பகல் உணவையும் எடுத்துக் கொள்ளாமல் கோபத்துடன் வெளியிறங்கி போய் விட்டான் ஹரிமாஸ்.

மிகவும் கவலையடைந்து விட்டாள் ருஷ்தா. மனைவி என்பதற்காகத் தானே அவனிடம் சொன்னான். அவள் அதை மற்றவர்களிடம் சொல்லாமல் இருந்திருக்கலாம் என்று தோன்றியது. இப்படி நடக்கும் என்று அவள் எதிர் பார்க்கவில்லை.

* * *

ஹரிமாஸ் பட்டினியாகக் கிடந்தாலும் கடைச் சாப்பாடு உண்ண மாட்டான். அவள் ஊரில் இருக்கும் சமயத்தில் கூட அவன் நண்பனின் வீட்டில் தங்கியிருக்கும் போது அவனுடைய மனைவி இவனுக்கும் சேர்த்து சமையல் தயார் படுத்தி விடுவாள். அவன் எவ்வளவு மறுத்தாலும்கூட மாத கடைசியில் அதற்குரிய செலவை அவன் நண்பனிடம் கொடுத்து விடுவான்.

அன்று முழுவதும் ருஷ்தாவின் உள்ளம் அந்த கவலையில் இருந்து மீளவேயில்லை. பல தடவைகள் அவனுடைய மொபைலில்

தொடர்பு கொண்டு “ஸாரி” கேட்பதற்கு முயன்றாள். ஒரு தடவை கூட அவன் இயக்கவில்லை. இவள் தொடர்ச்சியாக முயன்று கொண்டிருந்ததால் மொபைலின் இயக்கத்தை நிறுத்தி வைத்து விட்டான் ஹிமாஸ்.

அவளுக்கு அழகையே வந்து விட்டது. அன்று மாலை ஹிமாஸின் வருகைக்காக வாசலிலே காத்திருந்தாள் ருஷ்தா. ஜன்னல் திரைச் சீலைகள் காற்றில் அசைந்து கொண்டிருந்தன. காற்றும் பலமாக வீசிக் கொண்டிருந்தது. மழைத் தூறல் விழ ஆரம்பித்து விட்டது. வாசல் கதவை மூடி வைத்து விட்டு மண்டபத்தில் வந்து அமர்ந்தாள். சிறிது நேரத்தின் பின்,

அதைக் கண்டாள்.

ஜன்னல் திரைச் சீலைகள் காற்றில் அசைந்த போது, யாரோ ஜன்னல் ஓரமாக நிற்பது போன்று கண்டாள்,

“யாரு...? யாரு...?” குரல் கொடுத்து பார்த்தாள். ஒரு பதிலும் இல்லை.

கதவைத் திறந்து பார்த்தாள். எங்கும் இருள் பரவி இருந்தது. சற்று வெளியில் இறங்கி எட்டிப் பார்த்தாள். ஜன்னல் ஓரத்தில் ஒரு பெண் நின்றிருந்தாள். மழைக்காக ஒதுங்கி நிற்பதாக எண்ணியவள்,

“இப்படி வந்து உட்காருங்க” என்றாள் கனிவோடு. அவளும் குளிரில் நடுங்கியபடியே வந்து உட்கார்ந்தாள். இந்த சின்ன மழைக்காக அவள் நடுங்குவது வேடிக்கையாக இருந்தது ருஷ்தாவுக்கு.

“இதெல்லாம் என்ன குளிர். எங்க ஊருல ஜஸ் மழையில குளிக்கிற மாதிரி இருக்கும். அதைவிட இது சாதாரணம் தான்” என்றாள் சிறித்துக் கொண்டே. அந்தப் பெண் மெதுவாகத் திரும்பினாள். மிக மெதுவாக நிமிர்ந்து அவளை ஒரு பார்வை பார்த்தாள்.

என்ன பார்வை அது?? தீட்டின்யமான பார்வை...

உடல் வலுவிழக்க... உள்ளம் சோர்வடைய, அப்படியே உணர்விழந்து கீழே வீழ்ந்து விட்டாள் ருஷ்தா. எதேச்சையாக அங்கே வந்த ஹம்ஸியா போட்ட கூச்சலில் அந்த வீடே அதிர்ந்து போனது.

ருஷ்தாவின் கண்கள் மேலே சொருகி, வாயில் நுரை தள்ளி இருந்ததால் எல்லோருமே அதிர்ந்து போனார்கள். நல்ல வேளை.

ருஷைத் வீட்டில் இருந்ததால் உடனடியாக வைத்திய மனைக்கு எடுத்துச் சென்றார்கள்.

வைத்திய சிகிச்சைகளை தீவிரப்படுத்தியதில் அரை மணித்தியாலத்திலேயே கண் விழித்தாள் ருஷ்தா.

இருந்தாலும் எல்லோரையும் பார்த்து மருள மருள விழித்தாள். கண்ணயர்ந்து தூங்குவதும், திடுக்குற்று கண் விழிப்பதுமாக இருந்தாள். தொடர்ந்து சிகிச்சை அளிக்கப் பட்டதால் அவள் அந்த தனியார் மருத்துவ மனையில் அனுமதிக்கப் பட்டாள். ருஷைத் திடு பற்றி ஹிமாஸுக்கு தகவல் சொல்வதற்காக பல முறைகள் முயன்று தோற்றுப் போனான். ருஷ்தா மீது இருந்த கோபத்தில் மொபைலை நிறுத்தி வைத்திருந்தான் ஹிமாஸு வீட்டுக்கு வந்த பிறகு தான் நடந்தவைகள் பற்றி அறிய முடிந்தது.

உடனே கலங்கிப் போனான். தனது தவறை எண்ணி மிகவும் வருந்தினான்.

“இந்த சின்ன விஷயத்துக்காக அவளுக்கு அப்படியொரு தண்டனை கொடுத்திருக்கக் கூடாது. அவள் காலையில் இருந்தே அவனோடு பேச முற்பட்டாள். இவ்வளவு பெரிய அகங்காரம் காட்டியிருக்கக் கூடாது. என்ன இருந்தாலும் அவ என் மனைவி தானே. பாவம் காலையில் இருந்து சாப்பிடாம் இருந்திருப்பா. அதான் மயக்கம் ஏற்பட்டிருக்கும்.” இப்படி பலவாறு சிந்தனை செய்தபடி ருஷைதின் வேண எடுத்துக் கொண்டு அவசரமாக வைத்திய மனைக்குச் சென்றான். ருஷ்தா ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்தாள்.

“அவள் அதிர்ச்சியடைந்த நிலையில் காணப்படுவதாகவும், தூக்க மாத்திரைகள் கொடுத்து தூங்க வைத்திருப்பதால் அவளை தொந்தரவு செய்ய வேண்டாம்” என்று தாதி ஒருத்தி வந்து அவனிடம் சொல்லி விட்டுச் சென்றாள்.

கதீஜா தான் அவளுக்குத் துணையாக இருந்தாள். பெஞ்சில் அமர்ந்தபடி எதையோ வைத்து ஒதிக் கொண்டிருந்தாள். எல்லோரும் அவனை குற்றவாளியாக நினைத்திருப்பார்களே என நினைக்கும் போதே அவனுக்கு வேதனையாக இருந்தது. மாமியின் முகத்தைப் பார்ப்பதற்கு கூட குற்ற உணர்வு இடந்தரவில்லை.

மனம் தளர்ந்து... கண்களில் கண்ணீர் நிறைந்தது. அறை வாசலில் நின்று தன் கண்களைத் துடைத்துக் கொள்வதை கவனித்த கதீஜாவின் உள்ளம் உருகியது.

“பயப்படு எதுவுமில்லை மருமகன். சிலநேரம் நாளைக்கே வீட்டுக்கு போக சொன்னாலும் சொல்லுவாங்க. நீங்க கவலைப்

படாம் வீட்டுக்கு போங்க” என்றாள் கருணையோடு. மீண்டும் மனைவியை ஒரு முறை திரும்பிப் பார்த்து விட்டு வைத்தியமனையை விட்டு வெளியேறி வேனுக்குள் தன்னை அடைத்துக் கொண்டான்.

இரவு பதினொரு மணியாகியதால் வீதியில் ஜன நெருக்கடி ஏதுமின்றி மிக வேகமாக வேனை செலுத்த முடிந்தது. நாற்பது நிமிடங்களில் வரவேண்டிய பயணத்தை இருபது நிமிடங்களிலேயே வந்து முடித்தான். லேனுக்குள் வேனை திருப்பியதும் தான் நிம்மதியாக இருந்தது. பசி வயிற்றைக் கிள்ளியது.

கலையிலிருந்து ஒழுங்கான சாப்பாடு விழாததால் வயிற்றுக்குள் இருந்த புழுக்கள் யாவும் “நர்த்தனம்” ஆடத் தொடங்கி விட்டன. முற்பகல் பதினொரு மணியைப் போல் ஒரு பனிசையும், ஒரு மையையும் கெண்ணில் வாங்கி உட்கொண்டான்.

வயிற்றுக்குத் தான் ரோஷம் தெரியாதே.

ஜந்து மணியாகும் போது மீண்டும் பசி போராட்டம் நடத்தியது. வீட்டிலேயே போய் சாப்பிடலாம் என ஒரு “புருட் ஜாஸ்” மட்டும் வாங்கி குடித்தான். ஏழு மணியாகும் போது மீண்டும் வயிற்றுக்குள் போராட்டம். பசியின் போராட்டம்.

இது போன்ற சமயங்களில் தான் உணவின் அருமை புரிகிறது. எத்தனை ஆயிரம் சனங்கள் உண்ண உணவின்றி, உடுக்க உடையின்றி, உறங்க இடமின்றி இந்த இலங்கை நாட்டில்... வன்முறைகளாலும், இயற்கை அனர்த்தங்களினாலும் பாதிப்படைந்து படாத பாடு படுகிறார்கள். ஒரு நாள் பசியை பொறுக்க முடியாமல் இருக்கிறதே. அப்படியானால் அவர்களுடைய நிலமைகள் எவ்வளவு பரிதாபமாக இருக்கும்? நினைக்கும் போதே வேதனை நெஞ்சை அடைத்தது.

சாப்பாட்டுக்கு ரோஷம் காட்டி இனி இப்படி முட்டாள் தனமான காரியங்களில் இறங்கக் கூடாது என முடிவு செய்து கொண்டான். வீட்டை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கும் போதுதான் கண்டான். ஹம்ஸியா முற்றத்து கேட்டை திறந்து கொண்டு வெளியேறிச் சென்று கொண்டிருந்தாள்.

“இவள் எங்கே போகிறாள்? அதுவும் இந்த நேரத்தில்???” அவள் போகும் பாதையிலேயே வேனை செலுத்தினான். அவள் மிகவும் வேகமாக போய்க் கொண்டிருந்தாள். வேனை செலுத்திய படியே மொபைலில் ருதைத்துடன் தொடர்பு கொள்ள முயற்சி செய்தான். தொடர்பு கிடைக்கவில்லை.

ஒத்தியாயம் 04

ஹம்ஸியா தன் பாட்டில் மிகவும் வேகமாக போய்க் கொண்டிருந்தாள். இவன் பின் தொடர்ந்த படியே மீண்டும் மீண்டும் ருஷைதின் மொபைலுக்கு முயன்று கொண்டே இருந்தான். தொடர்பு கிடைக்கவில்லை. வேனை அவளைக் கடந்து முன்னால் நிறுத்தி விட்டு இறங்கி வந்தான்.

“எங்க போறே ஹம்ஸியா?” அவன் கேள்விக்கு பதில் சொல்லாமல் தன் தலையில் கையை வைத்துக் கொண்டு சரிந்தவள் அப்படியே மயக்கமுற்று கீழே வீழ்ந்து விட்டாள். பதறிப் போனான் ஹிமாஸ்.

அருகில் ஓடிச் சென்று பார்த்தான். அசைவற்றுக் கிடந்தாள். உடனடியாக தூக்கியெடுத்து வேளில் போடுவதற்காக கைகளை நீட்டியவன் சட்டெனத் தயங்கி நின்று விட்டான். மாமாவின் பார்வை நினைவுக்கு வந்தது. எப்படியாவது ருஷைதை அழைக்க வேண்டும். மீண்டும் முயன்ற போது தொடர்பு கிடைத்தது.

“ருஷைத் மச்சான். கொஞ்சம் அவசரமா வாங்க”

“எங்க இருக்கீங்க”

“போக்கடியில் நிக்கிறன். ப்ளீஸ்”

“ஓகே. அஞ்ச நிமிடத்துல வர்ரேன்” ஆறாவது நிமிடத்தில் சைக்கிளில் வந்து சேர்ந்தான் ருஷைத்.

“என்ன மச்சான்! என்ன நடந்தது?”

“ஹம்ஸியா...”

“ஆமா ஹம்ஸியாவுக்கு என்ன?”

“மயங்கி விழுந்துட்டா”

“எங்க?”

“அதோ அங்க தான்” ஹிமாஸ் காட்டிய இடத்துக்குப் போய் பார்த்தான் ருஷைத். மீண்டும் திரும்பி வந்தான். அவன் முகத்தை ஒரு மாதிரியாக பார்த்தான். அந்த பார்வைக்கு அர்த்தம் புரியவில்லை ஹிமாஸுக்கு.

“உங்களுக்கு என்ன நடந்தது?” ருஷைத் கேட்டான். அவனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

“ஒன்னும் நடக்கலையே” புரியாமலேயே பதில் சொன்னான்.

“அப்போ எதுக்காக இந்த இடத்துக்கு வந்தீங்க?”

“ஹம்ஸியா இந்த பக்கம் வர்ரதைக் கண்டேன். அதான் பின்னாலேயே வந்தேன்”

“அவ எங்க?”

“அங்க தான் மயங்கி விழுந்து கிடக்குறா” என்ற படியே அந்த இடத்துக்கு வந்த ஹிமாஸ் அதிர்ச்சியில் உறைந்து போனான்.

“இங்க... இங்க தான்... என் கண்ணால் கண்டேன்” அந்த இடத்தில் யாரையும் காணவில்லை. ஒரு பழைமையடைந்த மரக் கட்டை தான் கிடந்தது.

“இந்த மரக் கட்டை தான் ஹம்ஸியாவா?” ருஷைதின் கேள்வியில் கேலி தெரிந்தது. ஆனால் ஹிமாஸினால் அந்த அதிர்வில் இருந்து மீள முடியாமல் இருந்தது.

“அவ வர்ரதை என் கண்களால் கண்டேன். அவ மயங்கி விழுற்றையும் கண்டேன். பள்ளி! கொஞ்சம் தேடிப் பாருங்க. அவ இங்கதான் எங்கயாவது நிற்பா”

“இல்ல ஹிமாஸ் மச்சான். அவ எதுக்காக இங்க வரனும். அதுவும் இந்த நேரத்துல?”

“அவள யாராவது ஏசியிருக்கனும். அதான் ரோம்ப வேகமா வந்தா. அவ பாவம். வாங்க தேடி பாக்கலாம்” இப்போது ருஷைதும் சிந்திக்கலானான். இவன் சொல்வதில் ஏதாவது உண்மை இருக்குமோ. உடனே ஸஹ்ராவோடு தொடர்பை ஏற்படுத்தினான்.

“ஸஹ்ரா... ஹம்ஸியா எங்க?”

“தூங்குறா... எதுக்கு கேக்குறீங்க?”

“அவ ருமல இருக்காளான்னு பாத்துட்டு சொல்லேன்”

“ஆமா இருக்கா. எதுக்கு கேக்குறீங்க? எங்க இருக்கிறீங்க?” தொடர்பை துண்டித்தான் ருஷைத். சைக்கிளை வேனில் ஏற்றி விட்டு ஹிமாஸையும் ஏறச் செய்து தானே வேனை செலுத்திக் கொண்டு வந்தான்.

வீடு வந்து சேரும் போது ஒரு மணியை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. இவர்களின் வருகைக்காக அஸ்வர் அலியும்,

ஸஹ்ராவும் காத்திருந்தார்கள். ஹிமாஸிடம் யாரையும் கேள்விகள் கேட்க விடவில்லை ருக்ஷத்.

“ஸஹ்ரா! மச்சானுக்கு ஏதாவது சாப்பிட குடும்மா” என்றான் ருக்ஷத்.

“வேணாம் தங்கச்சி. என்னால் சாப்பிட முடியாது. பசியில்லை” என்றான் ஹிமாஸ்.

“அப்போ ஏதாவது குடிக்க ஊத்தும்மா” என்றார் அஸ்வர் அலி. சரியென சமையலறைக்குச் சென்று விட்டாள் ஸஹ்ரா. ருக்ஷத் ஹிமாஸிடம் எதுவுமே கேட்கவில்லை. அஸ்வர் அலியின் பார்வையிலிருந்து அவர் தன்னை சந்தேகப் படுவதாகவே என்னி கூசிப்போனான். அவரின் பார்வையை ஈடு செய்ய முடியாதவனாக தலை கவிந்திருந்தான்.

ஸஹ்ரா கொண்டு வந்த டைய குடித்து விட்டு மள மளவென மாடிக்கு வந்து விட்டான். கட்டிலில் பார்த்தான். மகன் சுறைவை காணவில்லை. அவன் அடிக்கடி உம்மம்மா, அப்பாவோடு படுத்துக் கொள்வதுண்டு. இன்றும் படுத்திருக்கக் கூடும். அன்று தனியாக படுத்தான். அவனால் உறங்க முடியவில்லை. அவன் உள்ளத்தில் பலவித குழப்பங்கள் அழைக்கழித்தன. யாரும் எதையும் நம்பத் தயாராக இல்லை. மாமா ஒரு ஆறுதலுக்காக ஏதாவது கேட்டாரா? இல்லையே எதுவும் கேட்கவில்லையே.

ஆம்! அவருக்கு சந்தேகம்! அதுதான் எதையும் கேட்கிறார் இல்லை. ஆனால் எதையும் சந்தேகக் கண்ணோட்டத்திலேயே பார்க்கிறார்.

* * *

ஏதோ சத்தம் கேட்டு கண் விழித்தான். அப்போது தான் நன்றாக விடிந்து விட்டிருந்தது புரிந்தது. உடனே எழுந்து ஜன்னலைத் திறந்து எட்டிப் பார்த்தான். ஹம்ஸியா முற்றத்தைப் பெருக்கும் சத்தம் அது. அவளைப் பார்த்தான். பார்த்துக் கொண்டே இருந்தான். அவள் என்ன பேயா? மனுஷியா???

இருவு நடந்தவைகளை அவனால் மறக்க முடியவில்லை. உடல் பயத்தில் சில்லிட்டது. எதேச்சையாக திரும்பிப் பார்த்தவன் அதிர்ந்து விட்டான்.

மாமா அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். உடனே ஜன்னலை மூடி விட்டு கட்டிலில் வீழ்ந்தான்.

“சே... என்ன இது? மாமா அவனை சந்தேகப் படும்படியாகவே ஒவ்வொரு சம்பவங்களும் அமைந்து விடுகிறதே. மாமா என்ன நினைப்பார்? பெண்ஜாதியை ஆஸ்பத்திரியில் போட்டதோட மருமகன் இப்படி அலையிராரேன்னு நினைக்க மாட்டாரா?”

அவன் காலையிலே புறப்பட்டு வைத்தியமனைக்குச் சென்றான். ருஷ்தாவின் அருகில் சென்று அமர்ந்தான். அவள் அவனை திரும்பியும் பார்க்கவில்லை. கோபத்தில் இருப்பதாக எண்ணினான். கவலையோடு மாமியாரைப் பார்த்தான்.

“யாரோட்டும் பேசுறா இல்ல மருமகன். யாரையும் பாக்குறாவும் இல்லை. பத்து மணிக்கு பெரிய டொக்டர் வந்து பாத்துட்டுத் தான் ஏதாவது முடிவு செய்வார்” என்றாள் கதீஜா. இன்னும் சிறிது நேரம் இருந்து விட்டு வேலைக்குப் போய் விட்டான் ஹிமாஸ்.

மருமகனின் நடவடிக்கைகளில் மாற்றம் ஏற்பட்டிருப்பதாக எண்ணினார் அஸ்வர் அலி.

“கதீஜா வீட்டுக்கு வந்ததும் அவளோட கலந்து பேசி ஹம்ஸியாவுக்கு திருமண ஏற்பாடுகளை செய்து முடித்து விட வேண்டும். இனியும் அவனைப் பத்திரிப் படுத்துவது சலபமல்ல” எனத் தோன்றியது அவருக்கு.

அன்று பகல் மகளை அழைத்து வருவதற்காக வேனை எடுத்துக் கொண்டு வைத்தியமனைக்குச் சென்று விட்டார் அஸ்வர் அலி. ஸஹ்ரா சமையலில் ஈடுபட்டிருக்க, ருஷைத் பத்திரிகையில் முழுகிப் போயிருந்தான். அவன் பின்னால் ஓடி வந்து கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டான் ருஷ்தாவின் மகன் சுறைவு.

“மாமா நா ஒரு கேள்வி கேட்பேன். பதில் சொன்னா ஒரு பரிசு தருவேன்” இப்படி மழைலை மொழியுடன் குறும்பாகக் கேட்டான். அவன் இப்படி அடிக்கடி கேள்விகள் கேட்டு தினறச் செய்வான். நல்ல புத்திசாலி.

“என்ன பரிசு தருவீங்க?”

“ஒரு சாக்லேட்”

“சரி என்ன கேள்வி?”

“பெருமை யாருக்கிட்ட இருக்கும்?”

என்ன பதில் சொல்வதென்று யோசித்தான் ருஷைத்.

ஒத்தியாயம் 05

மீண்டும் கேட்டான்.

“சொல்லுங்க மாமா. பெருமை யாருக்கிட்ட இருக்கும்?”

“ம... படிச்சவங்களுக்கிட்ட தான் இருக்கும்னு நினைக்கிறேன்”

“இல்ல”

“அப்போ?”

“முட்டாள்ங்க கிட்ட”

சொல்லி விட்டு கைகொட்டிச் சிரித்தான்! துள்ளிக் குதித்தான்.

“முதல் கேள்வியிலே தோத்துட்ணங்க. ரெண்டாவது கேள்வியில் ஜெயிச்சா இந்தச் சாக்லேட்டைத் தருவேன்”

“ம... கேளுங்க”

“உலகத்துல கசப்பானது எது?”

“படு... இது தெரியாதா? பாவக்காய் தான்”

“இல்ல திரும்பவும் தோத்துட்ணங்க”

“அப்போ எது?”

“‘உண்மை’ தான்” சுவையிலை அள்ளியெடுத்து தன் மடியில் இருத்திக் கொண்டான். மாறி மாறி முத்தமிட்டான்.

“நீங்க சொல்ரது சரி தான். உலகத்துல கசப்பான, ஜீரணிக்க முடியாத விஷயம் ‘உண்மை’ தான். இன்னும் கேள்விகள் இருக்கா?”

“ம... இருக்கு. எங்க தவறுங்களை ஏத்துக்க எங்ககிட்ட என்ன இருக்கனும்”

“ம... புத்திசாலித்தனம்”

இதையெல்லாம் உங்களுக்கு யார் சொல்லித் தந்தது?”

“எங்கட உம்மாதான்”

ருடைத்தின் கண்கள் இரண்டும் கலங்கிப் போனது. சிறு வயது முதல் மிகவும் குறும்புக்காரி மட்டுமல்ல ருட்டா

புத்திசாலியும்தான். புலிக்கு பூனைக்குட்டி பிறக்குமா என்ன? புலிக்குட்டியே பிறந்திருக்கிறது. அவனுக்கு திடீரென ஏற்பட்ட சுகயீனம் அவனுக்கு கவலையை ஏற்படுத்தியது. அவனது முக வாட்டத்தைக் கண்ட சுலைவுல்,

“கவலைப்படாதீங்க மாமா. இந்த சாக்குலேட்டை உங்களுக்கே தாரேன்”

“இல்ல... இதெல்லாம் புத்திசாலிங்கதான் தின்னனும்”

“அப்போ நா புத்திசாலியா?”

“ஆமா... நீங்க புத்திசாலிதான். நிறையப் படிச்சி பெரிய அறிவாளியா வரனும் புரிஞ்சுதா?”

வீட்டின் முன்னால் வாகனச் சத்தம் கேட்கவே எழுந்து வெளியே வந்தான் ருஷைத். அவன் எதிர் பார்த்தபடி அஸ்வர் அலி ருஷ்தாவை அழைத்துக் கொண்டு வந்திருக்கவில்லை. தனியாகவே வந்திருந்தார். சமையலறையில் இருந்து முன்னால் ஒடி வந்த ஸஹ்ராவும் ஏமாந்து போனாள். அஸ்வர் அலியின் முகம் வாடிப் போயிருந்தது.

“ருஷ்தாவுக்கு எந்த மாற்றமும் இல்ல மகன். தொடர்ந்து “டெஸ்ட்” எடுத்துக்கிட்டு இருக்காங்க. சில நேரம் நாளைக்காவது “டிஸ்சாஜ்” பண்ணுவாங்களோ தெரியாது. பாத்த இடத்தையே பாத்துக்கிட்டு இருக்கா. எந்தவொரு பேச்சு வார்த்தையும் இல்ல”

“திரெனு என்ன நடந்தது அவனுக்கு? நேத்துக்கூட அந்தி வரைக்கும் நல்லாதானே இருந்தா” என்றான் ருஷைத்.

“இல்லைங்க. நேத்து காலையில இருந்து மதினி ரொம்ப கவலையோட இருந்தா. ஹிமாஸ் நானா கோவிச்சுக் கிட்டு காலைச் சாப்பாடு தின்னாம, பகல் சாப்பாட்டையும் எடுக்காம போயிட்டார். பல தடவைகள் கோல் எடுத்தும் அவர் தூக்கல்லை”

“எதுக்கு அப்படி செஞ்சார்?”

“இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு ஹம்ஸியா முற்றம் கூட்டுறதா யாரோ கோல் பண்ணினாங்களாம்”

“உண்மைய நா சொல்றேன்” என்றபடியே முன்னால் வந்தார் அஸ்வர் அலி.

“என்ன உண்மை வாப்பா?”

“ராத்திரி பன்னிரண்டு மணிக்கு ஹம்ஸியாட ருமை தட்டிக் கிட்டு நிக்கிறதை நா கண்டுட்டேன். அதனாலதான் மருமகன்

பேச்சை மாத்துறாருன்னு நினைக்கிறேன்”

“இல்ல வாப்பா. மச்சான் அப்படிப் பட்டவர் இல்ல”

“நானும் இவ்வளவு காலமும் அப்படித்தான் நம்பிக்கிட்டு இருந்தேன் மகன். ஆனா இப்போ எனக்கு அந்த நம்பிக்கை இல்ல. உங்க உம்மா வீட்டுக்கு வந்ததும் முதல் வேலையா ஹம்ஸியாவுக்கு வரன் பாக்குற வேலய தொடங்கனும்”

* * *

அன்றும் ருஷ்தா வீட்டுக்கு வராததையிட்டு மிகவும் கவலையோடு காணப்பட்டான் ஹிமாஸ். மகன் சுறைவுல் நேரத்தோடு மாமாவின் அறையில் தூங்கி விட்டதால் அன்றும் தனது அறையில் தனியாகவே படுத்தான்.

மனதிற்கு ஏனோ வெறுமை தோன்றியது. நீண்ட நேரமாக தூக்கமே வரவில்லை. புரண்டு புரண்டு படுத்தான். இருவ பன்னிரண்டு மணி இருக்கும்.

தொலைவில் எங்கோ ஒரு நாய் ஊளையிட்டது. திடீரென ஏதோ சத்தம் கேட்டது. நன்றாக காது கொடுத்தான்.

ஆம்! அது முற்றத்தை கூட்டும் சத்தம் தான்.

சட்டென எழுந்து கொண்டான்.

ஜன்னல் திரைச்சீலைகள் காற்றில் அசைந்து கொண்டிருந்தன. ஜன்னலைத் திறந்து எட்டிப் பார்த்தான்.

ஹம்ஸியா முற்றத்தைக் கூட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

இவளுக்கென்ன பைத்தியம் பிடித்து விட்டதா?

“ஹம்ஸியா...!”

சத்தமாக அழைத்தான். அவள் தன் பாட்டில் கூட்டிக் கொண்டிருந்தாள். மாமரத்திலிருந்து பூக்களும், பிஞ்சகளும், பழுத்த இலைகளுமாக எங்கும் சிதறிக் கிடந்தன.

“ஹம்ஸியா”

மீண்டும் அழைத்தான். இப்போது அவள் மிக வேகமாக கூட்டுகிறாள். அவனுக்கு கோபம் வந்தது. சற்று உரத்து அழைத்தான்.

“ஹம்ஸியா”

அவள் சட்டென திரும்பினாள். அவனை சுட்டெரிப்பதைப் போல் ஒரு பார்வை பார்த்தாள்.

அது தீட்டின்யமான பார்வை. அதிர்ந்து விட்டான்.

மயக்கம் வந்தது. கட்டிலில் வீழ்ந்தான். உடம்பெல்லாம் வியர்த்துக் கொட்டியது. திறந்திருக்கும் ஜனனவில் இருந்து மிக வேகமாக காற்று வீச்கிறது. அதில் அவனால் ஒர் இத்ததைக் காண முடியவில்லை. இன்னும் உடல் குளிர்மை அடையவில்லை.

எழுந்திருக்க முயல்கிறான்.

முடியவில்லை.

நீண்ட நேரமாக உடம்பை கட்டி வைத்திருந்ததைப் போன்று விறைத்துப் போயிருந்தது. நாவு வரண்டு போயிருக்கிறது. தண்ணீர் அருந்த நினைத்தான். உடம்பில் விறைப்பு விடுபடவில்லை.

யாரோ அவன் நெஞ்சின் மீது அமர்ந்திருப்பதைப் போன்று ஒர் பயங்கர உணர்வு தோன்றுகிறது.

உதறித் தள்ளி விட்டு எழுந்து கொள்ள முயன்றான்.

உடம்பை அசைக்க முடியவில்லை.

முச்சத் திணறல் ஏற்பட்டுவிட்டது.

அவனால் ஒன்றுமே செய்ய முடியவில்லை. யாரையாவது அழைக்கலாம் என்று பார்த்தால் அதுவும் முடியவில்லை.

எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவும் இருக்கும் சக்தியை எல்லாம் ஒன்று திரட்டி கூச்சலிட முற்பட்டான். ஆனால் தொண்டையிலிருந்து எந்தச் சத்தமும் வெளி வரவில்லை. ஒரு கடுமையான போராட்டத்தின் பின் திடீரென அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

“ஆயதுல் குர்ஸீ”

அவசரமாக ஒதினான். நா குளறியது. திரும்பத் திரும்ப ஒதினான். திடீரென எல்லாமே சரியாகி விட்டது. நெஞ் சி ல் பாரம்... கழுத்தில் நெரிப்பு... வியர்வை...

எதுவுமே இல்லை.

சட்டென எழுந்து கொண்டான்.

உடனடியாக மாடியை விட்டும் கீழே ஒடி வந்தான். இப்போது மாடியைப் பார்க்கவே பயமாக இருந்தது.

கீழே யாரையும் காணவில்லை.

எல்லோரும் ஆழந்த உறக்கத்தில் இருந்தனர். வீடு

முழுவதும் மயான அமைதியில் முழுகிப் போயிருந்தது.

மண்டபத்து விளக்கை ஏரிய விட்டுவிட்டு சோபாவில் சாய்ந்தான். உள்ளத்தில் இருந்த பதற்றம் இன்னும் குறையவில்லை. உடம்பில் இருந்த நடுக்கமும் இன்னும் நீங்கவில்லை. அதையெல்லாம் யாரிடம் சொல்வது? சொன்னாலும் யார்தான் நம்பப் போகிறார்கள்?? அவனுக்கு பைத்தியக் காரன் என்ற பட்டம் கிடைக்காதா???

அனாது பிகலிமாதில்லாஹி
தாம்மாதி குல்லிஹா மின் ஷர்ரி மா :ஹலக்
என்ற துஆவை யார் காலையில் ஒதுவாரோ
அவருக்கு மாலையாகும் வரை உலக
வஸ்துக்களின் தீங்குளிலிருந்து
பாதுகாப்பு கிடைக்கும் யார் மாலையில்
ஒதுகிறாரோ அவருக்கு விழியும் வரை
அவ்வாறே பாதுகாப்பு கிடைக்கும்

(நபி மொழி)

தூங்கச் செல்லும்
போது குரா முஅவ்விததைன்,
(குரா அல் பலக, அன்நாஸ்)
ஆகிய இரண்டு குராவையும்,
ஆயதுல் குர்ஸீ, குரா பகராவின்
கடைசி இரண்டு வசனங்களையும்,
மேலும் பாதுகாப்புக்குரிய
துஆக்களையும்
ஒத வேண்டும்

அல்லாஹ்வின் திக்ரை வழமையாக்கிக் கொள்ளுங்கள்
அவனின் பாதுகாப்பு நிச்சயம்

அத்தியாயம் 06

விளக்கு போட்டது போட்ட படியே இருக்க சோபாவிலேயே உறங்கிப் போயிருந்தான் ஹிமாஸ்.

குளித்து விட்டு ஈரத்தலையைத் துவாயால் துவட்டியபடியே கீழே வந்த ருடைத் ஆச்சர்யமடைந்தான்.

வெறும் மேனியுடன் ஒரு போர்வையால் கூட போர்த்திக் கொள்ளாமல் சோபாவில் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்தான் ஹிமாஸ். அவன் சட்டையின்றி யார் முன்னாலும் வருகிறவன் இல்லை. மாமியார் வீடு என்பதால் எல்லோருடனும் மிகவும் மரியாதையாகவே நடந்து கொள்வான்.

“வாப்பா கண்டால் வேறு ஏதாவது நினைப்பாரே” என்ற எண்ணம் தோன்றியதும் உடனடியாக அவனை எழுப்பினான்.

“ஹிமாஸ் மச்சான் எழும்புங்க” என்றவாறு தட்டினான்.

பதறியபடியே எழுந்து உட்கார்ந்து விட்டான் ஹிமாஸ்.

“என்ன... என்ன... என்ன நடந்தது..?” பதற்றத்தோடு குளிறினான்.

ஒன்றும் நடக்கல்லை. விடிஞ்சிருச்சி எழும்புங்க. ஏழரை மணியாகுது. வேலைக்குப் போகனுமே...” அப்போது தான் சுய உணர்வுக்கு வந்தான் ஹிமாஸ். கண்களை கசக்கிக் கொண்டு மாடியைப் பார்த்தான்.

தேநீர் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள் ஸஹ்ரா. வாயை மட்டும் கழுவிக் கொண்டு தேநீரைக் குடித்தான். எதிர் சோபாவில் வந்து அமர்ந்து ருடைத்தும் தேநீரைக் குடிக்க ஆரம்பித்தான்.

“சொல்லுவோமா...? வேண்டாமா...??”

ஒரு முடிவுக்கு வர முடியாத குழப்பம் ஹிமாஸுக்கு.

“கட்டின மனைவியே நம்பாத போது இவரெல்லாம் எங்க நம்பப்போறார்” என தன்னை கட்டுப்படுத்திக் கொண்டான்.

“ஹிமாஸ் மச்சான்! உங்களுக்கு ஒரு ஜோக் தெரியுமா?” என சிரித்துக் கொண்டே வினவினான் ருடைத். என்ன என்பது போல் அவன் முகத்தைப் பார்த்தான் ஹிமாஸ். எதைக் கேட்டும் சிரிக்கக்கூடிய மன நிலையில் அவன் இருக்கவில்லை.

“நேத்து ராவு யாரோ இந்த முற்றத்தைக் கூட்டுற சத்தம் கேட்டுதாம்”

“யாருக்கு?” விழிகளை அகல விரித்தான் ஹிமாஸ்.

“ஸஹ்ராவுக்குத் தான்” என பதிலிறுத்தி விட்டு பலமாக சிரித்தான் ருடைத்.

இப்போதுதான் அவனுக்கு கொஞ்சமாவது ஆறுதல் பிறந்தது. அவனுக்கு மட்டுமே எல்லாம் நடப்பதாக எண்ணிக் கொண்டிருந்தவனுக்கு இவ்வார்த்தைகள் சின்ன தெரியத்தை ஏற்படுத்தின.

“அதுக்கப்புறம் என்ன நடந்தது?” அதிக ஆர்வத்தோடு வினவினான்.

“ஒரு மண்ணும் நடக்கல்ல. எல்லாமே ஒரு பிரம்மைதான்”

“இல்ல ருடைத் மச்சான். சில நேரம் அது உண்மையாகவும் இருக்கலாம். தங்கச்சி எதுக்கு பொய் சொல்லனும்?”

“உண்மையா இருந்தா அது எல்லாருக்கும் கேக்கனுமே. அவனுக்கு மட்டும் ஏன் கேக்கனும்?”

“எனக்கும் கேட்டிச்சி மச்சான்” நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான் ருடைத்.

“என்ன...? என்ன... சொல்றிங்க...?”

“சத்தியமா கேட்டிச்சி” ருடைத்தினால் சிரிக்க முடியவில்லை. மச்சான் என்பதால் அடக்கி விட்டான். ஆனாலும் அவன் அதை நம்பவில்லை என்று புரிந்தது ஹிமாஸ்க்கு.

*

*

*

ருட்தா வீட்டுக்கு அழைத்து வரப்பட்டிருந்தாள். அவளை சுற்றிவர எல்லோரும் முன் ஹாலில் அமர்ந்திருந்தனர்.

“இந்த மூனு நானும் எத்தனையோ டொக்டருங்க வந்து இவளைப் பார்த்தாங்க. எல்லா வகையான டெஸ்டும் எடுத்தாங்க. எந்த றிப்போட்லயும் எந்த குறையும் இல்லயாம். இவனுக்கு எதாவது மனக் கவலையா இருக்கும்னு தான் டாக்டரெல்லாம் சொல்லுராங்க. எங்களுக்குத் தெரிய அவனுக்கு எந்த மனக் கவலையும் இல்லையே... என் பிள்ளைக்கு எதுக்கு இப்படி ஒரு சோதனை?” இப்படி வாய் விட்டு அழுதாள் கதீஜா. வீட்டில் எல்லோருடைய உள்ளாழும் கலங்கி விட்டது. கண்களில் கண்ணீர் துளிர்ந்தது.

ருஷ்தாவிடம் எந்த மாற்றமும் இருக்கவில்லை. பார்த்த இடத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். யாரோடும் எதுவுமே பேசவில்லை. உனர்வற்ற பொம்மையைப் போல் வீற்றிருந்தாள். அவளைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அழுது புலம்பிய வண்ணம் இருந்தாள் கதீஜா. ஹிமாஸ் மீது தான் யாவருடைய கோபமும் படிந்திருந்தது. அவனைக் கண்டாலே யாருக்கும் பிடிக்கவில்லை. அவள் நிலைக்கு அவன்தான் காரணம் என எல்லோரும் என்னி விட்டதால் அடிக்கடி ஒவ்வொருவரும் தமது வெறுப்புகளை வார்த்தைகளினால் வெளிப்படுத்திக் கொண்டனர். ஹிமாஸ் மிகவும் மனம் உடைந்து போனான். வீட்டை விட்டு எங்காவது யாருடைய கண்களிலும் பட்டு விடாமல் சென்று விடலாம் போன்று தோன்றியது.

ஆனால் முடியவில்லை.

மனைவியை இந்த நிலையில் விட்டு விட்டுப் போக மனம் வரவில்லை. அவள் இந்த அளவிற்கு அவனால் உளம் பாதிப்படைந்து விட்டானே என்பதை நினைக்கும் போதெல்லாம் அவன் உள்ளம் வலித்தது. துவண்டு போனான்.

அன்றாட வேலைகளை விட்டு தன்னுடைய சொந்த தேவைகளைக் கூட அவளால் செய்து கொள்ள முடியாமல் இருந்தது. கதீஜாவும், ஸஹ்ராவுமே அவளுடைய அனைத்து வேலைகளையும் பார்த்துப் பார்த்துச் செய்தனர்.

அவளை சுய உனர்வுக்கு கொண்டுவர தன்னால் இயன்ற முயற்சிகளையெல்லாம் செய்தான். இரண்டு நாட்கள் விடுமுறை எடுத்துக் கொண்டான். அவள் கையை பிடித்துக் கொண்டு முற்றத்தில் நடக்கச் செய்தான். அவளை நடக்கச் செய்யும் போது நடக்கிறாள். உட்கார வைத்தாள் உட்காருகிறாள். எது செய்ய வைத்தாலும் செய்கிறாள்.

இயக்கத்தில் இயங்கச் செய்யும் பொம்மையைப் போன்று செயற் படுகிறாள். அவளுடைய அதிகமான பேச்சு, குறும்புத்தனமான செயல்கள், சின்னப் பிள்ளைத் தனமான சிரிப்பு இவை யாவுமே காணாமல் போய் விட்டிருந்தன. அவனால் வேதனைகளை கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. நாள் முழுவதும் அவளுடனேயே காலம் கழித்தான். அவனே உணவு ஊட்டினான், முகம் கழுவினான், தலைவாரி பின்னல் போட்டான்.

அன்று இரவும் அவள் தலையை வருடி தூங்கச் செய்து விட்டு, போர்வையால் அவளைப் போர்த்தி விட்டு, விளக்கை அனைத்து விட்டு அவனும் சேர்ந்து படுத்துக் கொண்டான். அவன்

மீது அவனுக்கு கோபம் கோபமாக வந்தது. இவ்வளவு பெரிய விபரிதம் நடக்கும் என தெரிந்திருந்தால் அப்படியொரு ரோஷ்டத்தை வாழ் நாளிலேயே காண்பித்திருக்க மாட்டேனே என மிகவும் வருந்தினான். அவன் நிம்மதியாக கண்ணுறங்கி பல நாட்களாகி விட்டன. எதையும் யாரிடமும் சொல்லவும் முடியவில்லை. சொல்லாமல் இருக்கவும் முடியவில்லை. ருத்தா சுய உணர்வோடு இருந்திருந்தால் அவளிடம் எப்படியாவது சொல்லியிருக்கலாம்.

“ஒரு நேரம் நம்பவில்லையானாலும் இன்னொரு நேரம் நம்பியிருப்பாள். இப்போது அதுவும் முடியவில்லையே” என நினைக்கும் போது அவன் வேதனை அதிகரித்தது.

அதிகத்தனமான உள்ளத்தின் வலியும், உடம்பின் சோர்வும் சேர்ந்து கொண்டதோடு, தனது மனைவி அருகில் இருக்கிறாள் என்ற சின்னதான் நிம்மதியோடு தன்னை அறியாமல் கண்ணயர்ந்து போனான். ஆனால் அந்த உறக்கம் அதிக நேரம் நீடிக்கவில்லை.

திடீரென....

அந்த கட்டிடமே அதிர்வடைவது போன்று கேட்டது அந்த சிரிப்புச் சுத்தம்...

அதிர்ந்து கண் விழித்தான்.

அவன் கண் எதிரே ஓர் இராட்சத உருவும் அந்தரத்தில் பரவி நின்றது. அவன் பார்க்கும் இடமெல்லாம் அதன் நிழல் கவரில் தெரிந்தது.

அதிர்ச்சியில் அலற முற்படுகிறான்.

வார்த்தைகள் வெளிவரவில்லை.

கழுத்தை யாரோ நெரிப்பது போன்ற ஓர் பயங்கர உணர்வு. கைகளை, கால்களை, உடம்பை, எதையுமே அசைக்க முடியவில்லை. யாரோ நான்கு பேர் அவனை அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பதைப் போன்று உணர்கிறான். ஆனால் யாரையும் காணவில்லை. விடுபட முயல்கிறான். முடியவில்லை.

முடியுமான வரையில் திமிறினான், போராடினான்.

முச்சு முட்டியது.

மீண்டும் திடீரென ஞாபகம் வந்தது.

“ஆயதுல் குர்ஸீ”

நாவை அசைக்க முடியவில்லை. உள்ளத்தால் ஒதினான். மெதுவாக இதழ்களும், நாவும் சேர்ந்து மொழிந்தன. திரும்பத் திரும்ப ஒதினான். சிறிது நேரத்தில்.

திடீரென விடுபட்டான்.

சட்டென எழுந்து கொண்டான்.

மாடியிலிருந்து கீழே ஓடிவிட என்னினான் மனைவியை ஞாபகம் வந்தது. சட்டென விளக்கை ஏரிய விட்டான். அவள் ஆழந்த உறக்கத்தில் இருந்தாள்.

அப்படியே கட்டிலில் உட்கார்ந்தான்.

மீண்டும் அந்த அதிர்ச்சி நடந்தது.

அதான் சொல்லப்படும்
போது ஷெத்தான் அதானின்
ஒலி கேட்கும் தூரம் வரை
ஒடுகிறான். அதான் முடிந்ததும்
மீண்டும் திரும்பி வருகிறான்.
மீண்டும் இகாமத் சொல்லும்
போதும் அதன் ஒலி கேட்கும்
தூரம் வரை ஒடுகிறான்

(அல் ஹதீஸ்)

திக்ரு செய்யும்
உள்ளத்தில் ஷெத்தான் குழி
கொள்ள மாட்டான்.

எவருடைய உள்ளத்தில்
அல்குர்ஆனின் ஒரு பகுதியாவது
இல்லையோ அது பாழடைந்த
வீட்டைப் போன்றது.

(நபி மொழி)

பாழடைந்த வீடுகளில் குடியிருப்பது விஷ ஜந்துக்களும், ஜின்களும், ஷெத்தானுமே என்பது குறிப்பிடத்தக்கது

ஏத்தியாயம் 07

அவனுக்கு கடுமையாக தலை வலித்தது. விளக்கை அணைத்து விட்டு மீண்டும் படுத்துக கொண்டான்.

களைப்பின் காரணமோ என்னவோ பயத்தை மறந்து உடனே உறங்கிப் போனான்.

மீண்டும் அந்த பயங்கர ஓலி கேட்டது.

அமைதியை கிழித்துக் கொண்டு ஒரு சிரிப்பின் ஓலி.

மீண்டும் அதிர்ந்து விட்டான்.

இது ஒரு பெண்ணின் சிரிப்பு ஓலி.

அதுவும் மிக அருகிலேயே கேட்டது.

சட்டென எழுந்து விளக்கைப் போட்டான். எந்த சத்தமும் இல்லை.

திரும்பவும் படுக்க பயமாக இருந்தது. எப்போது விடியும் என காத்திருந்தான். ஏன் இரவு வருகிறது என ஆத்திரம் வந்தது. ஓவ்வொரு இரவுகளும் அவனுக்கு பயங்கரமாகவே தோன்றின. அதைவிடக் கொடுமை என்னவென்றால் அவனுடைய நிலையை சொல்ல யாருமில்லையே என்ற கவலைதான்.

விடியும்வரை இனி படுப்பதில்லை என தீர்மானித்தான்.

மடியில் இரண்டு தலையணைகளை அடுக்கி வைத்துக் கொண்டு தலையை மட்டும் சாய்த்துக் கொண்டான். அவன் சாயும் வரை காத்திருந்த நித்ராதேவி ஓடி வந்து அவனைத் தழுவிக் கொள்ள முற்படுகையில் மீண்டும்

பயங்கரமாக ஓலித்தது அந்த சிரிப்புச் சத்தம்.

அவனின் அருகிலேயே கேட்டது.

அதிர்ந்து நிமிர்ந்தான். சுற்று முற்றும் பார்த்தான்.

யாரையும் காணவில்லை. ஆனால் திரும்பவும் கேட்டது. திரும்பத் திரும்பக் கேட்டது.

எதேச்சையாக திரும்பிப் பார்த்தான்.

நடுநடுங்கிப் போனான்.

ருஷ்தாதான் சிரிக்கிறாள். தலையை பயங்கரமாக

ஆட்டுகிறாள். மீண்டும் மீண்டும் சிரிக்கிறாள். அவள் இப்படி சிரிப்பதை அவன் ஒரு நாளும் கண்டதில்லை. கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே ஓடி வந்தான். என்ன செய்வது என்றே தோன்றவில்லை. கீழே ஓடி வந்தான். விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. அஸ்வர் அலியும், கதஜாவும் விழித்திருந்தனர். ரூசைத்தும், ஸஹ்ராவும், ஹம்லியாவும் கூட அங்கேதான் இருந்தனர். எல்லோரும் ஏன் எழுந்திருக்கிறார்கள் என சிந்திக்கக்கூடிய மன நிலையில் அவன் இருக்கவில்லை.

“மச்சான்..மச்சான்... ஓடி வா....ங்க.. ஓடி... வாங்க...” எனப் பதறினான். மீண்டும் மாடிக்கு ஓடினான்.

“என்ன... என்...ன்...” எனப் பதறியபடியே ரூசைத் தூஷவர் பின்னாலயே எல்லோரும் ஓடி வந்தனர். ரூஷ்தா நன்றாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

“என்ன ஹிமாஸ் மச்சான்? என்ன நடந்தது...??”

“ரூஷ்தா.... ரூஷ்தா....” அவனால் தொடர முடியவில்லை. யாரும் அவனை நம்பமாட்டார்கள் என்ற எண்ணம் அவனை ஊழையாக்கியது. அவர்களே நேரிடையாக கண்டால் எதையும் நம்புவார்கள். இப்போது அதுவும் இல்லை.

தோல்வியில் துவண்டு போனான். பைத்தியமே பிடித்து விடும் போல் இருந்தது.

எல்லோரும் சிறிது நேரம் ரூஷ்தாவையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர். அவள் ஆழந்த உறக்கத்தில் இருந்தாள்.

“அவ தூங்கட்டும் மச்சான். நீங்க நிம்மதியா படுங்க” என கூறிவிட்டு போகப் போன ரூசைதை தடுத்து நிறுத்த எண்ணினான். என்ன சொல்லி நிறுத்தவது? ஓர் பைத்தியக் காரனைப் போல் தவித்து நின்றான். ஓவ்வொருவராக அறையை விட்டு வெளியேறி முடியும் போது மீண்டும் பயங்கரமாக ஓலித்தது அந்த சிரிப்பின் ஓலி.

வீடே அதிர்ந்ததைப் போல் ஓலித்தது.

எல்லோரும் உறைந்து போனார்கள்.

ரூசைத் தூஷ வந்தான்.

“யார்... யார் சிரிக்கிறது?” அவன் கட்டிலைக் காட்டினான். ரூஷ்தாவின் நிலை படு பயங்கரமாக தெரிந்தது. எல்லோருக்குமே அதிர்ச்சி.

யாருமே கற்பனைகூட செய்து பார்க்க முடியாத பயங்கர நிலையில் அன்று எல்லோரும் ருஷ்தாவைக் கண்டனர். இப்படி ஒரு நிலையை யாருமே எதிர் பார்க்கவில்லை. ஸஹ்ரா அதிர்ச்சியில் ருஷைதை ஒட்டிக் கொண்டாள். ஹம்ஸியா கதீஜாவை ஒட்டிக் கொண்டாள். கதீஜாவுக்கு அழுகை அழுகையாக வந்தது. அவளால் தொடர்ந்து பார்த்துக் கொண்டு நிற்க முடியவில்லை. அவள் தன்னையே வதைப்படுத்திக் கொண்டு சிரிக்கிறாள். அவள் உடல் முழுவதும் ஆட்டம் கண்டிருந்தது. கட்டில் நகரும் அளவுக்கு அவள் உதறினாள்! திமிரினாள்!! பதறினாள்!!!

யாராலும் அவளைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

“இதையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்க ஏலா மகன். அவசரமா ஏதாவது செய்வங்க”

“ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போவோமா உம்மா?”

“அங் கேதான் எந்த நோயும் இல்லைன் னு சொல்லிட்டாங்களே மகன்”

“அப்போ என்னம்மா செய்றது?”

“யாராவது பரிசாரியை கூட்டிட்டு வாங்க மச்சான்” என்றான் ஹரிமாஸ். ருஷைத் சட்டென அவள் முகத்தைப் பார்த்தும் அமைதியாக தலையை கவிழ்த்துக் கொண்டான்.

“உண்மை தான் மகன். அவர் சொல்லுறது சரின்னு தான் எனக்கும் படுது”

“இதையெல்லாம் நீங்களும் நம்புறீங்களா உம்மா?”

“உங்க தங்கச்சியிட நிலமையை பாருங்க. இதை பொய்யென்று சொல்றீங்களா? இவ நடிக்கிறான்னு சொல்றீங்களா? வேற யார் இந்த நிலையில் இருந்தாலும் அதெல்லாம் பொய்யின்னும், நடிப்புன்னும் வாய் கூசாம் சொல்ல முடிஞ்சது. இப்போ நாங்க அனுபவிக்கிறோமே. இதை பொய்யின்னு சொல்ல முடியுதா?”

வாய் விட்டு அழுதாள் கதீஜா. ருஷைத் என்ன பேசுவது எனப் புரியாமல் வாய்டைத்து நின்றான். மனியைப் பார்த்துன். சரியாக பன்னிரண்டு முப்பதைக் காட்டியது கடிகாரம்.

“இந்த நேரத்துல எங்க போறது? யாரைத் தேடுறது? எனக்கு யாரையுமே தெரியாதே” என்றான் பரிதாபமாக.

“எனக்கு தெரிஞ்சு ஒரு பரிசாரி இருக்கார். போவமா மச்சான்” என்றான் ஹிமாஸ். ருஷைதுக்கு வேறு வழியும் தெரியவில்லை.

“ஆபத்துக்கு பாவமில்லை” என எண்ணியபடியே ஹிமாஸோடு சென்றான். அஸ்வர் அலியும், கதீஜாவும், ஹம்ஸியாவும் ருஷ்தாவைச் சுற்றி அமர்ந்து கொண்டாள். ஸஹ்ராவும் ருஷ்தாவின் கால் மாட்டிலேயே நின்று கொண்டாள்.

ருஷ்தாவைக் கண்டு பயந்து ஹிமாஸ் மாடியிலிருந்து கீழே ஓடி வருமுன் அந்த சிரிப்புச் சத்தம் ஸஹ்ராவுக்குத் தான் முதலில் கேட்டது. அவள் அதிர்ச்சியடைந்து ருஷைதை எழுப்பினாள். அதே நேரம் அவன் ரூம் கதவை யாரோ வேகமாகத் தட்டுவது கேட்கவே பதறியடித்துக் கொண்டு கதவை திறந்தான் ருஷைத்.

கீழே கூச்சல் குரல் கேட்டது.

கதீஜாதான் கதவை தட்டிவிட்டு கீழே ஓடிவர ருஷைதும் ஸஹ்ராவும் பின்னால் ஓடி வந்தார்கள்

ஹம்ஸியா முகத்தை தன் இரு கைகளாலும் மூடியபடியே தன் கட்டிலில் அமர்ந்து அலறிக் கொண்டிருந்தாள்.

“என்ன... என்ன... ஹம்ஸியா... கண்களைத் திறந்து பாரு” என ருஷைத் கூறியதும் தனது கண்களைத் திறந்து பார்த்தாள். விளக்கு போடப்பட்டு எல்லோரும் அவளை சுற்றி நின்றனர். குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள். கதீஜா அவள் அருகிலேயே வந்து அமர்ந்து கொண்டாள்.

“எதுக்கும்மா அழுறீங்க...?” கதீஜா கனிவோடு விளியதும் அவள் தோளில் சாய்ந்து கொண்டு மீண்டும் குழங்கிக் குழங்கி அழுதாள்.

“ஆண்டி! எனக்கு பயமா இருக்குது ஆண்டி. இனிமே நா இங்க தனியா படுக்க மாட்டேன்”

“என்ன நடந்ததுன்னு சொல்லும்மா”

“தினமும்தான் பயப்படுவேன். யாரோ என்னை பாத்துக்கிட்டே இருக்கிற மாதிரி தோனும். யாரோ பின் தொடர்ந்து வர்ர மாதிரி தோனும். தூங்கிட்டிருக்கிறப்போ யாரோ என்னை அடிச்சி எழுப்பு மாதிரி தோனும். ஆனா... ஆனா... இன்னக்கி அவள் தொடர்ந்து பேச மூடியாமல் அழுதாள்.

“சொல்லும்மா... இன்னக்கி என்னாச்சு?”

“யாரோ என் மேல ஏறி உக்காந்துகிட்டு என் கழுத்தை நெரிக்கிற மாதிரி இருந்தது. கண் முழிச்சா யாரையும் காணல்ல. ஆனா முச்சு விட முடியாம் இருந்துச்சு. சத்தும் போடவும் முடியலை. ரொம்ப கஷ்டப்பட்டுத் தான் கத்தினேன்” என்றாள் நடுங்கியபடியே. இந்த நேரத்தில் தான் ஹிமாஸ் அலறிக் கொண்டு கீழே ஒடி வந்தான். கீழே நடந்தது எதுவுமே ஹிமாஸ்கு தெரியாது. அவன் தனக்கு மட்டுமே யாவும் நடப்பதாக என்னிக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் அங்கு ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு வித துண்பங்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தனர் என்பது அவனுக்குத் தெரியாது.

யார் குறி சொல்பவனிடம்
சென்று அவன் சொல்பவற்றைக்
கேட்கின்றானோ அவனுடைய
நாற்பது நாட்களின் தொழுகை
எற்றுக் கொள்ளப்பட
மாட்டாது

(நபி மொழி)

நீ கேட்டால்
அல்லாஹ் விடமே கேள்.
உதவி தேடினால் அவனிடமே
உதவி தேடு.
(நபி மொழி)

(யா அல்லாஹ்) நாம் உன்னையே
வணங்குகிறோம் மேலும்
உன்னிடமே உதவியும்
தேடுகின்றோம்
(அல் குர்அன்)

அல்லாஹ் வின் சக்தியிலே மாத்திரம்
நம்பிக்கை வைக்க வேண்டும்.

எத்தியாயம் 08

ஸஹ்ரா பல தடவைகள் ருஷைதிடம் சொல்லி யிருக்கிறாள். பல தடவைகள் பயத்தில் அழுதும் இருக்கிறாள். அவன் எதற்கெடுத்தாலும் “வெறும் பிரமை” என்றே அவனை சமாளிக்க முற்படுவான். அவன் தன்னை நம்புகிறான் இல்லையே என்ற வேதனையில் நாளுக்கு நாள் அவன் துடித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சமையலறைக்குச் சென்றால் யாரோ அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது போன்று தோன்றும். ஏதாவது வேலையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது யாரோ அவன் அருகில் நெருங்கி நிற்பது போன்று தோன்றும். ருஷைத் தான் ஏதாவது கேட்டு வந்திருப்பான் என்று என்னி திரும்பிப் பார்த்தால் யாருமே இருக்க மாட்டார்கள். அவன் இரத்தமே உறைந்து விட்டதைப் போன்று விறைத்து விடுவாள்.

இரவு நேரங்களில் ஹம்ஸியா இல்லாமல் சமையலறைக்குச் செல்ல மாட்டாள். அவ்வளவு பயம். கதீஜாவுக்கும், அஸ்வர் அலிக்கும் கூட பல சம்பவங்கள் நடந்ததுண்டு. ஆனால் யாரும் யாரிடமும் இதுவரை சொல்லிக் கொண்டதில்லை. காரணம் மற்றவர்களும் பயந்து விடுவார்கள் என்பது தான்.

இரண்டரை மணி இருக்கும். ருஷைதும், ஹம்ஸாம் சென்ற வாகனம் திரும்பி வந்தது. பரிசாரி ஒருவர் அழைத்து வரப்பட்டார். ருஷ்தாவிடம் வந்தார் பரிசாரி. தலையில் கையை வைத்துக் கொண்டு கண்களை மூடி வாய்க்குள் எதையோ முனு முனுத்தார். சுமார் பதினெண்து அல்லது இருபது நிமிடங்கள் வரையில் அப்படியே நின்றார். பிறகு தண்ணீர் எடுத்து வரச் செய்து அதில் சிறிது நேரம் ஒதி ஊதினார். அதை ருஷ்தாவின் முகத்தில் தெளித்து குடிக்க வைத்தார். பிறகு கீழே வந்தார். அஸ்வர் அலியும், ருஷைதும், ஹம்ஸாம் அவர் பின்னாலேயே கீழே வந்தனர். சோபாவில் அமர்ந்தார். அவர்களும் அமர்ந்தனர். அவர் என்ன சொல்லப் போகிறார் என ஆவலுடன் எதிர் பார்த்திருந்தனர். சிறிது நேரம் சிந்தித்து விட்டுச் சொன்னார்.

“இது ஷைத்தான்கள் குடியிருக்கிற வீடு. மனுஷங்க குடியிருக்கிறதை அதுங்க விரும்பல்ல. அதனால் உங்களுக்கு அடுக்கடுக்கா பல தொல்லைகளை ஏற்படுத்த வாய்ப்பிருக்கு”

“அதுக்கு நாங்க என்ன செய்யனும்?” ஹம்ஸ் தான் கேட்டான்.

“அதைத் துரத்துறது கஷ்டம் தான். ரொம்ப செலவாகும். அதோட் துரத்த நினைக்கிறவங்களுக்கும் சரி, துரத்த முயற்சிக்கிறவங்களுக்கும் சரி ஆபத்துதான். அதுவும் சாதாரண ஆபத்து இல்ல. உச்சருங்களைக் கூட பலி எடுக்கிற வாய்ப்பு இருக்கு. அதனால்...” அவர் பேச்சை நிறுத்தி விட்டு அவர்களுடைய முகத்தைப் பார்த்தார்.

“அதனால் என்ன? தயங்காம சொல்லுங்க” என்றார் அஸ்வர் அலி.

“நீங்க எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு சீக்கிரத்துல இந்த வீட்டை விட்டு மாறிப் போயிடுதுதான் நல்லதுன்னு நினைக்கிறேன்” என்றார் பரிசாரி. உடனே ருடைதுக்கு கோபம் வந்து விட்டது. எழுந்து நின்று கொண்டு அவர் முன் கை நீட்டி கர்ஜித்தான்.

“நீங்க யாரு இதைச் சொல்ல? எங்களுக்கு எல்லாமே தெரியும். மரியாதையா வெளியே போங்க” அவர் எழுந்து கொண்டார்.

“நிம்மதியா தூங்கிக்கிட்டு இருந்த என்னை இங்க கூட்டிட்டு வந்து அவமானப் படுத்துறீங்களா? எப்படி வேணும்னாலும் பட்டுத் தொலைங்க. எனக்கு எந்த நஷ்டமும் இல்ல. முதல்ல என்னை என் வீட்டுல கொண்டு போய் விட்டுட்டு வாங்க” ஒடிசுவந்து அவர் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு கெஞ்சினான் ஹிமாஸ்.

“பலீஸ். கோபப்படாதீங்க. மற்றதையெல்லாம் பிறகு பேசிக்கலாம். முதல்ல என் வைப் புகுணமாகனும். அதுக்கு ஏதாவது ஒரு வழி செய்யங்க”

“உன் முகத்துக்காகத் தான் யோசிக்கிறேன். இவன் மாதிரி ஆணவும் புதிச்சவங்களக் கண்டாலே எனக்குப் பிடிக்காது. உன் வைப் புக்கோ நிம்மதியா தூங்கிடுவா. நாளைக்கு எங்க எடத்துக்கு கொண்டு வா. அவளைப் பிடித்திருக்கிற ஷைத்தானை தூரத்திடுறேன்” என்று கூறி விட்டு வெளியேறி நடந்தார் பரிசாரி. அவர் பின்னாலேயே வந்த ஹிமாஸ் வேணை ஸ்டார்ட் செய்து செலுத்திக் கொண்டு போனான் அவரை விட்டு விட்டு வருவதற்காக.

ருடைதின் அருகில் வந்த அஸ்வர் அலி, “இந்த வீட்டைப் பற்றி எதுவும் விசாரிக்காமலே வாங்கிட்டங்களா மகன்?” என்றார் கவலையோடு.

“இந்த வீட்டுக்கு பின்னால் பெரிய குழ்ச்சி இருக்கு வாப்பா. இந்த வீட்டை விக்கிற மாதிரி விக்கிறதும், பிறகு இந்த வீட்டுல வாழ்கிறவங்களை பயங்காட்டி தூரத்தி விட்டுட்டு விலை குறைவா

வாங்குறதும், அதுக்கப்பறும் திரும்பவும் இருபது, முப்பது லட்சத்தைக் கூட்டி வச்சி விக்கிறதுமாக இந்த வீட்டை வச்சி பெரிய பிஸ்னஸ் நடந்து இருக்கு. இப்படி ருசி கண்டதால் எங்களையும் அதே மாதிரி பயம் காட்டி தூரத்தை தான் இது எல்லாம் நடக்குறதா நா நினைக்கிறேன். இல்லைன்னா இந்த பரிசாரி எப்படி சொல்வார் எங்களை வீட்டை விட்டு மாறிப் போகச் சொல்லி”

“அவர் வீடு மாறத்தானே சொன்னார். விக்கச் சொல்லல்லயே மகன்”

“ஆரம்பத்துல் மாறச் சொல்வார். அதுக்கப்பறும் இந்த வீடு எதுக்குன்னு நாங்களே வித்துடுவோம். அவங்க திட்டமும் நிறைவேறிடும்”

“என்னமோ மகன். எவ்வளவு ஆசையோட இந்த வீட்டுக்கு குடி வந்தோம். ஆனா வந்த நாளையில இருந்து நிம்மதியா ஒரு நாளும் தூங்கினதே இல்ல”

“என்ன சொல்லீங்க வாப்பா?”

“ஓ.. மகன். தினமும் ஒவ்வொன்னா நடந்துக்கிட்டே இருக்கு. இருக்கிறவங்க பயப்படுவாங்களேன்னு நானும் உன் உம்மாவும் யார்கிட்டேயும் எதுவுமே சொல்றதில்ல”

“ஸஹ்ராவும் ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு கதை சொல்லுவா. நான் தான் எதையுமே பெரிசு படுத்துறதில்ல” அவர்கள் உரையாடிக் கொண்டிருக்க பொழுதும் விடிந்து கொண்டிருந்தது. ஜந்தரை மணியாகும் போது ஹிமாஸ் வந்து சேர்ந்தான். அவன் முகம் வாடிப் போய் இருந்தது. கவலையோடு அவர்கள் எதிரிலேயே அவனும் வந்து உட்கார்ந்தான்.

“வீட்டை முழுசா காவல் படுத்துறதா இருந்தா ஒன்றரை லட்சம் வேணுமாம். இப்போ ருஷ்தாவை மட்டும் சுகமாக்க இருபத்தஞ்சாயிரம் வேணுமாம்” இப்படி ஹிமாஸ் கூறியதும் உடனே கோபம் வந்தது ருக்கதுக்கு.

“இது என்ன பகல் கொள்ளள? இவனையெல்லாம் நம்பவே கூடாது. பச்சக் கள்ளன்கள்”

“பணம் போனாலும் பரவாயில்லை. ருக்கதா குணமடைஞ்சா அது போதும் எனக்கு. அவ இனியும் கஷ்டப்படக் கூடாது. படவும் விட மாட்டேன். காலையில ஒன்பது மணிக்கு அவளைக் கூட்டிட்டு வர்ரேன்னு சொல்லிட்டே வந்துட்டேன்” என கூறிவிட்டு அவர்களின் பதிலுக்காகக் காத்திராமல் தன் பாட்டில் எழுந்து மாடிக்குப் போய்

விட்டான் ஹிமாஸ். அவன் செல்வதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த அஸ்வர் அலி,

“இவரைப் போய் சந்தேகப் பட்டோமே. முன்பு அவர் சொன்னதெல்லாம் உண்மையாதான் இருந்திருக்கும். நான்தான் அவரைப் புரிஞ்சுக் கொள்ளல்ல” என்றார் கவலையோடு.

“நீங்க நினைக்கிற மாதிரி இல்ல வாப்பா. மச்சான் ரொம்ப நல்லவரு” என்றான் ரூசைத்.

* * *

ஹிமாஸ் கூறியது போல் காலை ஒன்பது மணியைப் போல் ருஷ்தாவை மஞ்சல் நீரில் குளிக்கச் செய்து பரிசாரியிடம் அழைத்துச் சென்றான். கதீஜாவும் அவர்களோடு சென்றாள். மாலை ஆறு மணியாகும் போதுதான் திரும்பி வந்தார்கள். இப்படியே இரண்டு நாட்கள் போய் விட்டு, முன்றாவது நாள் அவள் கழுத்தில் ஒரு தாயத்து கட்டப்பட்டது.

ருஷ்தாவின் நிலை கொஞ்சம் தேறியிருந்த போதும் முழுமையாக குணமடைந்து விட்டதாக ஹிமாஸினால் நம்ப முடியவில்லை. இரவு தாங்கும் வேளைகளில் பல வித்தியாசங்களை கவனித்திருக்கிறான். திடீரென கை கால்களை உதறுவாள். பற்களை நர நரவென கடித்துக் கொள்வாள். “என்ன விட்டுரு... நா... வரமாட்டேன்” என அடிக்கடி வாய் குளறுவாள். காலையில் கேட்டால் எதுவுமே ஞாபகம் இருக்காது.

இருப்பினும் வீட்டில் உள்ளவர்கள் அவள் பூரணமாக குணமடைந்து விட்டதாக என்னி அந்த பரிசாரியிடத்தில் அதிக நம்பிக்கை வைத்து விட்டனர். ஹம்ஸியா அடிக்கடி பயப்படுவதால் அவளை அவரிடம் அழைத்துச் செல்லும் படி நச்சரித்துக் கொண்டிருந்தாள் கதீஜா.

இரவு நேரங்களில் ரூசைதின் குழந்தை ஸீனத் அடிக்கடி அலற ஆரம்பித்து விடுகிறது. அதன் அழுகையை நிறுத்த படாத பாடு பட வேண்டியதாக இருந்தது. வீட்டில் ஒருவருக்குமே தூக்கம் இல்லை. அக்குழந்தையின் அலறல் எல்லோரையும் கலங்க வைத்து விடுகிறது. பல தடவைகள் டாக்டரிடம் எடுத்துக் கொண்டு ஒழியதுண்டு. டாக்டர் கொடுக்கும் தூக்க மருந்தினால் பல இரவுகள் குழந்தை உறங்கியது உண்டு. சில இரவுகள் அதுவும் இல்லை. இதன் காரணங்களினால் ஸஹ்ராவும் ரூசைதை நச்சரிக்க ஆரம்பித்து இருந்தாள், குழந்தையை பரிசாரியிடம் அழைத்துச் செல்லும்படி.

ஒத்தியாயம் 09

ஒரு முறை கிழங்கு வேளாண்மையில் பலத்த நஷ்டம் ஏற்பட்டாலும் மறுமுறை பெரிய இலாபம் கிடைத்தது. அதைக் கொண்டு இங்கு ஏதாவது வியாபாரத்தை தொடங்கலாம் என எண்ணினார் அஸ்வர் அலி.

ஆனால் “ஹஜ்” கடமையை நிறைவேற்றலாம். ஹஜ் சென்று வந்த பிறகு வியாபாரம் பற்றி சிந்திக்கலாம் என ஒற்றைக் காலில் நின்றாள் கதீஜா.

இப்போது அந்தப் பணம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக பரிசாரியிடம் போய்ச் சேர்ந்து கொண்டிருந்தது. ஒருவர் மாறி ஒருவர் பரிசாரியிடம் போய் பாதுகாப்பு வேண்டி நின்றனர். அவரும் சளைக்காமல் அவர்களை திருப்திப்படுத்திக் கொண்டு இருந்தார். அவருக்கு பணம் குவிந்து கொண்டிருந்தது.

அன்று இரவு. பன்னிரெண்டு மணி இருக்கும். ஆழந்த உறக்கத்தில் இருந்தான் ருஷைத். அவனை அவசர அவசரமாக யாரோ எழுப்புவதை உணர்ந்து திடீரென கண் விழித்தான். ஸஹ்ராதான் நின்றிருந்தாள்.

“என்ன ஸஹ்ரா?”

கண்களை கசக்கியபடியே கேட்டான்.

“கொஞ்சம் எழும்பி வாங்களேன்”

“எதுக்கு?”

அவன் தூக்கத்தை களைய மனமின்றி கேட்டான். அவள் பதில் எதுவும் பேசாமல் கதவை திறந்து கொண்டு வெளியே சென்றாள். அந்த வீட்டில் நடந்த அசம்பாவிதங்களினால் பயந்தவள் இரவு நேரங்களில் பாத்ரும் போவதானாலும் ருஷைதின் துணையின்றி செல்வதில்லை.

எழும்ப மனமின்றி படுக்க நினைத்தாலும் “எதும் அவசரமாக இருக்கும்” என எண்ணியபடி சோம்பல் முறித்துக் கொண்டு எழும்பி வெளியே வந்தான். அவன் வரும் போது அவள் படியிறங்கி முடித்திருந்தாள்.

“பாத்ரும் மேலே இருக்கும் போது எதற்காக கீழே போகிறாள்” என சிந்தித்தவனாக கீழே வந்த போது அவள் முன் ஹாலைக் கடந்து முன் வாசல் கதவைத் திறந்து கொண்டு

வெளியேறி விட்டாள். அவனும் பின்னாலேயே வந்தான். அவனது தூக்கம் களைந்து விட்டிருந்தது. வேப்பம் மரத்தடியில் போடப்பட்டிருந்த சிமெண்டு நாற்காலியில் போய் அமர்ந்து கொண்டாள். அவனும் வந்து அமர்ந்தான்.

“என்ன ஸஹ்ரா. தூக்கம் வரலியா?”

“இல்லைங்க. நா தூங்கி ரொம்ப நாளாச்சு” இதமான தென்றல் காற்று அவனை வருடிச் சென்றது. அதன் இனிமையை ரசித்தபடியே மீண்டும் வினவினான்.

“முந்தியெல்லாம் இரவானதும் வெளியில் எட்டிப் பார்க்கவே பயப்படுவே. ஆனா இன்னிக்கு இந்த நடு ராத்திரியில் இப்படி வந்து காத்து வாங்க எப்படி தைரியம் வந்தது?”

“எல்லாமே நீங்க இருக்கிற தைரியம் தான்”

அவள் பதிலில் இருந்த அழுத்தத்தை உணர தவறிவிட்டான் ருடைத். அவன் அமர்ந்திருக்கும் இடத்துக்கு நேராக அவனது அறையின் ஜன்னல் தெரியும். எல்லா இடங்களும் இருளில் முழ்கியிருந்ததால் அவனது அறையில் திடீரென விளக்கு போடப்பட்டது தெரிந்தது. அடுத்த நிமிடமே ருடைதின் அறையில் விளக்கு ஏறிந்தது.

பிறகு முன் மண்டபத்தில், இப்படியே வீட்டில் எல்லா விளக்குகளும் போடப்பட்டன. கடைசியாக வெளியே எல்லா விளக்குகளும் ஏரிய ஆரம்பித்தன. அஸ்வர் அலி அவசரமாக வெளியே வந்தார். அவரோடு வீட்டில் உள்ள எல்லோருமே பீதியுடன் ஓடி வந்தனர்.

“மகன்... மகன்... உங்களுக்கு என்னாச்சு?” அஸ்வர் அலியிடம் பதற்றம் காணப்பட்டது.

“ஓன்னும் ஆகலியே வாப்பா” அமைதியாக பதில் சொல்லும் ருடைத்தை எல்லோரும் பீதியோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

“அப்போ எதுக்காக வெளியில் வந்து உட்காந்திருக்கிங்க?”

“ஸஹ்ராவுக்காக காற்று வாங்க வந்தேன். அவளுக்கு தூக்கம் வரலியாம்”

“ஸஹ்ரா எங்க?”

“இங்கதான்....” கூறியபடியே திரும்பியவன் அதிர்ந்து போனான். அங்கே யாரையும் காணவில்லை. அவனது இரத்த நாளாங்கள் ஒரு கணம் ஸ்தம்பித்து நின்றன. உறைந்து போனான்.

“வா...ப...பா... வாப்பா... ஸஹ்ராதான்... இங்க என்ன...”அவனது வார்த்தைகள் தடுமாறின. இந்த குளிரிலும் வியர்த்துக் கொட்டியது. சிறு குழந்தையைப் போன்று அவனது கையைப் பிடித்துக் கொண்டு உள்ளே அழைத்துச் செல்கின்ற வாப்பாவை அதிர்ச்சி மாறாமலேயே பார்த்தான்.

அவனுக்கு இதுவே முதல் அனுபவம். வீட்டுக்குள் குழந்தையோடு நின்றிருந்த ஸஹ்ராவைக் காணும் வரையில் அவனால் நம்ப முடியாமல் இருந்தது.

அன்று ஹிமாஸ் சொன்னபோது அவன் நம்பவில்லை. இன்று அவனுக்கே அது நடந்து விட்டது. இனி என்ன நடக்குமோ?

“ஸஹ்ராதான் உன்னைக் காணலைன்னு எங்களை எல்லாம் எழுப்பினா. இல்லைன்னா என்ன நடந்திருக்குமோ?” என்றார் அஸ்வர் அலி.

“உங்க பெரிய தனத்தையெல்லாம் விட்டுட்டு சொல்றதைக் கேளுங்க மகன். நீங்களும் அந்த பரிசாரிகிட்ட போய் பாதுகாப்பு செஞ்சிக்கோங்க” என்ற கதீஜாவை நிமிர்ந்து பார்த்தான் ருஷைத்.

“எனக்கு அதுல எல்லாம் நம்பிக்க இல்லம்மா. என்னை வற்புறுத்தாதீங்க”

“உங்களுக்கு என்ன நடக்குமோ, எது நடக்குமோன்னு ஒவ்வொரு தடவையும் வைத்துல நெருப்பைக் கட்டிக்கிட்டு இருக்கிறேன் மகன். எங்க நிம்மதிக்காவது அவர் கிட்ட போங்க” எனப் புலம்பினாள் கதீஜா.

“இப்பவே இலட்சங்களை கையாடிவிட்டார் இன்னும் போய் ஏமாறனுமா உம்மா”

“அவர் ஒன்னும் சும்மா வாங்கலியே மகன். எங்களுக்கு நிறைய பரிகாரம் செஞ்சிருக்கிறார்”

எல்லோருடைய நச்சரிப்புக்களாலும் ருஷைதும் மனமின்றி அந்த பரிசாரியிடம் போய் தாயத்து கட்டிக் கொண்டான்.

* * *

அன்று ருஷ்தாவின் நிலை கொஞ்சம் அகோரமாகவே இருந்ததால் ருஷைதை வந்து எழுப்பினான் ஹிமாஸ். அத்தோடு வீட்டில் எல்லோருமே எழும்ப வேண்டியதாகி விட்டது. அவளது கட்டிலைச் சுற்றி யாவரும் நிற்க, ஒவ்வொருவரையும் பார்த்து நக்கலடித்து கேலிச் சிரிப்பு சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“என்னையா தூரத்தப் பாத்தீங்க? அது முடியுமா உங்களால? முடியாது! யாராலயும் முடியாது. அந்த கிழவன் உங்களை எல்லாம் ஏமாத்துறான். நல்லா ஏமாத்துறான்” எனக் கூறி விட்டு இடிகிடியென சிரித்தாள். அந்த கட்டிலே அதிர்ந்தது.

எல்லோரும் அதிர்ந்து போய் நின்றனர்.

“ஏமாந்துட்டங்களா? நல்லா ஏமாந்துட்டங்களா??” இப்படிக் கேட்டுக் கேட்டு மீண்டும் மீண்டும் சிரித்தாள். அந்த பரிசாரியிடம் ஏமாந்து போயிருப்பது அப்போது தான் எல்லோருக்கும் புரிந்தது.

இனிமேல் என்ன செய்வது? ஏது செய்வதென்று புரியாமல் தடுமாறி நின்றார் அஸ்வர் அலி.

அந்த பயங்கர நிலையிலேயே அன்றைய பொழுது விடிந்தது. இனிமேல் இருவகளில் நிம்மதியாக உறங்கலாம் என்று நம்பிக்கை வைத்திருந்த எல்லோருடைய நம்பிக்கைகளும் துகள் துகளாக இடிந்து வீழ்ந்தன.

எல்லோருடைய நிம்மதிகளிலும் மன் வீழ்ந்தது. எல்லோரும் கவலையில் உறைந்து போனார்கள். விட்டில் சமைப்பதற்கும், உண்பதற்கும் மனமின்றி ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு திக்குகளில் கல்லாகி நின்றனர்.

இவை அனைத்திற்கும் முடிவு கட்ட வேண்டும் என்பதற்காகத் தான் பல இலட்சங்களை செலவு செய்தார் அஸ்வர் அலி. ஆனால் எதிலும் பயனில்லை. இனி எது வேண்டுமானாலும் நடக்கலாம். எப்படி தடுப்பது? எப்படி தவிர்ப்பது??

எல்லோரும் உடைந்து போய், உறைந்து நின்றாலும் ஹிமாஸால் தொடர்ந்து அப்படி இருக்க முடியவில்லை. மனைவியின் நிலை அவனுக்கு இருப்புக் கொள்ள முடியாமல் செய்தது.

தீவிரமாக சிந்தித்தான். அவனது நன்பன் சொன்னது ஞாபகம் வந்தது. ருஷைதிடம் வந்தான்.

“மச்சான்! :பவரான ஒரு ஆள் இருக்கிறதா என் கூட்டாளி சொன்னான். போய் கூட்டிட்டு வருவமா?”

“அவனையும் எப்படி நம்புறது ஹிமாஸ் மச்சான்?”

இப்படியே விட்டா என்ன நடக்கும்னு தெரியாது. என்னால் பாத்துக்கிட்டு சும்மா இருக்க ஏலாது. முடிஞ்சா நீங்களும் வாங்க. இல்லாட்டி நா தனியா போறேன்” என்றான் ஹிமாஸ். கடைசியில் இதுவே தொடர்க்கதையாகிப் போனது.

ஒத்தியாயம் 10

ஓவ்வொருவரும் ஓவ்வொருவரை இனம் காட்டினார்கள். “அவர் நல்லவர்” என்று சொல்லும் போது அவரிடம் போனார்கள். “இவர் நல்லவர்” என்று சொல்லும் போது இவரிடம் போனார்கள்.

“மந்திரித்து விட்ட கோழி மாதிரி” எனப் பழமொழி சொல்வதைப் போன்று எப்படியாவது இதற்கு ஒரு தீர்வு வேண்டும் என்ற வெறியோடு பண்ததை நீராக செலவு செய்தனர். எதற்குமே முற்றும் முழுவதுமான ஒரு தீர்வு கிடைக்கவில்லை.

சில தினங்களில் குணமடைவதும், பிறகு மீண்டும் வேதாளம் முருங்கை மரம் ஏறிய கதையைப் போல் ஆகிவிடுவதுமாகவே ஓவ்வொரு தடவையும் அவர்களுடைய நம்பிக்கைகள் சிதறிக் கொண்டே இருந்தன.

“இனி என்னதான் செய்வது?”

இப்படி கன்னத்தில் கை வைத்து கவலையோடு சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த போது ஒர் சிங்கள் நண்பனோடு வந்தான் ஹிமாஸ்.

“மாமா! எல்லாருமே கள்ளன்கள். யாருமே சரியா செய்யல்லை. எங்களை நல்லாவே ஏமாத்திட்டான்கள். இனியும் ஸ்ட்சம் ஸ்ட்சமா கொடுத்து ஏமாற தேவையில்லை. ஒரு சதம் செலவு செய்யாம் ஒரு பரிகாரம் செய்யலாம். இவர் சொல்லுவார் கேளுங்க” என்றான்.

சோமபால் என்ற அந்த நண்பன் விபரித்தான் சிங்களத்தில். “நீங்கள் எதுவுமே செய்ய வேண்டியதில்லை. இத செஞ்சன்டு உங்களுக்கு ஒரு பாவமும் வராது. எங்க “பிக்கு”மாருங்க ஏழு பேரை நானே கூட்டிட்டு வாரேன். அவங்க “பிரித்” பண்ணட்டும். இப்படி ஏழு நாளைக்கு செய்யட்டும். அவங்களுக்கு ஏழு நாளைக்கும் சாப்பாடு மட்டும் ரெடி பண்ணி கொடுங்க. பிறகு ஏழு கிழமைங்களுக்கு பூஜை வட்டி கொடுக்கனும். பண்சலையில் பணம் மட்டும் தந்தா போதும். நீங்க யாரும் வர வேண்டியதில்லை. நானே போய் பூஜையை நடத்துறேன்” என்றான். இன்னும் சிறிது நேரம் அது பற்றியே விபரித்து விட்டு போய் விட்டான் சோமபால்.

அவரின் அருகில் வந்தான் ஹிமாஸ்.

“மாமா இதையும் செஞ்சி பாப்பம். சில நேரம் இதுக்காவது சரி வரலாம்னு தோன்றுது. ப்ளீஸ் மாமா” என்று கெஞ்சினான்.

“இல்ல மருமகன். இது எங்களை எங்க மார்க்கத்தை விட்டு வெளியில் இழுக்கிற மாதிரி தோன்றுது”

“இல்ல மாமா. எதையும் நாங்க செய்யல்லையே. சோமபால தானே எல்லாத்தையும் செய்றான். இந்த வீட்டில் “பரித்” வச்சா இங்கயுள்ள எல்லா சைத்தான்களும் ஒடிடுமாம்”

“இது எதுவுமே எனக்கு சரின்னு தோண்டை மருமகன். நாங்க அல்லாஹ்வை நம்பி தொழுகிறோம், ஒதுரோம். அப்படி இருக்கிற இந்த வீட்டில் எப்படி “பிக்கு” மார்க்களை கொண்டு வந்து இப்படி ஒரு வேலைய செய்றது?”

“அல்லாஹ்வுக்கு தொழுவங்களும், ஒதுறவங்களும் தானே மாமா இத்தனை மாசமாக எங்களையெல்லாம் ஏமாத்திக்கிட்டு இருந்தாங்க. சும்மா இல்லையே. பல லட்சங்களைக் கொடுத்து ஏமாந்து இருக்கிறோமே. கொஞ்சம் யோசிச்சிப் பாருங்க மாமா. அவன் எங்க கிட்ட பணம் எதுவுமே கேக்கல்லையே. எங்க நிலமைய பாத்து பரிதாபப் பட்டுதான் இதை செய்ய சொல்றான்”

“நீங்க சொல்றது சரிதான் மருமகன். இதைப் பத்தி நாங்க மட்டும் பேசி முடிவு செய்றது தவறு. வீட்டில் எல்லாரோடும் பேசுவோம். எல்லாருட முடிவையும் கேட்டுட்டு ஒரு முடிவுக்கு வருவோம்” என்றார் அஸ்வர் அலி.

வீட்டில் எல்லோரும் இது பற்றிப் பேசினார்கள். ஓவ்வொருவராக ஒதுக்கானின் வலையில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சரிய ஆரம்பித்தனர். கதீஜாவாலும் ஒரு முடிவுக்கு வர முடியாமல் இருந்தது. கடைசியாக இறைவனிடம் முறையிட்டாள்.

“யா அல்லாஹ் நடப்பவை அனைத்தையும் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாயா? போதும் ரஹ்மானே. இதுக்கும் மேல் தாங்கும் சக்தி எங்களிடம் இல்லை. நீயே இவை அனைத்திற்கும் ஒரு நல்ல தீர்வைக் காட்டு. இனியும் சோதனை செய்து எங்களின் ஈமானை திசை மாறச் செய்து விடாதே”

இப்படி உள்ளம் உருகி அழுது வேண்டினாள். வீட்டுக்கு முன்னால் யாரோ அழைக்கும் குரல் கேட்டு வாசலுக்கு வந்தாள். ஒரு கைக்குழந்தையோடு ஒரு யாசகி நின்றிருந்தாள்.

“காலையில் இருந்து நானும், என் குழந்தையும் பசியோடு அலைகிறோம். ஏதாவது சாப்பாடு இருந்தா குடுங்கம்மா” என வேண்டினாள் அந்தப் பெண்.

“இப்படி உட்காரும்மா. எதாவது கொண்டு வாரேன்” என்று விட்டு சமயலறைக்குச் சென்றாள் கதீஜா. ஊரில் இருக்கும் போது அடிக்கடி கூட்டம் கூட்டமக யாசகர்கள் வருவார்கள். ஆனால் இங்கு வந்த பிறகு யாரையும் காணவில்லை. முதல் தடவையாக இவள் தான் வந்திருக்கிறாள்.

ஒரு தட்டில் சோறும், கறியும் போட்டு கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். “இப்படியே உட்காந்து திண்ணெட்டுமா?” என்றாள் அவள்.

“திண்ணும் மா. நீதான் காலையில் இருந்து சாப்பிடல்லைன்னு சொன்னே” என்றாள் கதீஜா.

அவள் அமர்ந்து குழந்தைக்கும் ஊட்டியபடி தானும் உண்டாள். தண்ணீர் கொண்டு வந்து வைத்தாள் கதீஜா. திடீரென மாடியில் இருந்து ருஷ்தாவின் சிரிப்பின் ஒலி கேட்டது. அவள் பீதியோடு அடிக்கடி மாடியைப் பார்ப்பதைக் கண்ட கதீஜா,

“பயப்புடாதேம்மா. அது என் மகள் தான்” என்றாள்.

“ஏதும் சுகமில்லையா?”

“ஆமா... திடீர்னு சுகமில்லாம் போயிட்டா”

“மருந்து மாத்திரை ஏதாவது கொடுத்தீங்களா?”

“கொடுத்தோம். ஒன்னுக்கும் பலனில்லை”

“பரிசாரம் செஞ்சீங்களா?”

“எல்லாமே செஞ்சிட்டோம். எல்லாருமே கள்ளன்கள். ஏமாத்துக் காரண்கள். போயும் போயும் எங்களையா ஏமாத்தனும்? ஒருத்தரோட கஷ்டத்தை ஒருத்தர் ரொம்ப சாதகமா பயன் படுத்திக் கொள்கிறார்கள். நாங்க வைத்துல நெருப்பைக் கட்டிக்கிட்டு கொஞ்சம் கொஞ்சமா செத்துக்கிட்டு இருக்கிறோம். இந்த நேரத்துல கொஞ்சம் கூட மனுஷத்தனமே இல்லாம இப்படி ஏமாத்திட்டாங்களே. நல்லாவே இருக்க மாட்டார்கள்”

அவள் எந்த உறவுகளும் அற்ற ஒரு யாசகி என்பதைக் கூட மறந்து, தனது ஆற்றாமையை கொட்டித் தீர்த்துக் கொண்டிருந்த கதீஜாவைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தாள் அந்தப் பெண்.

“நீங்க இதுவரைக்கும் கெட்டவங்களை மட்டும் தான் சந்திச்சிருக்கீங்க. நல்லவங்களை சந்திச்சா தான் நல்லது நடக்கும்”

யாரைப் பார்த்தாலும் ஏமாத்துக் காரங்களா,

கெட்டவங்களாத் தான் தெரியுது. நல்லவங்களை எங்க போய் தேடுறது?"

"இருக்காங்க"

"எங்க?"

"இதே ஊருல தான்! அரவிய மாவத்தைன்னு ஒரு லேன் இருக்கு. அங்க முப்பத்தி ஏழாம் நம்பர் வீடு. கண்டிப்பா போய் பாருங்க. உங்களுக்கு நல்லது நடக்கும். ஒரு பிச்சைக்காரி சொன்னாளேன்னு அலட்சியம் பண்ணிடாதீங்க" என்ற அவள் கைகளைக் கழுவி தட்டையும் ஜோக்கையும் வைத்து விட்டு போய் விட்டாள். முதலில் இதை பெரிது படுத்தவில்லை கதீஜா. ஆனால் நேரம் செல்லச் செல்ல அந்த வார்த்தைகள் அவளை உறுத்த ஆரம்பித்தன.

"ஒரு பிச்சைக்காரி இப்படி சொல்லி விட்டுப் போனாள்" என்று சொன்னால் யார்தான் ஏற்றுக் கொள்ளப் போகிறார்கள். அஸ்வர் அலி ஏற்றுக் கொள்வாரா? அவர் ஏற்றுக் கொண்டாலும் ருடைத் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டான்.

இவளுடைய நச்சரிப்புக்காக தாயத்து கட்டிக் கொண்டு வந்தவன் திரும்பவும் ருஷ்தாவின் நிலை மாறிப் போனதும் எல்லோருடைய தாயத்துக்களையும் கழற்றி கூடவே வீட்டில் செய்யப்பட்டிருந்த அனைத்தையும் எடுத்து குழி தோன்றிப் புதைத்து விட்டான். ருஷ்தாவை அடிக்கடி மனநல மருத்துவ மனைக்கு அழைத்துச் சென்றான்.

வைத்தியரின் கணிப்புப்படி இன்று அவள் ஒரு "பைத்தியக்காரி"

மனநலம் பாதிப்படைந்துள்ளதாக சொல்லி வைத்தியம் செய்யப்படுகிறாள். அடிக்கடி வைத்தியமனையும் வீடுமாக அனைவரும் அலைந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவளுடைய அதிக காலம் தூக்கத்திலேயே கழிகிறது.

அவளது மகனை கதீஜாவே பராமரிக்கிறாள். ஹிமாஸின் மனநிலை நாளுக்கு நாள் மோசமடைந்து கொண்டிருக்கிறது. அவனுக்கும் மிக விரைவிலேயே பைத்தியம் பிடித்து விடும் போல் தோன்றுகிறது. இனி எப்போது இந்த நிலைமைகளில் இருந்து மீன்வது? என்று யாருக்குமே புரியவில்லை. எல்லாவற்றையும் தூக்கிப் போட்டு விட்டு மனைவி குழந்தையோடு வெளிநாடு போய் விடலாமா என அடிக்கடி சிந்திக்கத் துவங்கினான் ருடைத்.

ஒத்தியாயம் 11

அவனது முடிவை ஸஹரா ஒப்புக் கொள்ளவில்லை.

“இது மனுஷத்தனமே இல்லாத செயல். இதை யார்கிட்டாயும் சொல்லிடாதீங்க. மாமி, மாமா தாங்கவே மாட்டாங்க. நீங்க வாங்கின வீடு தானே இது. நீங்கதான் இதுக்கு ஒரு முடிவு கட்டனும்”

“வீட்டை வித்துடலாம்னு சொல்றியா?”

“இல்லைங்க. இந்த வீடு எல்லாருக்கும் ரொம்பவே புடிச்சிருக்கு. இதே மாதிரி ஒரு வீடு இந்த விலைக்கு இனிமே வாங்கவும் முடியாது”

“அப்போ என்னதான் வழி?”

“தெரியலையே. என்ன சொல்றதுன்னு எனக்கும் புரியலியே. நா ஒன்னு சொன்னா கேப்பீங்களா?”

“ம்... சொல்லு”

“மறுக்கக் கூடாது”

“சரி பாப்பம்”

“இதே ஊருல அரவிய மாவத்தைன்னு ஒரு லேன் இருக்காம். அங்க போனா இதுக்கெல்லாம் ஒரு தீர்வு கிடைக்குமாம்”

“யார் சொன்னது”

“யார் சொன்னா தான் என்ன? போய்த் தான் பாப்போமே”

“முதல்ல சொல்லு. யார் சொன்னதுன்னு?”

“ஒரு பிச்சைக்காரி” உடனே கோபம் வந்தது ருக்காக்கு.

“ஒரு பிச்சைக்காரி சொல்றதை எல்லாம் கேக்குற அளவுக்கு நாங்கெல்லாம் பைத்தியக்காரங்களா ஆகிட்டோமா?” அவள் எதுவும் பேசவில்லை. கோபத்தோடு அறையை விட்டு வெளியேறினான் ருக்காக்கு. கீழே வந்த போது அஸ்வர் அலியும், கத்ஜாவும் எங்கோ போகத் தயாராக நின்றனர்.

“எங்க போகப் போறீங்க?” என்றான் ருக்காக்கு.

“ஒரு இடத்துக்கு போறோம். வேனுலதான் போகனும். நீங்களும் வரனும் மகன்”

“எங்க? அந்தப் பிச்சைக்காரி சொன்ன இடத்துக்கா?” கதீஜாவின் முகத்தைப் பார்த்தார் அஸ்வர் அவி.

“என்னம்மா இது? யார் யாருட பேச்சைக் கேக்குறதுன்னு ஒரு விவஸ்தையே இல்லாம் போயிட்டுதா? இன்னும் எத்தின பேருகிட்டதான் ஏமாறுறது? போதும் உம்மா. இனியும் யார் கிட்டியும் நாங்க ஏமாற வேணாம்”

“சரி நீயே இதுக்கெல்லாம் வழி சொல்லு மகன்” இப்படி கதீஜா சொன்னபோது வாய்டைத்து விட்டான் ருஷைத். எல்லோரையும் இப்படி சிக்கலில் மாட்டி விட்டோமே என உள்ளாம் வருந்தியது.

“இது தீர்வே இல்லாத பிரச்சினை ஆகிவிட்டதா?” கடுமையாக சிந்தித்தான். அஸ்வர் அவி அவனிடம் வந்தார்.

“உம்மா சொன்னதும் முதல்ல நானும் ஒத்துக்கல்ல மகன். இது பைத்தியக் காரத்தனமா தெரிஞ்சுது. ஆனா எங்க எல்லாருட ஸமானும் பறிபோற நிலை வரைக்கும் நாங்க வந்துட்டோம். எங்க ஸமானை இழுக்காம் ஒரு கடைசி முயற்சி செஞ்சி பாப்போமேன்னு தான் நானும் ஒத்துக் கிட்டேன். விரும்பினா நீங்களும் வாங்க. இல்லைன்னா மருமகன் வந்தப்பறும் அவரோட நாங்க போரோம்”

“சரி வாப்பா நானே வாரேன்” எனப் புறப்பட்டான் ருஷைத். அவன் ஒப்புக் கொள்ள இன்னும் ஒரு காரணமும் இருந்தது. இரவு அவன் நன்றாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தான். அப்போது தங்கையின் மகன் அவனிடம் வந்தான்.

“நல்ல ருசியா இருக்குது மாமா”

“எது?”

“ஸீனத்துட ரத்தம்” இப்படி அவன் சொன்னதும் திடுக்கிட்டு சுறைவின் முகத்தைப் பார்த்தான்.

அதிர்ந்து விட்டான்.

அவன் வாயில் இருந்து இரத்தம் வடிந்து கொண்டிருந்தது. உடனே குழந்தை ஸீனத்தைப் பார்த்தான்.

நடுநடுங்கிப் போனான்.

அவள் கழுத்து குரல்வளை துண்டிக்கப்பட்டு இரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்தாள்.

“ஸீ... ன...த... ஏன்ட தங்கமே...” என அலறினான். ஸஹ்ரா அவனை அடித்து எழுப்பிக் கொண்டிருந்தாள். குழந்தையை

அள்ளியெடுத்து நெஞ்சோடு கட்டியணைத்துக் கொண்டான். இது ஒரு கனவு என அறிந்த பின் நிம்மதி பெருமுச்சு விட்டான். அதன் பிறகு அவன் உறங்கவேயில்லை. வீட்டில் யாரிடமும் இது பற்றி சொல்லவுமில்லை. ஸஹ்ராவிடம் கூட முச்சு விடவில்லை. இரவு தூங்குகிற வேளைகளில் எல்லாம் குர் ஆனின் சிறு ஆயத்துக்களை குழந்தை மீது அதிகம் அதிகமாக ஒதி ஊதி வந்தான். அந்த கனவை இன்னும் அவனால் மறக்க முடியவில்லை. இப்போது நினைத்தாலும் கூட உடல் நடுக்கம் ஏற்படுகிறது. இன்று போகும் பயணத்தில் அவனுக்கு நம்பிக்கை வரவில்லை. என்றாலும் “போய்த்தான் பாப்போமே” என தோன்றியது.

அந்த யாசகி சொன்ன இடத்தை அடைந்தார்கள். ஒரு பழைமையடைந்து, சீர் திருத்தப்படாத ஒரு குட்டி பங்களா அது. முற்றத்தில் வேண நிறுத்தி விட்டு இறங்கினார்கள். முற்றத்தில் சிறுவர்கள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அதில் ஒரு சிறுவன் உள்ளே ஓடிச் சென்று சொல்ல, ஒரு முதாட்டி வெளியே வந்து எட்டிப் பார்த்தாள். முதலில் ஸலாம் சொன்னாள். கதீஜா பதில் சொன்னாள்.

“உள்ளுக்கு வந்து உக்காருங்க” என வரவேற்றாள். மூவரும் போய் உட்கார்ந்தார்கள்.

“என் மகனைப் பார்க்க வந்தீங்களா?”

“யாரைப் பாக்கனும்னு தெரியல்லை. ஆனா இங்க வரச் சொன்னா”

“யார் சொன்னது?”

“ஒரு பிச்சைக்காரி” இப்படி கதீஜா சொன்னதும் ஒன்றும் புரியாமல் அவர்களுடைய முகத்தைப் பார்த்தாள். அதன் பின் கதீஜா அவளை அருகில் அமரச் செய்து முழுக் கதையையும் சொல்லி முடித்தாள். அனைத்தையும் நிதானமாக கேட்டுக் கொண்டிருந்த அந்த முதாட்டி,

“நீங்க ஊர் பேர் தெரியாத பரிசாரியில இருந்து, ரோட்டுல போற பிச்சைக்காரி வரைக்கும் உங்க கஷ்டத்தை சொல்லியிருக்கீங்க. ஆனா முக்கியமா சொல்லி இருக்க வேண்டியவனை மறந்துப்பங்களே” என்றாள் மிக கவலையோடு, “யாரைச் சொல்லீங்க” புரியாமல் வினவினாள் கதீஜா.

“நீங்க கஷ்டப்படுற ஓவ்வொரு தடவைங்களும் எந்த குறையையும் என்கிட்ட சொல்ல மாட்டங்களான்னு உங்களுக்கு

உதவி செய்ய தயாரான நிலையில் காத்துக்கிட்டு இருந்தானே ஒருத்தன். ‘அவனை’ மறந்துட்டங்களே” என்ற அவளிடம்,

“அப்படி யாரையும் எங்களுக்குத் தெரியாதே உம்மம்மா. அப்படி தெரின்சிருந்தா நானே போய் சொல்லியிருப்பேனே” என்று சொன்னான் ருடைத்.

“அட நன்றி கெட்ட மனுஷனே!!! நீ எப்படி அவனை மறந்தே? நீ எப்படி நினைக்காம இருந்தே?? உனக்கு இவ்வளவு பெரிய வசதியை தந்தவனை மறந்துட்டு, பணத்தால் எல்லாத்தையும் சாதிக்கலாம்னு நீ எப்படி முடிவு பண்ணினே? உன்னால் என்னத்தை சாதிக்க முடிஞ்சது? பத்து பதினஞ்சு லட்சங்களை அழிச்சிட்டு இப்படி பட்டுத் தொலஞ்ச முட்டாள்களா வந்து நிக்கிறீங்களே. முதல்லலயே எல்லா பொறுப்புக்களையும், அவன் கிட்ட ஓப்படச்சி இருந்தா உங்களுக்கு எந்த இழப்பும் ஏற்படாம அவனே காப் பாத் திருப் பானே. எல்லா ஷைத்தான்களுக்கும், துன்பங்களுக்கும் அவனே ஒரு நல்ல தீர்வை தந்திருப்பானே. அநியாயமா உங்க காலத்தையும், பணத்தையும் வீணாக்கிட்டங்களே”

கதீஜாவுக்கு கொஞ்சம் புரிந்தது. ருடைதுக்கும், அஸ்வர் அலிக்கும் இன்னும் எதுவும் புரியவில்லை.

“ப்லீஸ் புரியும்படியா சொல்லுங்க” என்றான் ருடைத்.

“உன்ன படச்சவன் யார்?”

“அல்லாஹ் தான்”

“அவனை விட ஒரு சக்தி அவனால் படைக்கப் பட்டவனுக்கும், உன் பணத்துக்கும் இருக்கும்னு நீ நினைக்கிறியா?” உடனே வாயடைத்துப் போனான் ருடைத்.

“இவ்வளவு துன்பங்களை அனுபவிச்சிருக்கீங்க. உங்களில் யாராவது அல்லாஹ்வை நினைச்சிப் பாத்தீங்களா? அவன் கிட்ட சொல்லி இதுக்கெல்லாம் விடுதலையை கேக்கனும்னு நினைச்சப் பாத்தீங்களா? இல்லையே! ஏன் இல்லை? உலகத்தையே படைச்சி ஆளுகின்ற ஒருத்தனால், ஒரு நொழில் இதையெல்லாம் அழிக்கவும் முடிஞ்ச ஒருவனால உங்க பிரச்சினையை தீர்த்து வைக்கிறது ஒரு காரியமே இல்லன்னு நினைக்கத் தோன்றாத நீங்களெல்லாம் எப்படி சமானுள்ள முஸ்லிம்களாக இருக்க முடியும்? அதைவிட “பிக்கு”வை நாடுற அளவுக்கு உங்க சமானை பலவீனப்படுத்தி இருக்கீங்கன்னா உங்களை விட முட்டாள் வேற யாரா இருக்க

முடியும்?" இப்போது தான் தம் தவறுகளை உணர்ந்தனர் மூவரும்.

"எங்களை மன்னிச்சிடுங்க. நாங்க எவ்வளவு பெரிய தவறு செஞ்சிருக்கோம்னு இப்போ தான் புரியது. நிஜமாவே நாங்க பெரிய முட்டாள்களா வாழ்ந்திருக்கிறதை இப்போது தான் உணர்கிறோம்"

"உங்கள மன்னிக்கிற உரிமை எனக்கு இல்ல. உங்களை மட்டுமல்ல, பாவம் செய்ற யாவரையும் மன்னிக்க அவன் காத்திருக்கிறான். ஆனா யாரும் அவன்கிட்ட மன்னிப்பு கேக்குற்றில்ல. தன் அடியார்களுக்கு உதவறதுக்கு அவன் தயாராக காத்திருக்கிறான். ஆனா யாரும் உதவி கேக்குற்றில்ல. தன் அன்பையும் அருட் கொடைகளையும் அன்னி பொழியிறதுக்காக அவன் காத்திருக்கிறான். ஆனா அதையும் மனுষன் அலட்சியம் படுத்துகிறான். மொத்தத்துல அறிவும் இல்லாதவனா, நன்றியும் தெரியாதவனா மனுषன் வாழ்ந்து பழகிட்டான்"

மேலும், எவர் என்னுடைய நல்லுபதேசத்தைப் புறக்கணிக்கின்றாரோ நிச்சயமாக அவருக்கு நெருக்கடியான வாழ்க்கை இருக்கின்றது. மேலும் மறுமை நாளில் நாம் அவனைக் குருடனாககே எழுப்புவோம்.

அல்குர்ஆன் 20:124

யார் அல்லாஹ்வை அஞ்சகிறாரோ அவருக்கு உலகில் உள்ள யாவும் அஞ்சும்.

குறிப்பு :- யார் அல்லாஹ்வை அஞ்சவில்லையோ அவனை உலகில் உள்ள யாவும் அச்சறுத்தும்.

என்னையும், எனது தேவைகளையும் முழுமையாக அறிந்தவன் அவன் மட்டும் தான்.

அத்தியாயம் 12

“அல்லாஹ் மனுষன்களை மட்டும் படைக்கல்லை, ஜின், வைத்தான் போன்ற பல இனங்களையும் படைச்சிருக்கிறான். பல சந்தர்ப்பங்களில் எங்களுக்கு அதுகளால் தீங்குகள் ஏற்படுறதுண்டு. பசிக்கு உணவையும், நோய்க்கு மருந்தையும் படைச்ச மாதிரி, ஜின் வைத்தான்களுக்கு தீர்வையும் குர்ஆனில் தந்திருக்கிறான். ஒவ்வொருத்தர் வீட்டு குர்ஆனுல், ஹதீஸ்ல் தேட வேண்டிய நல்ல தீர்வுகளையெல்லாம் ஈமான் இல்லாத நிலையால் வீதியில் தேட வேண்டிய பரிதாப நிலையில் இன்றய மனுषன் வாழ்றது கவலையா இருக்கு”

அந்த முதாட்டி பேசவதை மூவரும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். ஒர் இளம் பெண் மூவருக்கும் தேநீர் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். அந்த முதாட்டிக்கு சர்க்கரை குறைவாக வேறாக கொண்டு வந்து கொடுத்து விட்டுப் போனாள்.

“இவ தான் என் இளைய மருமகள்” என அவளை அறிமுகப் படுத்தி வைத்தாள்.

“உங்களுக்கு எத்தனை புள்ளைங்க?” தேநீர் அருந்தியபடியே வினவினாள் கதீஜா.

“எனக்கு பிறந்தது பத்து குழந்தைங்க. அதுல் ஒரு மகள் முனு வயசல் காச்சல் பிடித்து மௌத்தாகிட்டா. ஏழ பெண் குழந்தைகளும், இரண்டு ஆண் குழந்தைகளுமா ஒன்பது பேர் மிகுதி. என் தங்கச்சி இளம் வயசிலே இறந்துட்டா. அவ இறந்து முனு மாசத்துல அவ புருஷனும் இறந்துட்டார். அவங்களுக்கு நாழு பெண் குழந்தைங்க. அவங்களையும் நாங்களே தத்தெடுத்திக்கிட்டோம். அவங்களை அல்லாஹ் தந்த அருட்கொடைங்களா நினைக்கிறோம். எனக்கு மொத்தம் பதினொரு பெண் மக்களும், ரெண்டு ஆண் மக்களும் இருக்காங்க” என்றாள் புன்னகை புரிந்தபடி. கதீஜாவுக்கு வியப்பாக இருந்தது.

“ரெண்டு புள்ளைங்கள் வளக்கவே பெரிய பாடு பட்டேன். நீங்க பதிமுன்று புள்ளைங்களை வளக்க எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருப்பீங்க”

“நா சின்ன வயசிலையே எங்க வாப்பா மௌத்தாகிட்டார். எட்டு வயசிலையே உம்மாவும் மௌத்தாகிட்டாங்க. அப்பவே என் ரெண்டு தங்கச்சிகளுக்கும் நா தாயாகிட்டேன். அநாதையாகி நின்ன தன் கடைசி தம்பிகள் முனு பேரையும் வளக்கிறதுக்காகவே

என்னை கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டார் என் கணவர். எங்க வீடு ரொம்பவும் பெரிய வீடு. மாடியில எட்டு அறைகளும், கீழ எட்டு அறைகளும் மொத்தம் பதினாறு அறைகள் இருக்கும். நானும், தங்கச்சிகளும் தனியாவே இருப்போம். ஒரு நாளும் பயந்ததில்ல. ஆனா அக்கம் பக்கத்துல உள்ளவங்களுக்கு அந்த வீட்டு மேல ஒரு பயம் இருந்து வந்தது. ஏன்னா? எங்க உம்மா, வாப்பா மட்டுமில்ல பல பேருங்க படிப்படியா அந்த வீட்டுல மௌத்தாயிட்டாங்க. எங்களுக்கு நானாமாரு ரெண்டு பேரு. எங்கூட இருந்ததில்ல. கொழும்புல இருந்து சம்பாதிச்ச பணம் அனுப்பறதுண்டு”

“எனக்கு படிப்புன்னா ரொம்பவே ஆசை. ஆனா ஆசைக்காகக்கூட பள்ளிக்கூடப் பக்கம் போனதில்ல. அதையெல்லாம் கவனிக்கிறதுக்கும், எங்களை ஆதரிக்கிறதுக்கும் அல்லாஹ்வைத் தவிர வேற யாரும் இருந்ததில்ல. தமிழ் ஓவ்வொரு எழுத்தையும் தேடி படிக்கிறதுக்கு நா பட்ட பாடு அல்லாஹ் ஒருத்தனுக்குத் தான் தெரியும். படிப்புக்காக பல பேர்கிட்ட போய் கெஞ்சியிருக்கிறேன். எப்படியோ எத்தனை எழுத்தங்க இருக்குன்னு தெரிஞ்சுக்கிட்டேன். ஓவ்வொன்னா கூட்டி வாசிக்கவும் பழகிட்டேன். அப்படி தொடங்கின வாசிப்புகளாக நா படிச்ச புத்தகங்கள் தான் இது எல்லாமே” இப்படி அந்த முதாட்டி சொன்னதும் மூவரும் திரும்பி பார்த்தனர். வியப்பின் எல்லைக்கே சென்று விட்டனர்.

நம்பவும் முடியாமல் இருந்தது. ஒரு பக்கச் சுவர் மறையும் வண்ணமாக மேலே இருந்து கீழே வரைக்கும் வரிசை வரிசையாக அழகாக “ரெக்” செய்யப்பட்டு மிக நேர் த்தியாக அடுக்கப்பட்டிருந்தன. யாவுமே அவள் வாசித்த புத்தகங்கள். மூவரும் அவற்றை ஓவ்வொன்றாக எடுத்துப் பார்த்தனர். யாவும் சன்மார்க்கம் சம்பந்தமானவை.

படிச்ச எங்களாலேயே ஒரு அளவுக்கு மேல சன்மார்க்க புத்தகங்கள் வாசிக்கக் கிடைக்கல்லை. ஆனா படிப்பறிவே இல்லாத உங்களால இவ்வளவு புத்தகங்களை வாசிக்க முடிஞ்சிருக்கிறது பெரிய அதிசயமா இருக்கு” என்ற கதீஜாவைத் திரும்பிப் பார்த்தாள் அவள்.

“உன்மை தான். டி.வி (T.V) பாக்கிறதுக்கும் உலகத்தேவைகளை நிறைவேத்திக் கொள்றதுக்குமே நேரம் போதாம் இருக்கு. அப்படி நேரம் இருந்தாலும் சன்மார்க்க விசயங்களை தெரிஞ்சுக்க வேண்டிய நினைப்பும், அவசியமும் இருக்கிறதில்லை”

இது அவர்களுக்கே சொல்வதைப் போல் தோன்றியது

கதீஜாவுக்கு. காரணம் அவனும் அதே நிலையிலே தான் இருந்தாள். இங்கு வந்த பிறகு வீட்டு வேலைகள் முடிந்தால் தூங்குவதும், சீரியல் பார்ப்பதும் தான் அவளது வேலை. உண்மைகளை சுட்டிக்காட்டும் போது அதை யாரும் நியாயப்படுத்த முற்படுவதுண்டு. சில வேளைகளில் இவனும் அப்படித்தான். ஆனால் இப்போது அவள் தனது தவறுகளை நியாயப்படுத்த முயற்சிக்கவில்லை. அவள் சொல்வது உண்மை என்பதை உணர்ந்தாள். ஒய்வான் பொழுதுகளில் காலத்தை வீண் விரயம் செய்யாமல் சன்மார்க்கம் பற்றிய அறிவியலை பெற்றிருந்தால் இப்படிக் கைசேதப்பட்டிருக்க தேவையில்லையே என மிகவும் மனம் வருந்தினாள். படித்த படிபுக்கும், அறிந்த அறிவுகளுக்கும் உரிய பலனை அடைந்து கொள்ள தவறிவிட்டோமே என நினைக்கையில் மிகவும் கவலையாக இருந்தது.

“ஹரிலும் சரி இங்க வந்த பிறகும் சரி அனாதைக் குழந்தைகளை வளர்க்கிறதுலேயே தான் என் காலம் கழிஞ்சது. இது அல்லாஹ் தந்த பெரும் அருட்கொடையாகவே தான் நா நினைக்கிறேன். எந்த ஒரு அனாதையைக் கண்டாலும் என் மனசு உருகிப் போயிடும். அதுக்குக் காரணம் நானும் ஒரு அனாதை என்றது தான். அந்த துன்பத்தை யார்கிட்டையும் சொல்லி புரிய வைக்க முடியாது. அனுபவிச்சவங்களுக்கு மட்டும் தான் அது புரியும். என்னுடைய ரெண்டு மகன்களுக்கும் தாய் தந்தை இல்லாத புள்ளைங்களைப் பார்த்து கட்டி வெச்சி நானே அவங்களுக்கு தாயாகிட்டேன்.

அவள் கூறும் கதையை கேட்டுக் கொண்டிருந்த கதீஜாவின் உள்ளத்திற்குள் ஏதோ ஊடுருவுவதைப் போல் உணர்ந்தாள். இப்படி ஒரு வித்தியாசமான பெண்மனியைத் தன் வாழ்நாளில் சந்திப்பாள் என அவள் எதிர் பார்த்திருக்கவில்லை.

“அந்த பிச்சைக்காரியை எனக்கு தெரியும். இடைக்கிடை குழந்தையோட வந்து எதையாவது கேட்டு சாப்பிட்டுப் போவாள். ஆனா உங்களையெல்லாம் இங்க அனுப்புற அளவுக்கு அவ பெரிய அறிவாளி இல்ல. இது அல்லாஹ்வோட ஏற்பாடுன்னு தான் நினைக்கிறேன். என்னால் முடிஞ்சது ஒன்னே ஒன்னுதான். உங்களுக்காக மட்டுமில்ல. உங்கள மாதிரி நிலைமையில் இருக்கிற எல்லாருக்காகவும் என் கடந்த காலத்தை சொல்றேன். பேங்கில போட்டுப் பத்துரப் படுத்துற பணத்தை விட, என் வார்த்தைகளை உங்க மனசல வச்சி பத்துரப் படுத்துங்க. பேங் பணம் இந்த துன்யாவுக்கு மட்டும் தான் பெரும் பாலும் உதவும். ஆனா என் வார்த்தைங்க இரு உலகத்துக்கும் உதவுக் கூடியது.

அதனால் என் வாழ்க்கையின் சுவடுகளையும், வார்த்தைகளின் நிஜங்களையும் பத்திரப்படுத்துங்க. கண்டிப்பா பத்திரப்படுத்துங்க” உணர்ச்சி பூர்வமாக அவள் சொல்லும் விடயங்களை உணர்ச்சிவசப் பட்டவர்களாக முவரும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

“இந்த துண்யாவைப் பொறுத்தவரையில் நா ஒரு அனாதை. நல்லது கெட்டதுகளை சொல்லித் தரவும், அன்போட ஆதுரிச்சி அரவணைத்துப் பாசம் காட்டவும் யாரும் இல்ல. அன்புக்காக ஏங்கியது உண்டு. அரவணைப்புக்காகத் தவிச்சது உண்டு. ஏமாற்றங்கள் தான் எங்க வாழ்க்கையில் அனுபவிச்ச பெரிய துன்பம். இப்படியே தான் எங்க வாழ்க்கை கழிஞ்சசது. சின்ன வயசுலேயே எனக்கு சிந்திக்கிற பழக்கம் அதிகம். எந்த தேவைக்காவது வீட்டை விட்டு வெளிய இறங்கினா ”யா அல்லாஹ் நான் தனியாக வெளியேறவில்லை. உன் துணையோடு வெளியேறுகிறேன். என்னைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பு உனக்கு மட்டுமே உரியது. உன்னை விட சிறந்த பாதுகாவலனை நான் எங்கும் பெற்றுமிட்டாது” என நிய்யத்து செய்து கொள்வேன். என் வாழ்க்கையில் எல்லா சந்தர்ப்பங்களிலையும் எல்லாத் தேவைகளிலையும் என் எண்ணங்களையும், முடிவுகளையும் நா அவனோட மட்டும் பகிர்ந்து கொள்வதுண்டு”

“என் முத்த மகஞாக்கு அப்போ பதினாரு வயசு. ஒரு நாள் பகல் சாப்பாட்டு வேலை முடிஞ்சு எல்லோரும் தூங்கிட்டு இருந்தோம். அப்போ திடீரென்று எழுந்து உக்காந்துட்டா. காலையில் குளிச்சதால் தலைவிரி கோலத்தில் இருந்தா. திடீர்ன்னு,

“அடியே... எனக்கு தண்ணி தாங்கம...” ன்னு வீடே அதிரும்படி கூச்சலிட்டா. எல்லாருக்கும் அதிர்ச்சியா இருந்தது. “ஒ” போட்டு பேசுற பழக்கம் இங்க யாருக்கும் இருந்ததில்லை.

அவ கண்கள் ரெண்டும் ரத்தக் கலரில் சிவந்து போய் இருந்தன. முகமும் சிவந்து பார்க்கவே பயங்கரமா தெரிஞ்சா. தண்ணி கொண்டு வந்து கொடுத்ததும்,

“எனக்கு ரத்தத்தையா குடிக்க தாராய்? போம் போய் தண்ணி கொண்டு வா” ன்னு திரும்பவும் உறுமினா. முதல்ல ஜோக்குல் கொடுத்ததால் சொல்றான்னு, திரும்ப கிளாகல் கொண்டு வந்து கொடுத்தோம். அதை மடமடன்னு குடிச்சிட்டு எழும்பி நின்னுகிட்டா.

(அதானைக் கொண்டும் கைத்தானின் தீங்கிலிருந்து பாதுகாப்புப் பெறலாம்)

ஒத்தியாயம் 13

அவனைப் பார்த்து புள்ளைங்க எல்லாமே பயந்துட்டாங்க. எல்லாரையும் முறைச்சி முறைச்சிப் பார்த்தா. நெஞ்சு விம்மி விம்மி தணியும்படியா பெரிய பெரியமுச்சு வெளியிட்டா.

“அதோ... வந்துட்டாங்க... வந்துட்டாங்க”ன்னு வாசலைப் பார்த்து வீடே அதிரும்படியா சிரிச்சா. அவ சிரிப்பு பயங்கரமா தெரிஞ்சுது. “இருங்க நானும் வாரேன்”னு சொல்லிட்டு வெளியில் ஓடுறூக்கு போனவனை நா தடுத்து நிறுத்திட்டேன்.

“என்னை விடு! என்னை விடு!! என் கூட்டமெல்லாம் வந்து கூப்புடறாங்க. நா போகணும்”னு என்னை தள்ளி விட்டுட்டு ஓடப்போனவனை வீட்டுல இருந்தவங்கெல்லாம் தடுத்து புழச்சிக்கிட்டாங்க. “நா போகணும். என் கூட்டமெல்லாம் எனக்காக காத்திருக்காங்க. என்ன விடுங்க哉...” ன்னு கத்தி கத்தி முரண்டு பண்ணினா.

இப்படி ஒரு நிலமையை நாங்க யாரும் சந்திச்சதே இல்ல. கற்பனை பண்ணிக்கூட பாத்ததில்லை.

ஒரு அறையில் போட்டு அடச்சி வச்சோம். இரவு என் கணவரும் அவர் தம்பிகளும் வந்தாங்க. அப்பவும் அதே நிலைதான். அவள் ஓடப் போவதும் அவனை தடுத்து வைப்பதுமாக எல்லோரும் அல்லல் பட்டுக் கொண்டிருந்தோம். திட்டங்கள்...

“உம்மா ஓடி வாங்களேன்... ஓடி வாங்களேன். என்னை அடிக்கிறாரு.... பிடிங்களேன்.... தாங்க முடியல்லையே. நோகுதே...” என அலறித் தூடித்தாள். கட்டிலில் புரண்டு கொண்டு கதறி அழுதாள்.

“இல்லையேம்மா... உன்னை யாரும் அடிக்கல்லையே... இங்க யாரும் இல்லையேம்மா”ன்னு அவனை கிட்ட இருந்து தடவி விட்டேன். துடி துடின்னு துடிச்சுத் தான் போனா.

“அடிக் கிறாரும் மா... மீஸ் தூனப் பா என் னை அடிக்கிறாரும்மா... எனக்கு வலி தாங்க முடியல்லை. அடிக்க வேணான்னு சொல்லுங்க... ஆ... ஜேயோ... தாங்க முடியல்லையே...” ன்னு வீறிட்டுக் கதறினாள்.

“அவ படுற அவஸ்தைய எங்களால் பாத்துக் கிட்டு இருக்கவே முடியல்லை. இதெல்லாம் என்ன? எதுக்காக

இப்படியெல்லாம் நடக்குதுன்னு புரியாம இருந்தது. வீட்டுல எல்லாரும் ஒரே அழகை. யாரை யாராலுமே ஆறுதல் படுத்திக்க தெரியல்லை. திசீர்னு அவ சாச்சாவுக்கு அது தான் அவ வாப்பாவோட தம்பிக்கு ஒரு யோசனை ஏற்பட்டு “இதோ வாறேன்” னு காரை எடுத்துக் கிட்டு போய் ஒரு பரிசாரியை கூட்டிட்டு வந்தாரு. அப்போ சுமார் பத்து, பதினொரு மணி இருக்கும். அது வரைக்கும் அவ பட்ட பாடு கொஞ்ச நஞ்சமில்லை.

அந்த பரிசாரி முன்னால் எங்க மகளை உட்கார வச்சிட்டு நாங்கெல்லாம் சுத்தி இருந்தோம். புள்ளைங்கெல்லாம் அறைக்குள்ள அடைஞ்சு பயத்தோடு எட்டிப் பாத்துக் கிட்டு இருந்தாங்க. அவ தலையில கையை வச்சு பரிசாரி கண்ணை முடிக்கிட்டு ஏதோ ஒதினார். பின் கண்களைத் திறந்தார்.”

“நீ யாரு...?” பரிசாரி கேட்டார்.

அவ அவரை முறைத்துப் பார்த்தா. முகத்தை பாக்கவே பயங்கரமா இருந்தது. பரிசாரி திரும்பவும் அதடிக் கேட்டார்.

“சொல்லு நீ யாரு... ? எதுக்காக இவளைப் பிடிச்சிருக்கே?”

“நா இவளை பிடிக்கிறதுக்காக அனுப்பப்படல்லை. ஆனா இவளே வந்து மாட்டிக்கிட்டா”

“அப்போ யாரை பிடிக்க வந்தே?”

“இந்த வீட்டு மன்னனையும், மன்னியையும்”

“யார் அனுப்பினது?”

“மஸ்தான்”

“யார் அது?”

“மட்டக்களப்பில் இருக்கிறான். நாங்க நூத்தி ஒரு பேர். ஜின் வர்க்கம். நா தான் எங்க கூட்டத்துக்கு தலைவன். அதோ பாரு... அங்க நிக்கிறவங்களெல்லாம் என் கூட்டம் தான். இந்த வீட்டு மன்னனையும், மன்னியையும் கொன்னுட்டு இந்த குடும்பத்தை சின்னா பின்னமாக்குறதுக்காக அனுப்பப்பட்டு இருக்கிறோம். எங்க முதல் பலி இந்தக் கண்ணிதான்”

“அது முடியுமா உன்னால்?”

“முடியும்டா...”

வீடே அதிரும்படி கூச்சலிட்டாள்.

அவனுடைய குரலே மாறிப் போயிருந்தது.

எல்லோரும் அதிர்ந்து விட்டார்கள்.

எல்லோருக்கும் நடுக்கம்.

“உன் திட்டம் எதுவுமே என்கிட்ட பழிக்காது”

இப்படி பரிசாரி சொன்ன போது வீடே அதிரும்படி சிரித்தாள்.

“டேய் துச்சமானவனே... உன்னால் என்னாடா முடியும்? என்னை விரட்ட முடியுமா? என்னை அசைக்க முடியுமா?? முடியாதுடா. உன்னால் எதுவுமே முடியாது” இப்படி கூறி விட்டு விழுந்து விழுந்து சிரித்தாள். அந்த சிரிப்பு எல்லோரையும் பயமுறுத்தியது. அதிர வைத்தது.

“என் கிட்டயே சவால் விடுறியா?”

“ஆமான்டா... சவால்தான்! உன் உச்சரயே உன்னால் காப்பாத்திக் கொள்ள முடியாத கோழை நீ. இவளைக் காப்பாத்த வந்திருக்கிறாயா? முட்டாளே...!” எனு சொல்லி திரும்பவும் சிரிச்சா.

“விட மாட்டேன்டா... உன்னை விட மாட்டேன்...” இப்படி பயங்கரமா உறுமினா. பரிசாரி பயந்துட்டார். அவ தலையில் ஒரு ஆணியை வச்சு உச்சந்தலை முடியை அந்த ஆணியில் சுருட்டிப் பிடிச்சு வெட்டினார்.

அதை அவர் இடது பக்கத்துல் வச்சிட்டு திரும்பவும் அவ தலையில் கையை வச்சு கண்ணை முடிக்கிட்டு ஓதினார். ஒதி முடிச்சிஆணியை எடுக்கப் பாத்தார்.

அதிர்ந்து விட்டார்.

அந்த ஆணியைக் காணவில்லை.

அதோட அவருக்கு உடம் பெல்லாம் வியர்க்க ஆரம்பிச்சிட்டுது. அவரோட படபடப்பு எங்களுக்கே தெரிஞ்சது.

“யாரோ சூனியம் செஞ்சிருக்காங்க. இப்போ இதுக்கு தயாரா நா வரல்லை. நாளைக்கு வந்து பாக்குறேன்”எனு சொல்லிட்டு எழும்பிட்டார். அவரை அவ சாக்சா கொண்டு போய் விட்டுட்டு வந்தார். ஆனால், பரிசாரி மறுநாள் வரவில்லை.

அன்னிக்கு படுத்தவர் அதான் அந்தப் பரிசாரி எழும்பவே இல்லயாம். முனாவது நாளே மெளத்தாகிட்டதா கேள்விப் பட்டோம். என் மகளை தொழுஷைக்காக ஓதுக்கியிருந்த அறையில் படுக்க வச்சோம்.

சூனியம்னா என்ன? அதோட விளைவு எப்படியிருக்கும்னு என் வாழ்க்கையில் முதல் தடவையா சந்திச்சேன். அவ வாப்பா இதையெல்லாம் நம்ப மாட்டார். பேய் பிசாகன்னு எதுவுமே கிடையாது. எல்லாமே கட்டுக்கதைங்க. மனுஷங்க கற்பனை பண்ணி

உருவான விடையங்கள்னு அடிக்கடி சொல்வார். பன்னிரெண்டு, ஒரு மணிக்கெல்லாம் தோட்டத்துல சுத்திக்கிட்டுதான் நிப்பார். ஆனா தன் மகளை இந்த கோலத்துல பாத்ததும் அப்படி சொல்ல முடியல்லை. அவமேல உசரயே வச்சிருந்தார். ஏதாவது சின்னதா ஒரு தடுமல் வந்தாலே துடிச்சுப் போயிடுவார். அதுக்கு ஒரு காரணமும் இருந்தது.

அவர் உம்மாவுக்கு எட்டு ஆண் குழந்தைங்க. இவங்க வீட்டுக்கு வந்த முத்த மருமகள்தான் நா. எனக்கும் முதலில் ஆண் குழந்தை தான் பிறந்தது. பெண் குழந்தைக்காக ஏங்கிப் போயிருந்த அவ வாப்பாவும், குடும்பத்தாரும் ஏமாந்து போனதால் ரொம்பவே உடைஞ்சி போயிட்டாங்க. எனக்கும் ரொம்ப கவலையாயிட்டது. இனிமே இந்த குடும்பத்துக்கு பெண் குழந்தையே பிறக்காதுன்னும், ஏதேனும் சாபத்துல இப்படி நடக்குதுன்னும் நினைச்சு நினைச்சு அழுது அல்லாற்கிட்ட கெஞ்சி மன்றாடியபடியே நோயில் விழுந்து என் மாமி மௌத்தாகிப் போயிட்டா. அதுக்கப்பறும் பிறந்த முதல் பெண் குழந்தை இவதான். அவ வாப்பா அடைஞ்ச சந்தோசத்தை வார்த்தையால வர்ணிக்க முடியாது.

உம்மா இருந்திருந்தா எவ்வளவோ சந்தோசப் பட்டிருப்பான்னு நினைச்சு கவலைப்பட்டார். உம்மாவோட பேரையே “ஸஹர்வான்”னு மகனுக்கும் வச்சார். ஆனா அந்த பேரைச் சொல்லி ஒரு நாளும் கூப்பிட்டதில்லை.

அவ முகம் ஒரு பூ மாதிரி இருக்கும். அதனால் “பூமா”ன்னு செல்லப் பெயர் வச்சிட்டும் “பூ”ன்னு மட்டும் தான் கூப்பிடுவார். தலையில் வச்சு தாங்குவார். அவனுக்கு பிறகும் இன்னும் ஆறு பெண் குழந்தைங்க பிறந்தது. ஆண் குழந்தைங்க ரெண்டு பேரையும் விட பெண் குழந்தைங்க ஏழு பேர் மேலயும் ரொம்பவே பாசம் வச்சிருந்தார். எல்லாரையும் விட இவ மேல அதிகம்.

இந்த வீட்டோட ஒரு பெரிய காணி இருந்தது. அது அவர் உழைப்புல வாங்கினது தான். அதுல எங்க புள்ளைங்க எல்லாருக்கும் ஒவ்வொரு வீடு கட்டிக் கொடுத்து, எங்க பரம்பரையாலயே ஒரு கிராமமா அமையனும்னு பெரிய பெரிய கற்பனையில் எல்லாம் அடிக்கடி மூழ்கிப் போவார். அவர் உயிரோட இருந்திருந்தா இதெல்லாம் நடந்திருக்கும். ஆனா அதுக்கெல்லாம் கொடுத்து வைக்கல்லை. ஒரு புள்ளையக்கூட கல்யாணம் பண்ணிப் பார்க்க அவர் கொடுத்து வைக்கல்லை. அவரோட நாப்பத்தஞ்சாவது வயசல் அதாவது 1977.04.24 அன்னைக்கு மாரடைப்புல திழர்னு மௌத்தாகிட்டார். (இன்னா வில்லாஹி....) அவளது கண்கள் கலங்கிப் போனது.

ஒத்தியாயம் 14

அந்த முதாட்டியின் கதையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தவர்களின் உள்ளமும் சற்றே கலங்கிப் போனது. அவள் தனது கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு மீண்டும் தொடங்கினாள்.

“அவ வாப்பாவுக்கு ஒரு தாய் மாமன் இருந்தார். உம்மாவின் தம்பிதான். உம்மா வாப்பா இல்லாத இந்த எட்டுப் பேருக்கும், அதாவது அவ வாப்பாவோட கூடப்பிறந்தவங்க எல்லாருக்கும் அவர் தான் ஆலோசனைகளை சொல்லிக் கொடுப்பார். அதை எல்லாரும் மதிச்சி நடக்குறதுண்டு. குடும்பத்து பெரியவர்னு ஒரு மதிப்பும் மரியாதையும் வச்சிருந்தாங்க. அவருக்கு நாளஞ்சி குமர்ப் புள்ளைங்க இருந்தார்கள். எங்க பராமரிப்புல இருந்த அவர் கடைசி தம்பிங்க முனு பேரும் அழகான வாலிப்ரகளா வளந்துட்டாங்க.

அவர் மகளை அவர் முத்த தம்பிக்கு சரி, இரண்டாவது தம்பிக்கு சரி கட்டி வைக்கச் சொல்லி இவ வாப்பாவை தொல்லை படுத்திக் கொண்டே இருந்தார். அதுக்கு அவர் தம்பிங்க கொஞ்சமும் இஷ்டப்படல்லை. அவங்களை பலவந்தப்படுத்தி கட்டி வைக்கவும் இவர் விரும்பல்லை.

அவர் மாமா எப்ப இங்க வந்தாலும் இதே பல்லவியைப் பாட ஆரம்பிச்சிடுவார். காலப் போக்கில் இதே பெரிய தொல்லையா போய்ட்டுது. ஒரு நாள்,

“மாமா...! அவங்க என் தம்பீங்க தான். நா பாத்து வளத்தவங்க தான். அதுக்காக அவங்களை பலவந்தப்படுத்தி உங்க மகளைக் கட்டி வைக்கிறது எந்த விதத்திலயும் நியாயமில்லை. அவனுங்க படிச்ச அறிவுள்ளவனுங்க. எது சரி, எது பிழைன்னு யோசிக்கத் தெரிஞ்சவங்க. அவங்க விருப்பப்படி செஞ்சி வக்கிறது தானே நியாயமா இருக்கும்”

“அப்படி சொல்லாத சலீம்... நீ மனச வச்சா உன்னால முடியாதது எதுவுமே இல்ல”

“முடியாது மாமா. இந்த விஷயத்துல என்னால எதுவுமே செய்ய முடியாது” இப்படி அவர் சொன்னதும் மாமாவுக்குக் கோபம் வந்துட்டுது.

“என்னடா நீ...? நீ பெரிய ஆளா ஆனதும் என்னையே

எதிர்த்துப் பேச துணிஞ்சிட்டே? முன்பெல்லாம் எது சொன்னாலும் தலையை ஆட்டிக்கிட்டு செய்வே. இப்ப வசதி கூடிட்டதால் திமிரு தலைக்கேறிட்டதா? உன் தம்பிங்களை பெரிய இடத்துல் கட்டி வைக்கிறதுக்காக இப்படி ஒரு ‘ட்ராமா’ போடுறியா?” எனு கூச்சவிட ஆரம்பிச்சிட்டார். அதோட இவ வாப்பாவுக்கும் ஆத்திரம் கிளம்பிட்டது.

“என்ன என்ன மாமா இது... பொம்புள புள்ளைங்களை அடக்க ஒழுக்கமா, குடும்ப பெண்களா வளக்காம நாகரீகம் என்ற பேருல ஆம்புளப் புள்ளைங்க மாதிரி ஊர் மேயவிட்டு வளத்து விட்டுட்டு வந்து என் உசர வாங்குறீங்க. அதுங்களை ஒழுங்கா வளர்த்திருந்தா இவனுங்க ஏன் வேணாம்னு சொல்லப் போரானுங்க?” இப்படி அவர் சொன்னதும் ஆவேசம் கிளம்பிட்டது மாமாவுக்கு.

“என் புள்ளைங்களை கல்யாணமும் செஞ்சி வக்காம கேவலமாவும் பேசிட்டே, இல்ல? விட மாட்டேன்டா. உன்னை சும்மா விடவே மாட்டேன்” எனு கர்ஜித்தார்.

“போ ஓய் போரதுக்கு. ஒன்னால எது செய்ய முடியுமோ அதை செஞ்சிக்கோ. அதுக்கெல்லாம் நா பயந்தவனில்லை” எனு கோபமாவே சொல்லி அனுப்பிட்டார்.

அந்த கோபத்தோட பலன் இவ்வளவு பயங்கரமா இருக்கும்னு நாங்க யாரும் எதிர் பார்க்கல்லை. அவர் கடைசியா,

“உனக்கு பணம் வந்ததும் என்னை தூக்கி எறிஞ்சிட்டே இல்ல. நன்றி கெட்டவனே...” எனு சொன்னதும்,

“உங்களுக்கும் உங்க குடும்பத்துக்கும் சாப்பாடு போடுறதே நாங்கதான். அதை நீ மறந்துடியே ஓய்” எனு இவரும் கத்த,

“அழியத்தான் போரே... கூடிய சீக்கிரத்துல அழிஞ்ச போகப் போரே. தயாரா இரு” எனு சொல்லிட்டே போனார்.

அந்த சம்பவத்தை யாரும் பெரிச படுத்தல்லை. அப்படியே விட்டுட்டோம். அதுக்கப்புறமும் அடிக்கடி வந்தார். எல்லாரோடுயும் ரொம்பவே பாசத்தோடும், நெருக்கத் தோடுயும் நடந்துக்கிட்டார். அவர் தோட்டமெல்லாம் ஓவ்வொரு இடத்திலும் எதையோ குழி தோண்டி புதைக்கிறதை புள்ளைங்க விளையாடும் போது பாத்திருக்காங்க.

“என்ன செய்றீங்க அப்பா?” எனு கேட்டபோது,

“நா புதையல் தேடுறேன். நீங்க போய் விளையாடுங்க” எனு

சொல்லி அனுப்பியிருக்கிறார். இது எங்களுக்கு தெரியாது. பிறகு தான் தெரியும். அவர் புதைச்ச ஒரு இடத்துல தான் என் மகள் தெரியாம காலை வச்சிருக்கிறா. உடனே ஒரு காலை யாரோ பலமா இழுத்த மாதிரி தெரிய ஒரு கால் உடனே மடிஞ்சு அப்படியே விழுந்திட்டாளாம். கொஞ்ச நேரம் கழிஞ்சு தான் எழும்ப முடிஞ்சதாம். பக்கத்துல இருந்த இளை மகள் கண்டிருக்கிறா. குளிக்கப் போற வழியில இது நடந்திருக்கு. அப்படியே போய் குளிச்சிட்டு திரும்பி வந்த நேரத்துல இருந்து உடம்பெல்லாம் ஏரியிற மாதிரியும், படபடக்குற மாதிரியும் இருந்திருக்கு.

இதையெல்லாம் யார் கிட்டியும் சொல்லல்லை. கொஞ்சம் தூங்கி எழும்பினா சரியாகிடும்னு தான் போய் படுத்திருக்கிறா. அதுக்கப்புறம் தான் இதெல்லாம் நடந்திருக்கு. பிறகுதான் இதெல்லாம் தெரிஞ்சது.

அந்த ராத்திரி எங்களுக்கெல்லாம் ஒரு பயங்கர ராத்திரியாத் தான் இருந்தது. என் மகளை தொழுற ரூமூல படுக்க வச்சோம். வீட்டுல எல்லாரும் பயத்துலயும், நடுக்கத்துலயும் உறைஞ்சி போயிருந்தாங்க. பாத்ரூம் போறதுக்காகக் கூட யாரும் வீட்டை விட்டு வெளிய இறங்கல்லை.

தொழுற ரூம் பக்கம் யாரும் எட்டிப் பாக்கக்கூட வரல்லை. புள்ளைங்கெல்லாம் ஒருத்தரோட ஒருத்தர் காத்துக்கூட போக முடியாத அளவுக்கு ஒட்டிக்கிட்டு பயந்து நடுங்கிக்கிட்டு இருந்தாங்க.யாருக்கும் தூக்கம் வரவுமில்லை. அன்னிக்கு ஆரம்பமான அந்த பயம் பல மாதங்களா நீடிச்சது.

ஒவ்வொரு இரவுகளிலயுமே அதிர்ச்சிக்கு மேல் அதிர்ச்சி தான். இரவுன்னு ஒன்னு ஏன் வருது? வராமலேயே இருக்கக்கூடாதான்னு புள்ளைங்க அழுறதுண்டு. இந்த ‘குண்யம்’ பத்தி எந்த முன் அனுபவம் இருந்ததில்லை. அது 1974 ம் ஆண்டு. அப்ப நடந்தது தான் இதெல்லாம். அக்காலத்துல இது பத்தி நா கேள்விப்பட்டது கூட இல்ல. அதனால் என்ன செய்றது? ஏது செய்றதுன்னு புரியாம தவியாய் தவிச்சுப் போயிட்டோம்.

விடிய விடிய தூக்கமே வரல்லை. தூங்கனும்னு தோணவும் இல்லை. வீட்டுல எல்லாருமே முழிச்சிதான். என் மகளை படுக்க வச்சு விடிய விடிய தொழுது குர்அுன் ஓதிக்கிட்டு இருந்தேன். அவனும் அப்படியே தூங்கிட்டா. விடிஞ்சதும் ரொம்ப நேரம் கழிச்சுத்தான் எழும்பினா. ஒரு மாசம் காச்சல் பிடிச்சு கிடந்த உடம்பு மாதிரி நோகுது, உடம்புல ஒரு துளியும் தெம்பில்லைன்னு படுக்கையோடையே இருந்துட்டா. அவனுக்கு சுகமில்லைன்னு

கேள்விப் பட்டு நிறையப் பேருங்க பாக்க வந்தாங்க. அவர் மாமாவோட தங்கச்சியும், தங்கச்சி குடும்பமும் கூட வந்திருந்தாங்க. எல்லாரும் உக்காந்து சாதாரணமா பேசிக்கிட்டு இருந்த நேரம். அதுவும் ஒரு மாலை நேரம் தான். திமர்னு அலற ஆரம்பிச்சிட்டா.

“உம்மா...வாப்பா.... ஓடி வாங்களேன்... என்னை அடிக்கிறாரு. மிஸ்தூன்ப்பா அடிக்கிறாரு... ஆ வலிக்குதே... தாங்க முடியல்லையே... என்னை புதிங்களேன். அவரை அடிக்க வேணான்னு சொல்லுங்களேன்... வலிக்குதே.... வலிக்குதே”ன்னு கதறித் துடித்து ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணினா.

யாராலயும் கட்டுப்படுத்த முடியல்லை. அவ அனுபவிக்கிற வேதனையை எங்களால சகிக்க முடியலை. ஓவ்வொரு தடவையும் பெரும் அவஸ்தைப் பட்டுக் கொண்டு இருக்தா. ரொம்பவே பரிதாபமாக இருந்தது. ஆனாலும் என்னத்தை செய்யிறதுன்னுதான் தெரியலை.

“மிஸ்தான்” தான் அவர் மாமா பேரு. அவர் அடிக்கிறதா சொல்லி இவ கதறுவதை பாக்க வந்தவங்களுக்கு பொறுக்க முடியவில்லை.

“இவ என்ன எங்க நானா பேரை சொல்லி கத்துறா? இங்க என்ன நடக்குது”ன்னு பிரச்சினைப் படுத்த கிளம்பிட்டாங்க.

“பாத்தா தெரியல்லையா? என் புள்ள அனுபவிக்கிற அவஸ்தைய. உங்க நானா செஞ்ச வேலதான் இதெல்லாம். அந்த பொறாமைக் காரண என் மாமான்னு சொல்லவே வெட்கமா இருக்கு” அவர் வேதனை கோபமாக வெளியானது.

“பொய் சொல்லாத சலீம். அவர் ரொம்பவே நல்லவரு. அவர் மேல பழியைப் போடாத. நீங்கெல்லாம் முன்னேற வழி காட்டினதே அவர்தான்”

“என்னத்தைக் காட்டினார்? சின்னச் சின்னதா எதையாவது சொல்லிட்டு, இல்லைன்னா ஏதாவது குழப்பத்தை உண்டு பண்ணிட்டு பெருசா வகுல் பண்ணிட்டு போயிடுறது தான் அவர் எங்களுக்கு காட்டின வழிகளா? இந்த வளர்ச்சிகளுக்காகவும், முன்னேற்றங் களுக்காகவும் நாங்க அனுபவிச்ச கஷ்டங்களும், துன்பங்களும் எங்களுக்குத் தான் தெரியும். கொஞ்சமாவது தாத்தா புள்ளைங்க தானேன்னு ஈவு, இரக்கம் இருந்திருந்தா இப்படி செஞ்சிருப்பாரா? ஒரு பாவமும் அறியாத பச்சக் குழந்த அவ. என்ன பாவம் பண்ணினா? எதுக்காக இப்படி ஒரு கொடுரத்தை செஞ்சார்.?

ஒத்தியாயம் 15

அவ வாப்பா இப்படி சொன்னதும் பொறுக்க முடியாமல் போனார்கள்.

“அவர் அப்படி என்னத்தை செஞ்சிட்டார்ன்னு இந்த குதி குதிக்கிறே?”

“குனியம் செஞ்சிருக்காராம். எங்க ரெண்டு பேரையும் கொல்லுறதுக்காக செஞ்சது தான் என்புள்ளைக்கு பட்டிருக்காம்”

“அப்பண்னு எதுவுமே கிடையாது சலீம். நீ என்ன முட்டாளா? இதையெல்லாம் நம்புறதுக்கு. யாராவது ரோட்டுல போற பைத்தியக் காரன் பணத்துக்காக எத வேணும்னாலும் சொல்லுவான். நீ படிச்சவன் தானே. உன் புத்தி எங்க போச்சு?”

“இது வேற யாருக்காவது நடந்திருந்தா ஒரு வேல நானும் நம்பியிருக்க மாட்டேன். ஆனா என் புள்ளைக்கு நடந்திருக்கு. என் கண் முன்னால அவ சித்திரவதை பட்டுக்கிட்டு இருக்கிறா. இதை எப்படி நா நம்பாம இருக்கிறது?”

“அவளை டாக்டருக்கிட்ட கூட்டிட்டுப் போ சலீம். ஒரு நல்ல மனநோய் டாக்டரைப் பாரு. அவனுக்கு ஏதோ முளைக் கோளாரு ஏற்பட்டிருக்கு”

“என் புள்ளைக்கு பைத்தியம் புடிச்சிருக்குன்னு சொல்றீங்களா?” ஆத்திரத்தோடு கேட்டார்.

“இதுல சொல்ல என்ன இருக்கு? அதுதான் பாத்தாலே தெரியுதே. அதான் பதினாறு வயச ஆகப் போகுதே. ஏதும் கல்யாண ஆசை ஏற்பட்டிருக்கலாம்” இப்படி அவர் சிறிய தாய் அதான் சாச்சி சொன்னதும் சரேல்லு எழுந்துட்டார். வந்த கோபத்துலயும், ஆத்திரத்திலயும் அவரை அடிச்சுப் போட்டுவோரோன்னு பயந்து போயிட்டோம்.

“மரியாதையா முதல்ல வெளிய போங்க. நீங்க ஒரு பெரிய மனுஷி. அதுவும் என் சாச்சின்றதுக்காக இவ்வளவு நேரமும் பொறுமையா பேசிக்கிட்டு இருந்தேன். அவர் ரத்தம் தானே நீங்களும். உங்களுக்கு மட்டும் எப்படி நல்ல எண்ணம் வந்துடப் போவது”ன்னு துரத்தினார்.

“என் அப்பாவி நானா மேல பழியப் போடுற நீயெல்லாம் ஒரு மனுஷனாடா? பணத் திமிரு புடிச்சி ஆடுரே. அதை பொறுக்காமத் தான் அல்லாஹ் உனக்கு இப்படி ஒரு

தண்டனையைத் தந்திருக்கிறான்”ன் னு சொல்லிட்டு வந்தவங்களோடு அவவும் போயிட்டா.

எங்க புள்ள படுற வேதனை கொஞ்ச நஞ்சமில்லை. தினமும் இதே ஆர்ப்பாட்டம் தான். ஒவ்வொரு தடவையும் அவபக்கத்துல இருந்து எல்லாரும் குர்த்துன் ஒதுவோம். அப்படியே மயங்கி விழுந்துவோ. கொஞ்ச நேரத்துல சுய உணர்வு வந்திடும். பிறகு எழும்பி அழுவா. உடம்பெல்லாம் புண்ணா நோகுதுன்னு சொல்லுவா. ஒரு நாள் மயங்கி விழுந்தவ பல மணித்தியாலமா எழும்பவே இல்ல. எந்த பேச்சு மூச்சும் இல்லாமலே போயிட்டுது.

வீட்டுல எல்லாரும் ஒரே அழுகையும், ஒப்பாரியுமா ஒரு மையத்து வீடாவே மாறிட்டது. எல்லாருக்கும் மரணச் செய்தி சொல்லி அனுப்பியாச்சு. வீடு நிறைய கூட்டம் தான்.

ஒரே பரபரப்பு.... எல்லாருக்கும் அதிர்ச்சி.

அவளை நோய் விசாரிக்கிறதுக்காக அவசாசாவோட சேர்ந்து படிச்ச ஒரு நண்பர் வந்திருந்தார். அவருக்கு ஏன் அப்படி ஒரு சந்தேகம் தோணிச்சுன்னு புரியல்லை.

அவ உடம்பை அசைச்சுப் பார்த்தார். விறைத்து கம்பு மாதிரி இருந்தது. அவ உதுகூளை நீக்கிப் பார்த்தார்.

“இவ பல்லுக் கட்டியிருக்கா. அவசரமா ஏதாவது கொண்டு வாங்க”ன்னு சொன்னார்.

அவசரமா ஒரு மெல்லிய கனத்த கரண்டியின். பின் பகுதியை அவ வாய்க்குள் போட்டு இருகிப் போயிருந்த அவபல்லை விலக்க முற்பட்டார். முடியாம இருந்தாலும் பெருசா போராட்டார். அந்த போராட்டத்துல அவ வாய் புண்ணாகி இரத்தம் வடிந்தது.

எல்லாருமே அழுகைதான். பாக்கவே முடியாம இருந்தது. இருந்தாலும் விடவில்லை. அவரும் அவசாவும் சேர்ந்து எப்படியாவது அவ பல்லை விலக்கினாங்க. லேசா தண்ணி தெளிச்சாங்க. பிறகு மெதுவா ஒரு மூச்ச வெளியானது. எல்லார் அழுகையும் அதிகமாயிட்டது. அதுக்கப்பறும் இன்னுமொரு மூச்ச மிக மெதுவா வெளியானது. பிறகு கொஞ்சம் கொஞ்சமா அவனுக்கு உசரு வந்த மாதிரி உடம்புல சின்னச் சின்ன அசைவுங்க தெரிஞ்சுது.

இந்த சம்பவத்தை என்னால் மறக்கவே முடியாது. இப்பநினைச்சாலும் உடம்பெல்லாம் பதறுது. அந்த நண்பர் அந்த இடத்துக்கு வரல்லைன்னா என் புள்ளை அன்னைக்கே அடக்கம்

செஞ்சிருப்போம். அவர் அங்க வந்தது, அப்படி ஒரு காரியத்தை பண்ணினது, எல்லாமே அல்லாஹ் நாடினபடியே நடந்தது. அவ உடம்புல உசரு இருந்தது யாருக்குமே தெரியலை. அன்னிக்கு அவ பிழைச்சது பெரிய விஷயம் தான். இப்படி நாளுக்கு நாள் பெரிய போராட்டமா இருந்தது. அவ வாப்பா கட்டிலில் படுத்துக் கிடந்தவர் திடீர்னு துடிக் குரம்பிச்சிட்டார்.

“ஆ... ஆ... உடம்பெல்லாம் வலிக்குதே... வலிக்குதே.. ஈடியால் குத்துர மாதிரி வலிக்குதே”ன்னு அலற ஆரம்பிச்சிட்டார். எல்லாரும் ஓடி வந்து அவரை தூக்கி எடுத்தோம். படுக்கவும் முடியாம, உக்காரவும் முடியாம, நிக்கவும் முடியாம அவர் பட்ட பாட்டை எங்களால் தாங்கிக்கவே முடியாம போயிட்டுது. இப்படி பல மாசங்களா துடிச்சார். எல்லாரும் தொழுகையிலயும், ஓதலிலயுமே இருந்தோம். அவர் வயிறு பெருசா வீங்கிப் போயிருந்தது. முச்ச விட கஷ்டமா இருந்தது. அவரால் படுக்கவே முடியாம போயிட்டது. கட்டில தலையணையில் தலை சாய்ச்சாலே துள்ளித் துடிச்சிக்கிட்டு எழும்பிடுவார்.

யாரோ ஈடியால் குத்துர மாதிரி நோகுமாம். யாரோ நெஞ்சின் மேல ஏறி நிக்கிற மாதிரி பாரமா முச்ச முட்டுமாம். அடிக்கடி காலில் சதை பிறமும். துடிதுழின்னு துடிச்சிடுவார். எல்லாருமா ஓடி வந்து அவர் காலைப் பிடிச்ச அமுக்குவோம். அவருக்காக அவர் கட்டில் நேராக ஒரு சேலை தொட்டில் கட்டி தலையணை போட்டு வச்சோம். இருக்கவே முடியாத அளவுக்கு தூக்கம் கண்களை முட்டுற நேரம் மெதுவா அந்த தொட்டிலில் தலையை மட்டும் சாய்ப்பாரு. உடம்பு கட்டிலில் உக்காந்தபடி இருக்கும். தலையை மட்டும் தொட்டில்ல வச்ச கொஞ்சம் தூங்குவாரு. ஆனா பத்து நிமிஷம்கூட அதிலயும் நிம்மதியா தூங்க முடியாது.

அலறிக் கொண்டே எழுந்திடுவார். இப்படியே அவர் அனுபவிச்ச அவஸ்த்தை கொஞ்சமில்லை. அடிக்கடி ஆஸ்பத்திரியில் நிப்பாட்டுறதும் வீட்டுக்கு கூட்டிட்டு வாரதுமா இருந்தோம். வீட்டிலயும் ஏகப்பட்ட குழப்பங்கள். ஏதாவது தேவைக்காக கடையில் சாமான் வாங்கப் போற புள்ளைங்களை பகலில் ஓணான் தொரத்தும். இரவுல கருப்பு உருவங்கள் தூரத்தும். இதனால் அவங்க வெளியில் இறங்குறதுக்கே பயந்து நடுங்கினாங்க. வீட்டில் அடிக்கடி பூராண்கள் இழையும். ஒவ்வொன்னும் எட்டு அங்குலம் பத்து அங்குலமா குண்டு குண்டா இருக்கும். காணுற பூராண்களையெல்லாம் அடிச்ச வீசவோம்.

அந்த பூராண்களை எதால் அடிச்சோமோ அதே அடிகள் என் புள்ளெளங்க உடம்பு பூராவும் சாட்டை சாட்டையா விழுந்து இருக்கும். ஒரே அரிப்பு தான். ஆனா சொறிய முடியாதளவுக்கு நோவும், கடுப்பும் பிடிச்சு அழுவாங்க. முகப் பவுற்றல் “குல்” குராக்களை ஒதி ஊதி உடம்பு பூரா பூசி விடுவேன். அப்படி தொடர்ந்து செஞ்சதால் கொஞ்சம் கொஞ்சமா குறைய ஆரம்பிச்சது.

இப்படி என் மகள் ஒரு பக்கத்துலயும், என் புருஷன் ஒரு பக்கத்துலயும், வீட்டுல மத்தவங்க ஒரு பக்கத்துலயும் வீடே துன்பங்களில் மூழ்கிப் போய் கிடந்தது. தொழில்களிலயும் ஏகப்பட்ட நஷ்டங்கள். இவ்வளவும் போதாதுன்னு குடும்பப் பகை வேறு நானுக்கு நாள் வளர்ந்தது.

அவர் மாமா மேல் வீணா பழி சுமத்துறதா குடும்பத்துல பாதி பேரு எங்க மேல் வெறுப்பாயிட்டாங்க. அதோட் நிக்காம தினமும் பிரச்சினைகள் வேறு. சண்டைகள் வேறு. இப்படியே எங்க வாழ்க்கை ஓர் போர்க்களமாகவே மாறிட்டது. வர்ரவங்கெல்லாம் “அங்க நல்ல பரிசாரி இருக்கார். இங்க நல்ல பரிசாரி இருக்கார். வாங்க போவோம்”னு தொல்லை படுத்த ஆரம்பிச்சிட்டாங்க. எங்களால் மட்டுமில்லை. இந்த கன்றாவிகளைப் பாக்குற யாராலயுமே தாங்கிக்க முடியல்லை. அதுக்காக அவங்க கூப்பிடுற இடங்களுக்குப் போக நா தயாரா இருக்கல்லை.

பசின்னு ஒன்றைப் படச்சு, உணவையும் படைச்சிருக்கான். நோயின்னு ஒன்னைப் படைச்சு மருந்தையும் படைச்சிருக்கான். அதே மாதிரி மனித இனங்களை மட்டும் படைக்காம ஷெத்தான், ஜின், ன்னு இன்னும் பல இனங்களையும் படைச்சு, அதன் மூலமா அவன் படைச்ச மனித இனங்களுக்கு துன்பங்களை இழைக்கக்கூடிய வலிமையையும் கொடுத்திருக்கான்னா, நிச்சயமா அதுக்குறிய பரிகாரத்தையும் காட்டாம இருந்திருக்க முடியாதுன்னு என் மனம் அடிக்கடி நினைச்சுப் பாத்தது.

இறைவனால் படைக் கப் பட்ட ஜின் களுக்கும், ஷெத்தான்களுக்கும் இவ்வளவு பெரிய வலிமை இருக்கும்னா, அதுகளை படைச்சவனின் வலிமை எத்தகையதாக இருக்கனும்? அவனை விட ஒரு சக்தியை அவனால் படைக்கப்பட்ட இந்த இனங்கள் எப்படி பெற்றிருக்க முடியும்? ன்னு அடிக்கடி என் என்னங்கள் அலைமோதும்.

ஒத்தியாயம் 16

இந்த உலகத்தைப் படைச்சு என்னத்திற்குள் உட்படுத்த முடியாதளவு இனங்களையும், வானம், பூமி, இயற்கைன்னு அனைத்தையும் படைச்சு, தனியாவே பாதுகாக்க முடிஞ்ச ஒருத்தனால், யாருடைய உதவியும் இல்லாம ஒரு நொடியிலயே அழிக்கவும் முடிஞ்ச ஒருத்தனால், எங்களை பாதுகாக்க ஏன் முடியாது? முடியும்!

நிச்சயமா அவனால் மட்டும் தான் எங்களைப் பாதுகாக்க முடியும்!! வல்லவனுக்கெல்லாம் வல்லவனான ஒருத்தன் வையகத்துல இருக்கும் போது, அவனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஒருவனிடம், அதுவும் இறைவிதி என்ற பேருல அவனுக்கு நியமிக்கப் பட்டிருக்கும் மரணத்திலிருந்து கூட அவனால் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியாத ஒரு அற்ப சிருஷ்டியிடம் நா பாதுகாப்புக் கேட்டு போகனுமா??

கூடாது! கூடவே கூடாது!!

என் மனசு அழுதது. தினம் தினம் அழுதது. அவனிடம் என் துயரங்களையெல்லாம் சொல்லி அழுதது. நா சொல்ல வேண்டியதில்லை. அவனுக்கு எல்லாமே தெரியும். எங்களுக்கு தெரிஞ்சது மட்டுமில்லை, தெரியாததும் அவனுக்குத் தெரியும். எல்லாத்தையும் பாத்துக் கொண்டுதானே இருக்கிறான்.

அனாலும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பானே!

நாம் சொல்லும் வரை!!

அவன் உதவியை நாடும் வரை!!!

எங்க நபி (ஸல்) அவர்களுக்கே சூனியம் செய்யப்பட்டிருக்கு. ஆறு மாசங்களா அதுல பாதிப்படைஞ்சி இருக்காங்க. வானவர்கள் மூலமா அல்லாஹ் அதை அறியப்படுத்தினான்.

தர்வான் குலத்தாரின் கிணற்றிலுள்ள கல் ஓன்றின் அடியில் ஆண் பேரீத்தும் பாளையின் உறையில் சீப்பிலும், சிக்கு முடியிலயும் சூனியம் வைக்கப்பட்டிருந்திச்சாம்.

எங்க நபிக்கு இதை அல்லாஹ் அறிவிச்சதும், இதை எங்க நபி தோழர்ங்கக்கிட்ட சொல்லிட்டு அவங்களும் சேர்ந்து போய் அந்த கிணத்துலயிருந்து ஆண் பேரீத்தும் பாளையை தோழர்கள்

மூலமா எடுத்திட்டு அந்த கிணத்தை மூடி விட்டுட்டாங்களாம். அவங்க அல்லாஹ் வுடைய தூதர். அதனால் அல்லாஹ் வே அவங்களுக்கு வானவருங்க மூலமா அறியப்படுத்தினான். ஆனா??? நாங்க சாதாரண மனுஷங்க. அதுவும் பாவம் செய்யக் கூடிய மனுஷங்க.

“எங்களுக்கு எப்படி அல்லாஹ் அறிவிப்பான்?” எனு மனுஷன் நினைக்கிறான். அந்த நினைப்புத் தான் அவனை தவறான பாதையில் போக வைக்கிறது. அது எவ்வளவு பெரிய முட்டாள் தனமுன்னு என் நேரடி அனுபவத்துல் புரிஞ்சுக்கிட்டேன். நா படிச் சவளில் லை. பெருசா ஒதியவளுமில் லை. படிப்பறிவில்லாத, மார்க்கறிவில்லாத ஒரு முட்டாள் தான்.

ஆனா! அப்படியொரு முட்டாளைக் கூட அல்லாஹ் பாதுகாக்கிறவனா இருந்திருக்கான்னா அவன் எப்படிப்பட்ட ஒரு கருணையாளனா இருப் பான் னு நினைக் கிறப் போ புளங்காதிகமடைஞ்சிடுறேன். உடம்பெல்லாம் சிலிர்த்துப் போயிடுது. ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டுடேறேன்.

நா அவனிடமே தினம் தினம் அழுதேன். என் மன வேதனைகளையும், பலகீனமாகிப்போன என் உணர்வுகளையும் அவனிட்ட வெளிப்படுத்தினேன்.

யா அல்லாஹ்! யாருமே இல்லாத அநாதை நான். தாய் தந்தை இருந்தும், உறவினர் நண்பர்னு இருந்தும், அஞ்சு காசுக்கும் பத்து காசுக்கும் யாசகம் கேட்டு கையேந்தி அலையிறவங்க நிறைஞ்ச பூமியிது. ஆனா... நீ எங்களை அஞ்சு சத்துக்காகக் கூட ஒரு நாளும் அலைய விட்டதில்லை. பசி பட்டினியோட ஒரு நாளும் இருக்க விட்டதில்லை.

அன்புக்காக ஏங்கின போது அன்பை தந்தாய். அரவணைப்புக்காக தவிச்சபோது ஆதரவு காட்டினாய். கண் நிறைஞ்ச கணவரை, மனம் நிறைஞ்ச புள்ளங்களை, வசதி நிறைஞ்ச வாழ்க்கையைத் தந்து என் தாழ்வு மனப்பான்மையை நீக்க வைச்சவன் நீ...! வீடு நிறைஞ்ச பெரிய குடும்பத்தைத் தந்து அநாதை என்ற என் குறையை அகற்றி வைச்சவன் நீ...!

இன்னும் நிறைஞ்ச இவ்வளவையும் தந்துட்டு, இடையில் துன்பங்களைத் தந்து எங்கள் சமானை (இறை நம்பிக்கையை) சோதனை செய்கிறாயா? யா அல்லாஹ் எங்க சமான் பறிபோகும் நிலைக்கு எங்களை ஆளாக்கி விடாதே. உன் சோதனைகளை எதிர் கொள்ளும் சக்தியைத் தா.

“என் கணவரும், மகனும் படுகின்ற அவஸ்தைகளைத் தொடர்ந்து காணும் மன வலிமையை இழந்து விட்டேன். யா அல்லாஹ்! அவர்களை நீயே குணமாக்கு! உன் சக்தியை மீற, எந்த தீய சக்திக்கும் சக்தியில்லை அல்லாஹ்! உன் சக்தியே மகா சக்தி வாய்ந்த சக்தியாகும். உன் சக்தியின் மீது ஆணையாக! உன் வலிமை, ஆற்றல், ஆட்சியின் மீது ஆணையாக எங்கள் மீது ஏவப்பட்டிருக்கும் எல்லா தீய சக்திகளையும் அழித்து விடுவாயாக! எங்களுடைய இந்த துன்பங்களுக்கெல்லாம் நீயே விடுதலையைத் தருவாயாக!! நிவாரணமளிப்பாயாக!!! துரிதமான உனது நீதியைக் காட்டி, இந்த பயங்கரமான, பலவீனப்படுத்துகின்ற நிலமையில் இருந்தும் காப்பாற்றுவாயாக”

இப்படி இறைவனிடம் கெஞ்சிக் கேட்டேன். தினமும் அழுதேன்.

ஒரு நாள் நா தூங்கிக்கிட்டு இருக்கும் போது ஒரு கனவு கண்டேன். “மிக உயரமான, கருத்த, பயங்கரமான தோற்றுத்தோட ஒரு கற்சிலை இருந்தது. அதுக்கு முன்னால் நிறைய ழ, பழம், னு நிறைய வைக்கப்பட்டு நடுவில் நெருப்பு ஏரிஞ்சிக்கிட்டு இருந்தது. அதன் மத்தியில் ஒத்தக் கோவணத்தோட மண்டியிட்டபடி ஒரு உருவும் தெரிஞ்சது. அது வேறு யாருமில்ல. அவர் மாமா தான்.

“நீ சொன்னதையெல்லாம் செஞ்சேனே... நீ கேட்ட பலிகளை எல்லாம் தந்தேன். இன்னும் ஏன் தாமதிக்கிறே? இன்னும் எதுக்காக அவனை உசரோட விட்டு வச்சிருக்கே? - கொன்னுடு. உடனே அவனைக் கொன்னுடு”ன்னு அலறிக் கொண்டிருக்கிறார்.

திடுக்கிட்டு கண் முழிச்சிட்டேன். உடம்பெல்லாம் பதறியது. என் கணவரைப் பார்த்தேன். அவர் அசந்து தூங்கிக்கிட்டு இருந்தார். எழுப்ப மனம் வரல்லை. ரொம்ப நாளைக்கப்பறும் இன்னிக்குத் தான் நிம்மதியா தூங்குறார். கட்டில்ல தூங்க முடியாம அவஸ்தைப்பட்டுக்கிட்டு இருந்ததால் தொழுகைக்காக ஒதுக்கியிருந்த ருமூல அவரைப் படுக்க வச்சிட்டு. நானும், மகனும் அங்கேயே படுத்தோம்.

அதுக்கப்பறும் எனக்கு தூக்கம் வரல்லை. ஒழு செய்துட்டு தொழுவ ஆரம்பிச்சிட்டேன். தொழுகையில் கிடைக்கிற நிம்மதி வேற எதிலையும் கிடைக்கிறதில்லை. இறைவனோடு உரையாடுறப்போ கிடைக்கிற இன்பம் வேற எதிலையும்

கிடைக்கிறதுமில்லை. பொழுது விழிஞ்சதும் என் கணவர் சொன்னார். “நா ஒரு அதிசயமான கனவு கண்டேன். என்னை சுத்தி வெள்ளை ஆடை உடுத்தின மனுஷங்க நாளைஞ்சு பேரு நின்னாங்க. என் வயித்தைக் கீறி ஒரு ஆப்ரேஷன் பண்ணிட்டு, சலீம்... உனக்கு ஆப்ரேஷன் நடந்திருக்கு. அன்று பிறந்த பாலகன் மாதிரி ரொம்ப கவனமா இரு”என்னு சொல்லிட்டு போயிட்டாங்கன்னு சொன்னார்.

எனக்கும் ஆச்சர்யமா இருந்தது. நா கண்ட கனவையும் அவர்கிட்ட சொன்னேன். அப்போ புள்ளைங்களும் ஆளுக்கொரு கனவுகள் கண்டதா சொன்னாங்க. எங்க தோட்டம் நிறைய பொலிஸாருங்க நின்னு ஆகாயத்துல பறக்குற பூராண்களை சுட்டு மாதிரி சின்ன மகள் கனவு கண்டிருக்கா. குதிரைப்படை வீரருங்க நிறையப் பேர் நின்னு கருப்பு தடியர்களை சுட்டுத் தள்ளுற மாதிரி இளை மகள் கனவு கண்டதாக சொன்னாள். இப்படி தினமும் ஏராளமான கனவுங்க ஓவ்வொருத்தருக்கும் தெரிஞ்சது.

என் கணவர் கனவு கண்ட காலையில திறர்னு வாந்தி எடுத்தார். நா உடனே படிக்கத்தைப் புடிச்சேன். அவர் அதில் கக்கினதைக் கண்டு எல்லாரும் அதிர்ச்சியாயிட்டோம்.

காரணம்...? பெரிய யானை வாழைப்பழத்தை உரிச்சா எப்படி இருக்குமோ அதே தோற்றுத்தோட அதே அளவுல வாயால வந்து விழுந்தது.

அது எப்படி தொண்டைக்குழியில இருந்து வெளிய வந்ததுன்னு ஆச்சர்யமாகத் தான் இருந்தது. அதை ஒரு வாழையிலையில எடுத்து வச்சோம். “சலீம் வாயால ஏதோ கக்கியிருக்காரு”என்னு ஊரெல்லாம் செய்தி பரவ, ஐனங்க குவியலா வந்தாங்க அதைப் பாக்க. எல்லாருக்குமே ஆச்சரியம் தான். அன்னிக்கு அதைப் பாத்தவங்க இன்னும் இருக்காங்க. அவர் போற இடத்துல யாரோ எங்களை எதிரியா நினைக்கிறவங்க தான் அவர் மாமா கொடுத்த அந்த மந்திரித்த லேகியத்தை தேந்ரிலோ, வேற எதிலயோ கரைச்சு குடிக்க கொடுத்து வந்திருக்காங்க. அது வைத்துல ஒரு பகுதியில சேந்து வளந்திருக்கு. அதனால தான் வைறு வீங்கி இருந்ததுன்னும், கனவுல ஆப்ரேஷன் நடந்ததால அது வெளியாகிட்டதுன்னும் அவர் கனவுல ஒருத்தர் சொல்லி இருக்கிறார். இன்னும் ஒரு நாள் என் கனவுல பல பெண்கள் என்னை சுத்தி உக்காந்துக்கிட்டு,

“அவ புருஷன் யாரால காப்பாற்றப் பட்டாருன்னு தெரியுமான்னு ஒரு பெண் கேக்க, மத்த பெண் யாரால?ன்னு கேக்க அப்போ முதலாவது பெண் சொன்னார்.

எத்தியாயம் 17

இவ புருஷன் “பக்தி” உடையவர் இல்லை. சதா தொழிலிலயே காலத்தைக் கழிக்கிறவர். ஆனாலும் இந்த பெண்ணுடைய ஈமான் (இறை நம்பிக்கை) தான் இவரைக் காப்பாத்தியிருக்கு”ன்னு சொன்னார்.

இதை காலையில் என் கணவர்கிட்ட சொன்னதும் ஆச்சர்யப்பட்டார். சந்தோசப்படவும் செய்தார்.

ஒரு நாள்! மாலைநேரம்!! நல்லா தூங்கிக் கிட்டு இருந்த அவர் திடுக்கிற்று கண் விழிச்சி எழும்பி அங்கும் இங்குமா யாரையோ தேடினார். நா பயந்துட்டேன். “என்ன? என்ன?? தட்டி கேட்டபோது சொன்னார். “ஒரு சத்தம் கேட்டது”

“என்னன்னு?”

“சலீம்... அதோ ஒரு பானம் வருது. அதை குடிக்காதே”ன்னு எல்லாருக்கும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. அங்க யாருமில்லையே. எப்படி அப்படியான ஒரு சத்தம் வரமுடியும்?”ன்னு ஒருத்தரோட ஒருத்தர் பேசிக்கிட்டு இருந்த நேரத்துல இன்னுமொரு ஆச்சர்யமான சம்பவம் நடந்தது. அவர் உறவுக்காரர் ஒருவருடைய மகன் “பழரசம்” ஒரு போத்தலை எடுத்துக்கிட்டு இவரை நோய் விசாரிக்க வந்தார். ஆனா அவர் சந்தேகப்படக் கூடியவர் இல்லை. கொஞ்ச நேரம் பேசிக்கிட்டு இருந்துட்டு போயிட்டார். இருந்தாலும் நடந்த சம்பவங்களை வச்சுப் பாக்கும் போது, அந்த சத்தத்தை சாதாரணமா எடுத்துக்கூட தோண்ணலை. அந்த சத்தம் கேட்ட அதே நேரத்துல அந்தப் “பழரசம்” வந்திருக்கு.

அந்த போத்தலை திறக்க முற்பட்டதும் அது தானாகவே திறந்துட்டது. அதுக்கு காரணம், ஏற்கனவே அதுட மூடியை உடைச்சிருக்காங்க. அந்த பொத்தலை சரிச்சுப் பாத்தபோது அடியில கருப்பா ஏதோ உரைஞ்சி இருந்தது. மஞ்சள் நிர பழரசத்துல கருப்பா லேகியம் மாதிரி உரைஞ்சிருந்தது நல்லாவே தெரிஞ்சது. அதை போத்தோட எறிஞ்சிட்டோம். அதுலயிருந்து யார் எது கொண்டு வந்தாலும் யாரும் உண்ணுற்றில்லை. இப்படி இன்னும் நிறைய நடந்தது.

ஈங்க வீட்டுல எல்லாமே கண்ணாடி ஜன்னல்தான். இரவு பத்து மணி பதினொரு மணியாகிட்டா திடீர்னு வீட்டைச் சுத்தி நெருப்பு ஏரியும். கண்ணாடி ஜன்னலுங்களால நல்லாவே தெரியும். என் கணவர் ஒரு நாள் வெளியில அதைப் போய் பார்த்தார்.

திரும்பவும் அவருக்கு சுகமில்லாமல் போயிட்டது. அன்னைக்கு கனவுல “சலீம்... உன் வீட்டு ஷைத்தான்களைத் தான் ஏரிக்கிறோம். அந்த நேரம் நீயும் வீட்டுல யாரும் வெளிய இறங்காதீங்க”ன்னு ஒருத்தர் சொன்னாராம்.

அதுக்குப் பிறகும் அது பலமுறை நடந்துச்ச. எங்க தோட்டத்தைச் சுத்தியும் சுவர் எழுப்பப்பட்டிருக்கு. அது பத்தடிக்கு மேல் உயரம். அதுக்கும் மேலால் நெருப்பு திமுதிமுன்னு சுடர் விட்டு ஏரியும். நாங்க எல்லாருமே வீட்டுலயிருந்து பாத்துக்கிட்டு இருப்போம். ஆனா யாருமே வெளிய இறங்குறுதில்லை.

இதையெல்லாம் வேற யாராவது எங்கிட்ட சொல்லியிருந்தா நானே நம்பியிருப்பேனான்னு தெரியல்லை. ஆனா இதெல்லாம் நிஜமாவே நடந்தது. எந்த காரணத்துக்காகவும், யாருக்காகவும் நா பொய் சொல்லல்லை. அப்படி ஒரு அவசியமும் எனக்கு இல்ல. யார் நம்பினாலும் சரி, நம்பல்லைனாலும் சரி அதைப் பத்தி நா கவலைப்படவும் மாட்டேன். ஆனா! அல்லாஹ்வின் சக்திக்கு முன்னால் இதெல்லாம் தூக்கான். இதெல்லாம் உங்களுக்கு, யதார்த்தங்களுக்கு மாற்றமாக தெரியலாம். அவனை நம்பினா இதையும் நம்புங்க. அவன் இதைவிட மிக சக்தி பெற்றவன். அதனால் நா உங்களுக்கு சொல்ல வர்ரது ஒன்னே ஒன்னுதான். அல்லாஹ் மனுஷனை மட்டும் படைக்கல்லை. ஜின்கள், ஷைத்தான்கள்னு இன்னும் பல இனங்களையும் படைச்சுகிருக்கான். அதுங்களால் மனுஷங்களுக்கு தீங்குகள் ஏற்படுறது நிஜம். குனியம் பண்றதும், அதால் பாதிப்புக்கள் ஏற்படுறதும் நிஜம்தான். ஆனா அதுக்காக, அதையெல்லாம் சிருஷ்டித்தவனை விட்டுட்டு, இல்லைனா மறந்துட்டு, அவனால் படைக்கப்பட்டவற்றை நாடிப் போறது முட்டாள்தனம். கண்ணுக்கு தெரிஞ்சு கொட்டும் மழையும், கண்ணுக்குத் தெரியாம வீசற தென்றல் காற்றும் மாதிரி தான் இதெல்லாம்.

ஒரு நொடியில் எழுந்த சனாமியால் பல கோடி உயிர்களை அழிக்க முடிஞ்ச ஒருவனால், அவன் படைச்ச ஷைத்தான்களை அழிக்கிறதா பெரிய விஷயம்?

எங்க கண்ணுக்கு தெரிஞ்ச இந்த அற்புதங்கள் எல்லாம் அவன் ஆற்றலுக்கு முன்னால் ரொம்பவும் சாதாரணம் தான். இதெல்லாம் பெரிய விஷயங்களும் இல்ல. இதைவிட பெரிய பெரிய அற்புதங்களை உருவாக்கின வனாயிற்றே அவன்!

அந்த மாமா அதுக்குப் பிறகும் குனியங்களையும், பல கெடுதல்களையும் செஞ்சிக்கிட்டே தான் இருந்தார். நாங்களும்

தொடர்ந்து அல்லாஹ் கிட்ட பாதுகாப்பு வேண்டிக் கொண்டே இருந்தோம். அவரால் நாங்க அனுபவிச்ச துயரங்கள் ஏராளம். எங்க மேல் பொறாமை கொண்டவங்க எல்லாரும் அவன் பக்கம் சாய்ஞ்சிட்டாங்க. பகைகளும், தொழில் நஷ்டங்களும், பிரச்சினைகளும் உருவாகி எங்க நிம்மதியை அழிச்சது உண்மைதான். எங்க ஸமானை சோதிக்கிறதுக்காக அதெல்லாம் அல்லாஹ் அளித்த சோதனைகளாகக் கூட இருக்கலாம். ஆனாலும் அவரால், அவர் குனியங்களால், குழ்ச்சிகளால் எங்களை அழிக்க முடியல்லை. எங்க தொழில்களையும். சொத்துக்களையும் அழிக்க முடியல்லை. அதைவிட எங்க ஸமானை அழிக்க முடியல்லை.

அவரோட கெடுதல்களில் இருந்து நாங்க அல்லாஹ்கிட்ட பாதுகாப்பு தேடினோமே தவிர, அவர் மேல் கோபம் காட்டி, குரோதம் காட்டி. பழி தீரக்கனும்னு எந்த நடவடிக்கைகளிலியும் நாங்க இறங்கினதில்லை. அப்படி இறங்கியிருந்தாலும் எங்களால் செஞ்சிருக்க முடியாத ஒரு காரியத்தை அல்லாஹ் தன் நீதியால் இந்த உலகமே அறியும்படியாக செய்து காட்டினான். ஆம்! அதுதான் அல்லாஹ்வோட நீதி. அவன் நீதியில் இருந்து யாராலயும் தப்ப முடியாதுன்னு இந்த உலகத்துக்கு உணர வச்சான்.

அவர் மாமாவோட கடைசிக் காலம் ரொம்ப பரிதாபகரமா அமைஞ்சது. பயங்கரமா அலறிக் கொண்டு ரோடு ரோடா ஓடுவாராம். “சலீமுக்கு நான்தான் குனியம் செஞ்சேன். இதுக்கு பலபேரு எனக்கு துணையா, தூண்டுதலா இருந்தாங்க”ன்னு சொல்லிச் சொல்லி ஒப்பாரி வச்சிட்டு ரயில் பாதை நெடுகிலியும் ஓடுவாராம். யாராலயும் கட்டுப்படுத்த முடியாம வீட்டுல அடைச்ச வைக்கிறதால வீடு முழுக்கவும் கழிஞ்சு, நாசப்படுத்தி வீட்டுல உள்ளவங்க மூக்கைப் பிடிச்சு இருக்க முடியாதளவுக்கு அசுத்தப்படுத்தி விடுவாராம்.

எவ்வளவு சொன்னாலும் கேக்குறுதில்லைன்னு அவர் மனைவியும், புள்ளைங்களும் பைத்தியம்னு கூட பாக்காம, இரக்கம் காட்டாம தும்புக்கட்டையாலும், வெலக்குமாத் தாலயும் கண்டபடி அடிச்சுப் போடுறுதுண்டாம். பசியில எவ்வளவு கெஞ்சி அழுதாலும் கழியிரதால சோறு, தண்ணி கொடுக்காம பட்டினியில் போட்டு வச்சிடுவாங்கன்னு கேள்விப்பட்டோம். பரிதாபமாத்தான் இருக்கும்.

இருந்தாலும் அல்லாஹ்வோட நீதியில் இருந்து யாராலயும் தப்ப முடியாது. நீண்ட காலமா இதே நிலையில் அவர்

வீட்டாருங்களுக்கு பெரும் தொல்லையா இருந்துட்டுத் தான் இறந் திருக் கிறார். அவர் எப்ப சாவாருன் னு எதிர்பாத்திருந்தவர்களுக்கு அவர் இறந்த பிறகுதான் நிம்மதி கிடைச்சுதாம்.

குனியம் செஞ்சவங்களுக்கு இந்த உலகத்துல கிடைக்கிற தண்டனை மட்டுமல்லை ஆகிரத்திலயும் எந்த பாக்கியமும் கிடைக்காதுன் னு ஹதீஸ் இருக்கு. இந்த உலகம் நிரந்தரமில்லைனு எல்லாருக்கும் தான் தெரியும். ஆனா அதை உணர்வு பூர்வமா செயற்பட்டு வாழுறவங்க நம் மத்தியில எத்தனை பேர்? அந்த உணர்வைக் கூட அல்லாஹ் தான் விரும்பியவர்களுக்கு மட்டும் தான் கொடுப்பானாம். அதனால் தான் “நீ விரும்புகிற வழியில் என்னை வாழ வை அல்லாஹ்” னு அடிக்கடி பிரார்த்தனை செய்யனும்.

நபி ஜயுப் (அலை) அவங்க பட்ட துன்பங்கள் கொஞ்சமில்லை. அவங்க உடம்பு முழுக்கே புழுக்களுக்கு இரையாகி இருக்கு. ஒரு நிமிஷம்! ஓரேயோரு நிமிஷம் சிந்திச்சுப் பாக்கலாம். உயிரோட்டும், உணர்வோட்டும் இருக்கிற ஒரு மனுषன் உடம்பை புழ தீனியாக்கி இருக்குன்னா அது சாதாரண விசயமே இல்ல. ஒரு சின்ன காயத்தக்கூட எங்களால் தாங்கிக்க முடியாது. ஆனா அவங்க தாங்கியிருக்காங்க. அவங்க மனைவியை, பிள்ளைகளை, சொத்துக்களை, சுகங்களை இப்படி படிப்படியா எல்லாத்தையும் இழந்துட்டு ஒரு கொடுரமான நோயால பீடிக்கப்பட்டு, அவங்க வாழ்ந்த ஊரை விட்டு ஜனங்க தூர்த்தர அளவுக் கு மிகப் பெரிய துன் பங்களையெல் லாம் தாங்கியிருக்காங்க. எதுக்காக தெரியுமா? அல்லாஹ் வுக்காக! அவன் மேல இருந்த ஈடில்லாத அன்புக்காக!!

ஒரு தலைவலியைத் தாங்க முடியாத மனுஷ ஜெம்மங்களா நாங்க வாழுறோம். அல்லாஹ் வுக்காக எந்த துன்பத்தை தாங்கி இருக்கிறோம்? ஜயுப் நபி (அலை) பட்ட கஷ்டங்களில் லட்சத்துல ஒரு பகுதியைக் கூட மனுஷன் அனுபவிச்சதில்லை. அதை ஒரு நிமிஷம் நினைத்துப் பாத்தாலும் போதும். “நாங்க அனுபவிக்கிறதெல்லாம் ஒரு துன்பமா” னு நினைக்கத் தோணும்.

ஆனா! அதையெல்லாம் நாங்க எப்ப நினைக்கப் போரோம்? இதுவரையும் கூட ஏன் நினைக்காம இருக்கிறோம்?? னு கூட நாங்க சிந்திச்சுப் பாக்குறதில்லை. படிப்பறிவில்லாத ஒரு முட்டாள் சொல்றாளேன்னு கேவலமா நினைச்சு அதையெல்லாம் அலட்சியப் படுத்திடாதீங்க.

அத்தியாயம் 18

என்னா...? படிப்பறிவுள்ள அறிஞனும் சரி, மார்க்க அறிவுள்ள ஒரு ஆலிமும் சரி, ஹதீஸுக்கும், குர்ஆனுக்கும் அப்பாலான ஒரு விஷயத்தை முன் வைக்க முடியாது. அதுக்கு புறம்பான ஒன்னைப் பத்தி போதிக்கவும் முடியாது. அப்படியொரு உரிமையையும், தகுதியையும் யாராலும் பெறவும் முடியாது.

அதுக்காக... அவங்களுக்கு ஈடா என்னை நா நினைச்சதில்லை. இனி நினைக்கவும் போற்றில்லை. படிச்சவனுக்கும், பாமரனுக்கும் சன்மார்க்க அறிவு கட்டாயமா இருக்கனும். இது தான் இரு உலகத்துக்கும் தேவை.

இதுக்கு உதாரணமா என்னையும் உங்களையுமே எடுத்துக்கலாம். நா ஒரு முட்டாளா இருந்தும் என் ஸமான நா இழக்கல்லை. ஆனா நீங்க ஸமானை மட்டுமில்லாம், பல லட்சங்களையும் இழந்திருக்கீங்க. இது ஒரு சாதாரண விசயமே கிடையாது. அந்த பணத்தைச் சம்பாதிக்கிறது எவ்வளவு பெரிய கஷ்டம்? அந்த பணத்தால் எவ்வளவு நல்ல விசயங்களை செஞ்சிருக்கலாம். ஒரு ஏழைக்கு உடுப்பு வாங்கிக் கொடுத்திருந்தா, அதை உடுத்துக்கிட்டு அவர் செய்ற அத்தனை அமல்களிலையும் ஓவ்வொரு நூலுக்கும் நன்மை கிடைச்சிருக்கும். ஒரு ஏழைக்கு வீடு கட்டி கொடுத்திருந்தா, அந்த வீட்டில் எத்தனை *பேர்கள் வாழ்ராங்களோ, அத்தனை பேருடைய அமல்களிலையும் உங்களுக்கு நன்மைகள் கிடைச்சுக்கிட்டே இருந்திருக்கும். ஒரு மத்ரஸா கட்டியிருந்தா, அதுல எத்துன புள்ளைங்க ஒதுராங்களோ, அத்தனை புள்ளைங்களும் ஒதுர ஓவ்வொரு எழுத்துக்கும் நன்மைகள் கிடைச்சிக்கிட்டே இருந்திருக்கும். ஒரு பள்ளிய கட்டியிருந்தீங்கள்னா அந்தப் பள்ளி இருக்கிற காலம் வரைக்கும் ஓவ்வொருத்தர் தொழுற தொழுகையில் இருந்தும் அத்தனை அமல்களிலையுமே நன்மைகள் கிடைச்சிக்கிட்டே இருந்திருக்கும்.

இந்த நன்மைகள் எல்லாம்...

நிரந்தரமா கிடைச்சிக்கிட்டு இருக்கிற வருமானங்கள் மாதிரி தான். எங்களுக்கு மட்டுமில்ல குடும்பத்துக்கும் தான். இம்மையிலும் மறுமையிலும் நிரந்தரமான நன்மைகளும், மிகப் பெரிய பாக்கியங்களும், அல்லாஹ்வின் பாதுகாப்பும் கிடைச்சிக் கொண்டே இருக்கும். அதைவிட அல்லாஹ்வின் அன்பும்,

அருட்கொடைகளும் எங்க மேல பொழிந்து கொண்டே இருக்கும். அந்தப் பணத்தால் இவ்வளவு பாக்கியங்களை அடையிற நல்ல வழிகளையெல்லாம் விட்டுட்டு, ஒன்னுலயும் பலனடையாததைச் செஞ்சிருக்கிறது ரோம்ப வேதனையாக இருக்கு”

இப்படி அவள் கூறியதும் அவர்களுக்கும் தான் கவலை ஏற்பட்டது. ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பாத்துக் கொண்டார்களே தவிர வேறு எதுவும் செய்யத் தோன்றவில்லை. கதீஜா தான் மெதுவாக ஆரம்பித்தாள்.

“அந்த சூனியம் அழிஞ்சு போறதுக்கு நீங்க என்னென்ன செஞ்சீங்கள்னு சொன்னா எங்களுக்கும் உபயோகமா இருக்கும். தவிர உங்க மனசை ஒரு அபாரமான வலிமை இருந்திருக்கு. அதனால் தான் இவ்வளவு நடந்தும் பலவீனமடையாம இருந்திருக்கீங்க. அந்த “வலிமை” ஸமானில் ஏற்பட்டதுன்னு புரியது. நீங்க சொன்ன எதையும் சாதரணமா நினைக்க முடியாது. நினைக்கவும் கூடாது. உங்க ஸமானால் மிகப் பெரிய வெற்றியை அடைஞ்சிருக்கீங்க. ஆனா! அதே மாதிரி ஒரு வெற்றியை எங்களால் அடைய முடியுமான்னு தான் தெரியல்லை.” இப்படி கவலையோடு கூறினாள் கதீஜா. இதைக் கேட்டு மிக மென்மையாக புன்னகை புரிந்தாள் அந்த முதாட்டி.

“நீங்க அல்லாஹ்வை நம்புறிங்களா...?”

“ஆமா”

“முழுசா?”

“முழுசாவே நம்புறேன்”

“அப்பண்ணா எந்த சந்தர்ப்பத்துலயும் அந்த நம்பிக்கையில ஒரு துளி சந்தேகம் வைக்காதீங்க. அது மட்டும் போதும்”

“அப்புறம்...?”

“அவன் விரும்புற வழியில வாழுங்க”

“எப்படி...?”

இவ்வாறு கதீஜா வினவிய போதும், முற்றும் முழுவதுமாக மார்க்கம் அறியாதவளில்லை அவள். ஓரளவு தெரிந்து தான் வைத்திருந்தாள். ஆயினும் அந்த முதாட்டியின் வாழ்க்கையைக் கேட்ட பிறகு அவள் மீது ஒரு மரியாதை ஏற்பட்டு விட்டது. ஆகவே இன்னும் நிறைய பேச வேண்டும் என்ற ஆவல் மேலிட்டது. அனுபவங்களில் பெற முடிந்த அறிவுகளை, அகராதியிலும் பெற முடியாதென அவள் கேள்விப்பட்டதுண்டு. அதே போன்று

படித்தோரெல்லாம் அறிவாளிகள் இல்லை. படிக்காதோர் எல்லாம் முட்டாள்களும் இல்லை. எனவும் சொல்வதுண்டு. படித்த அவர்களும், படிக்காத அந்த முதாட்டியுமே அதுக்கு போதுமான சான்றாகத் தோன்றியது. கதீஜாவின் கேள்விக்கு அமைதியாக இவள் முகத்தைப் பார்த்தாள் அவள்.

“தொழுகை நேரம் வந்ததும், அதையும் இதையும் செஞ்சிட்டு பிறகு தொழுவலாம்னனு நினைக்காம உடனே தொழுதுறேதும் அவனுக்குப் பிடிச்ச விசயம்தான். ஹலாலான (ஆகுமான) உழைப்பு, உணவு, பிரார்தனை, சகாத், சதக்கா, ஹஜ் இதெல்லாமே கவனிக்கப்படனும். ஒரு ஹதீஸ் இருக்கு. ஒரு நாள் நபி முஸா (அலை) அல்லாஹுத் தஆலாவிடத்தில்

“யா அல்லாஹ்! நீ எனக்கு அநேக விதங்களில் இஹ்ஸான்கள் எனும் உபகாரங்களைப் புரிந்துள்ளாய். நான் அதற்கு நல்ல முறையில் ஷாக்ரு (நன்றி) செலுத்துவதற்குரிய முறையைச் சொல்லித் தருவாயாக” ன்னு கேட்டாங்களாம். அதுக்கு “எந்த அளவு என்னை திக்ரு செய்திருப்பேரோ அந்த அளவுக்கு எனக்கு நன்றி செலுத்தியவர் ஆவீர்” னு பதில் சொல்லி இருக்கான். பிறகு “உனது மகிமைக்கு தகுந்தவாறு நான் எப்படி நன்றி செலுத்துவதுண்ணு கேட்ட போது உமது நாவு சதா திக்ரிலேயே தினைத்திருப்பதாக வைத்துக்கொள்ளும்” னு அல்லாஹ் பதில் கூறினானாம்.

அல்லாஹ் வின் அன்பையும், நெருக்கத்தையும், திருப்தியையும் அடையனும்னா “திக்ரு” தான் சிறந்த வழி. அல்லாஹ்வுக்கு நன்றி செய்யனும்னு நினைக்கிறவங்க ரொம்ப குறைவு. ஒருத்தருடைய உள்ளம் எந்த வேலையிலும் சதா திக்ரிலேயே திலைத்திருக்கும்னா, அதுல கிடைக்கிற நிம்மதியும், இன்பமும் சொல்லில் அடக்க முடியாது. நிஜுமாவே என் அனுபவ பூர்வமா சொல்லேன். ஒரு அற்புதமான மன வலிமை அந்த திக்ருல கிடைக்குது. சந்தோஷம் கிடைக்குது. அமைதியும், நிம்மதியும் கிடைக்குது.

திக்ரு செய்ற இல்லங்களுக்கு வானத்துல இருந்து (நிம்மதி) “ஸகீனத்” அமைதி இறங்குதுண்ணு ஹதீஸ் இருக்கு. மனுஷனுக்கு அதைவிட பெரிச வேறு எதுவா இருக்க முடியும்? என் கண் முன்னாலயே அதிகமாக திக்ருல ஈடுபடுவங்களுக்கு பிரசீர், டைபடிக் (ஷாகர்) குறைஞ்சிருக்கு. அதுக்கு காரணம் மனசுக்கு கிடைக்கிற அமைதியும், நிம்மதியும் தான். கோபம், குரோதம், ஆத்திரம், மனக்குழப்பம், கவலை இதுகளுக்கெல்லாம்

மருந்தாக மட்டுமல்ல, மனசையும், எண்ணங்களையும் தூய்மைப்படுத்துற நீராகவும் இது அமைஞ்சிடுது. இதை நடைமுறைப் படுத்திப் பாத்த யாரும் இந்த உண்மைகளை புரிஞ்சுக்கலாம்.

எங்க வீட்டுல எல்லாரும் காலையும், மாலையும் தினமும் குர்ஆன் ஒதுவோம் 2.284 -286 வரையுள்ள ஆயத்துக்கள் இதுக்கெல்லாம் சிறந்த நிவாரணம்தான். எல்லாரும் ஒரு இடத்துல உட்காந்து அதிகம் அதிகமா திக்ருலயும், ஸலவாத்துலயும் ஈடுபடுவோம். அதையெல்லாம் தண்ணியில ஊதி வீட்டிலயும், தோட்டத் திலயும் தெளிச் சிட்டு, பாவனைக் கும் உபயோகப்படுத்துவோம். நிறைய நிறைய பிரார்த்தனையில ஈடுபடுவோம். இப்படி தொடர்ச்சியா செஞ்சோம். கொஞ்ச நாளையிலயே எல்லாம் சரியாகிட்டது. அல்லும்து லில்லாஹ். இருந்தாலும் எங்க பழக்கத்தை நாங்க நிறுத்தல்ல.

முக்கியமான ஒரு விஷயத்தை கவனிக்கனும். தொலைக்காட்சி இயங்கிக்கிட்டு இருக்கிற வீடுகளில வைத்தான்களின் ஆக்கிரமிப்புக்கள் அதிகமா இருக்கும். அதுக்கு காரணம் அதுகளுக்கு மிக விருப்பமான ஒன்றுதான் இசை. வானவர்கள் இறங்க மாட்டாங்கன்னு நாங்க யாரும் ஒரு போட்டோவை வீடுகளில வச்சிக்கிறதில்லை. தொலைக்காட்சிகளில முழுக்க முழுக்க தெரியிறதே உருவங்கள் தான். உருவங்களும், இசையும் இருக்கிற இடங்களுக்கு நிச்சயமா வானவர்கள் இறங்குறுதில்லை. அதனால வைத்தான்களுக்கு முழு சுதந்திரமும் கிடைச்சிடும்.

தொழுறதாலயும், ஒதுரதாலயும் மட்டும் எதையும் அடைஞ்சிச் சூடியாது. தொழுதுட்டு தொழுகையை ஏத்துக்கச் சொல்லியும், பிரார்த்தனைகளையும், நன்மைகளையும் செஞ்சிட்டு அவைகளை ஏத்துக்கச் சொல்லியும் அல்லாஹ்கிட்டயே மன்றாடனும். எல்லாத்துக்கும் அவன் நாட்டம் தேவை. என்று சொல்லி முடித்தார் அந்த முதாட்டி.

மிக நீண்ட நேரமாக அங்கே இருந்து விட்டு மிகவும் மன நிறைவோடு மூவரும் விடை பெற்றார்கள். ருக்கை வேறு எங்கேயும் இவ்வளவு நேரத்தை கடத்தியதில்லை. இன்று கடத்த வேண்டியாகி விட்டதால் சில வேளை இவனுக்கு கோபம் வந்திருக்கலாம் என எண்ணி அவன் முகத்தைப் பார்த்தாள் கத்ஜா. வேளை செலுத்திக் கொண்டிருந்த அவன் முகம் கண்ணாடியில் தெரிந்தது. கண்கள் கலங்கி, முகம் சிவந்து போய் இருந்தது.

“மகன் ஏன் ஒரு மாதிரியா இருக்கீங்க? இந்த பயணம் பிடிக்கல்லையா?” கதீஜா வினவிய பிறகு தான் அஸ்வர் அவிருட்ஹதின் முகத்தைக் கவனித்தார். அவரும் அப்படித் தான் என்னினார்

“பிடிச்சிருக்கு உம்மா! ஆனா... காதர் காக்காவை ஞாபகம் வந்தது. ரொம்ப வேதனையா இருக்கு. தாங்க முடியல்லை” அவனது விழிகள் மேலும் கலங்கின.

“என்ன மகன்? அவருக்கு என்ன நடந்திருக்கு??”

அஸ்வர் அவியும், கதீஜாவும் பரபரப் போடு வினவினார்கள்.

சமான் கொண்டவர்களே!
அல்லாஹ்வுக்கு அஞ்சி நடந்து
கொள்ளுங்கள். மேலும் ஓவ்வொருவரும்
(மறுமை) நாளுக்காக தான் முற்படுத்தி
வைத்திருப்பதைப் பார்த்துக் கொள்ளட்டும்.
இன்னும் நீங்கள் அல்லாஹ்வை
அஞ்சி நடந்து கொள்ளுங்கள்.
நீங்கள் செய்பவற்றை
நிச்சயமாக அல்லாஹ்
நன்கறிவான்.

(அல் குர்அன் 59 - 18)

தர்மத்தைக் கொண்டு
உங்கள் நோயாளர்களுக்கு சிகிச்சை
அளியுங்கள்.

தர்மத்தின் மூலம் பாதுகாப்பும்,
நோய் நிவாரணமும் கிடைக்கும்

ஊத்தியாயம் 19

அவர்கள் வினவியதும் வேதனையோடு திரும்பிப் பார்த்தான் ருஷைத்,

“எதுவும் நடக்கல்லை வாப்பா. ஆனா! நா வெளிநாட்டுல் இருந்து வந்ததும் ஒரு நாள் என்னை சுந்திச்சு, ‘மகன்... நீங்க வரும்வரை ரொம்ப ஆவலோடு காத்திருந்தேன். உங்க வாப்பாகிட்டியும் அடிக்கடி விசாரிச்சுக்கிட்டேன்’ன்னார்”

“என்ன விஷயம் காதர் காக்கா”ன்னு கேட்டேன். அதுக்கு,

“ஏங்க வீட்டு நிலமை உங்களுக்கு தெரியும். நா சொல்ல வேண்டியதில்லை, பலகை வீடுன்னு. இப்போ பழசாயிட்டதால் பலகை எல்லாம் தெறிச்சுப் போயிருக்கு. அது பரவாயில்ல மகன். ஆனா மழை பெய்ஞ்சா வீட்டுல யாரும் தூங்க முடியாது. எல்லா தண்ணியும் வீட்டுக்குள்ளதான் விழும். அதனால் ஒலையை மாத்திக் கட்டனும். அதுக்கு வசதியில்லாம இருக்கு”ன்னு தலையை சொறிஞ்சார்.

“அது தானே பாத்தேன். ஏதோ பாசத்துல விசாரிக்கிறதா நினைக்சிட்டேன்”ன்னு கேவியா கேட்டேன். அதுக்கு,

“பாசம் இல்லாம போகுமா மகன். அது இருக்கிறதால் தான் உங்ககிட்ட உரிமையோட கேக்குறேன். சின்ன வயசுல T.K.G, U.K.G ன்னு கூட்டிக்கிட்டு போனதில இருந்து உங்களுக்கு ஒழுங்கான ஒரு பருவம் வரும் வரைக்கும் உங்க வேலையெல்லாம் பாத்துப் பாத்து செஞ்சவனாயிற்றே. உங்களையும் என் மகன் மாதிரியேதான் நினைக்கிறேன்”ன்னார்.

“அப்போ செஞ்சதுக்கெல்லாம் வாப்பா அப்பவே சம்பளம் தந்திருப்பாரே”ன்னேன்.

“அதுக்காக சொல்லல்லை மகன். நீங்க மனசு வச்சா அந்த ஒலையை மாத்திக் கட்ட உதவி பண்ணலாம், மழை காலத்துல இனிமேலாவது நிம்மதியா தூங்கலாம்”ன்னார்.

“நாலு பேருக்கிட்ட உதவி கேக்கலாமே”ன்னு கேட்டேன்.

“இவ்வளவு காலமும் தன்மானத்தோட வாழ்ந்து பழகிட்டேன். இனியும் அத இழக்க மனசு வரலை”ன்னு பதில் சொன்னார். அவர் மேல எனக்கு இரக்கம் வரல்லை. ஏரிச்சல் தான் வந்தது.

“வாழ்றதுக்கு வக்கில்லைனாலும், வார்த்தைக்கு மட்டும் பஞ்சமில்ல”ந்னு மனசால திட்டிட்டு இருநாறு ரூபாய மட்டும் கொடுத்துட்டு அந்த இடத்தை விட்டே கழண்டுட்டேன். அதுல இருந்து அவர் தூரத்துல வர்ரது தெரிஞ்சாலே விலகிப் போயிடுவேன். பாவம் உம்மா அவர். இந்த உம்மம்மா சொன்ன கதையை கேட்ட பிறகு தான் என் தப்பு எனக்கு தெரிஞ்சது. என் மேல எனக்கே வெறுப்பா இருக்கு”

அது உங்க தப்பு இல்ல மகன்! எங்க தப்பு!! நல்லதையும் சரி, கெட்டதையும் சரி புள்ளைங்க பழகுறது பெற்றோருங்களைப் பாத்துத் தான். தர்மங்கள் கொடுக்கிற பழக்கம் எங்க கிட்ட இருந்திருந்தா அது உங்களுக்கும் வந்திருக்கும். ஒன்னை பத்தாக்குறதிலயும், அந்த பத்தை நூறா, ஆயிரமா, லட்சமா ஆக்குறதுலயும் தான் என் கவனம் முழுசும் இருந்தது.

இந்த நிலத்தை வாங்கலாம். அந்த கடையை வாங்கலாம். புள்ளைங்களுக்கு உதவும் நுதான் உன் உம்மாவும் சொல்லுவா. ஆனா எங்களுக்காக, எங்க மறுமைக்காக எங்களால முடியிற போதே, வசதி வாய்ப்பு இருக்கிற பொதே தேடிக்கலாம்னு உன் உம்மாவும் சொன்னதில்லை. நானும் நினைச்சதில்லை. எங்க முட்டாள் தனம் இப்பதான் புரியது. இருக்கிற எதையுமே எங்களால கொண்டு போக முடியாது. மறுமைக்குள்னு இதுவரை எதையும் சேத்துக்கவும் இல்லை. எங்க மௌத்துக்கு முன்னாலயே இதை நாங்க விளங்கிக் கிட்டது போதும். புத்தி வந்ததும் போதும். அல்லறம்து வில்லாஹ்!

அல்லாஹ் விரும்பினவங்களுக்கு மட்டும் தான் தெளிவை ஏற்படுத்துவானாம். அவன் விரும்பியவங்களா எங்களையும் ஏத்துக்க்கணும். அவன் விரும்பிய வாழ்க்கையை நாங்களும் வாழ பழகிக்கணும்.

வாழ்கை நிலையில்லைன்னு தெரிஞ்சிருந்தும், எந்த வினாடியிலும் எங்களுக்கு மரணம் வரலாம்னு தெரிஞ்சிருந்தும், எதுக்குமே தயாரான நிலையில வாழ தவறிட்டோமேன்னு நினைக்கிறப்போ ரொம்ப வேதனையா இருக்கு மகன், என்றார் அஸ்வர் அலி. அத்தோடு,

“காதர் காக்காவுக்கு ஏதாவது செய்ந்க மகன். பாவம் அவர். அஞ்ச புள்ளைங்க இருக்கு. கடைசி தான் மகன். மத்த எல்லாம் குமர்ப் புள்ளைங்க. எந்த நேரமும் தொழுகையும், ஒதலுமாகவே இருக்காங்க” என்றாள் கத்ஜா.

“ஓ... மகன் அந்த பழைய பலகை வீட்டை உடைச்சிட்டு, கலவீடு கட்டிக் கொடுப்போம். அதுவரைக்கும் எங்க வீடு சும்மாதானே முடிக்கிடக்குது. வீடு கட்டி முடியும் வரைக்கும் அதுல வந்து இருக்கச் சொல்லவோம், இன்னும் ஒரு விஷயம் மகன்”

“பள்ளத்துக் கிராம மத்ரஸாவை நடத்துற மெளலவி இஸ்மாயீல் ஹாஜி போன மாசம் வந்து என்னைச் சந்திச்சார். அது ஒரு பழை வாடகைக் கட்டிடமாம். நூத்தைம்பது புள்ளைங்க ஒதுறாங்களாம். புதுசா ஒரு நிலத்தை வாங்கி மத்ரஸா கட்டுற அளவுக்கு எந்த வருமானமும் இல்லைன்னும், உங்கள மாதிரி பெரியவங்க மனசு வச்சா இதை செய்யலாம்னும் சொன்னார். அதுக்கு,

“உங்களால முடிஞ்சதை மட்டும் செய்யிறதை விட்டுட்டு எதுக்காக முடியாததையெல்லாம் தலையில் போட்டுக் கிறிங்க” என்னு கேட்டுட்டு ஒரு ஜநாறு ரூபாயை மட்டும் கொடுத்து அனுப்பினேன். இந்த மனுஷி சொன்ன பிறகு தான் இதுலயெல்லாம் இவ்வளவு பெரிய தவாபு இருக்குன்னு புரியது. இதையெல்லாம் என் வாழ்கையில் ஒரு நாளும் யோசிச்சுப் பாத்ததேயில்ல. அந்த மத்ரஸாவுக்கு கொடுத்து இருந்தா நாங்க இப்படி வீணாக்கின பணம் இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் நிரந்தர வருமானமா நன்மைகளை பெற்றுத் தந்திருக்கும். இனிமேலாவது இதையெல்லாம் யோசிச்சி வாழுணும். நிச்சயமா எங்க காணியை மத்ரஸாவுக்குக் கொடுக்கணும்”

இப்படியெல்லாம் உரையாடிய படியே வீட்டை அடைந்தார்கள். வீட்டுக்குள் பிரவேசித்த எல்லோரும் அதிர்ச்சியடைந்தார்கள். மண்டபம் முழுவதும் பரிசாரிகள். வாழை இலை பரப்பி, பூக்களாலும், பழங்களாலும் நிறைத்து, பரிகாரம் செய்வதற்குத் தேவையான அனைத்து ஏற்பாடுகளையும் செய்து முடிக்கப்பட்டிருந்தது. ருஷ்தாவை உட்கார வைத்து, அருகில் அமர்ந்திருந்த ஹரிமாஸ் இவர்களைக் கண்டதும் எழுந்து ஓடி வந்தான். மஞ்சள் நீரால் வீடு கழுவப்பட்டிருந்ததினால் பாதணிகளோடு நுழைந்து வீட்டை அசுத்தப்படுத்தி விடுவார்களோ, அதனால் நடக்கப் போகும் பரிகார வேலைகளுக்கு தடங்கள் ஏற்பட்டு விடுமோ என்ற கவலை அவனுக்கு. ஆனால் அவன் வாயைத் திறக்குமுன்,

“மச்...சான்... என்ன இது பைத்தியக்காரத்தனம்?” என வீடே அதிரும்படி கூச்சவிட்டான் ருஷைத். ஹரிமாஸ்கு ஆத்திரம் மேலிட்டது.

“என் பொன்சாதிக்கு பரிகாரம் செய்வது பைத்தியக்காரத்தனமா? போதும்! உங்களையெல்லாம் நம்பினது போதும். அந்த பிக்குகளும் நாளைக்குத் தான் வருவாங்களாம். அது வரைக்கும் காத்திருக்க என்னால் முடியாது” என்றான் படபடப்போடு.

“மருமகன்! ப்ளீஸ்!! நாங்க சொல்றதைக் கொஞ்சம் பொறுமையா கேளுங்க” என்றபடியே முன்னால் வந்த அஸ்வர் அலியைத் தடுத்தான் ஹிமாஸ்,

“போதும் மாமா! உங்க பேச்சையெல்லாம் கேட்டு நடந்தது போதும். என் மனைவிக்கு கிடைச்ச “பைத்தியக்காரி” பட்டமும் போதும். உங்க வேலை நீங்க பாருங்க. என வேலைய நா பாக்குறேன். என் விசயத்துல இனி யாரும் தலையிட தேவையில்லை” என்றான் கோபத்தோடு.

அதற்கு மேல் தாமதிக்கவில்லை ருடைத்.

பரிகாரம் செய்வதற்காக வைக்கப்பட்டிருந்த எல்லா சாமான்களையும் உதைத்து சின்னா பின்னப் படுத்தினான். பரிசாரிகள் ஆளுக்கொரு பக்கமாக சிதறி நின்றார்கள். ஹிமாஸின் கோபத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

உறவு முறையை மறந்து ருடைதின் கன்னத்தில் அறைந்தான் ஹிமாஸ்.

“எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு இவ்வளவு ஏற்பாடுகளையும் செஞ்சேன். எல்லாத்தையும் மண்ணாக்கிட்டியே துரோகி” என கூச்சலிட்டவாறு, பரிகாரம் செய்வதற்காக வைக்கப்பட்டிருந்த பொருட்களையெல்லாம் வெளியில் ஏறிந்து விடுவதற்காக ஒன்று கூட்டி அள்ளிக் கொண்டிருந்த ருடைதை அவசரமாக ஓடிப்போய் தள்ளி விட்டான்.

எதிர்பாராத தள்ளுதலினால் அங்கே விகாரமாக மூடப்பட்டு ஏரிந்து கொண்டிருந்த பெரிய மண்சட்டி நெருப்பில் போய் வீழ்ந்தான் ருடைத். மன் சட்டி உடைந்தது. நெருப்பு எங்கும் பரவியது. ருடைதின் சட்டையில் தீப்பற்றிக் கொள்ள, அலறியிட ஓடிவந்து அவன் சட்டையைப் பியத்தெடுத்து ஏறிந்தார். அஸ்வர் அலி. உடனே அவனைத் தூக்கி விட்டுவிட்டு, அதிர்ச்சியோடு நின்ற ஹிமாஸை கடுமையாக முறைத்தார்.

“ஆ... ஆ... ஏரியது வாப்பா... ஏரியது வாப்பா தாங்க முடியல்லை” என அலறிய ருடைதை அப்போது தான் கவனித்தார். அவனது முதுகில் பாதி இடம் நெருப்பில்

வெந்துபோய், தோள் புஜங்களிலும் கருகிய நிலை காணப்பட்டது. பதறிப்போனார். அதைக் கண்டு ஹிமாஸும் அதிர்ந்து விட்டான். வீட்டில் எல்லோரும் பதறித் துடிக்க... .

“எங்களை அவமானப்படுத்தியதற்காக கிடைச்ச தண்டனை தான் இது” என்றார் அந்த புரியாத பரிசாரி. அந்த பரிசாரிகள் கோபத்தோடும், அதிர்ச்சியோடும் நிலை குலைந்து காணப்பட்டதால் அவர்களை சமாதானப் படுத்தி அனுப்பி வைத்தார் அஸ்வர் அலி. அதற்கிடையில் ருக்ஷதை அழைத்துச் சென்று வேனில் ஏற்றிவிட்டு, அவசரமாக ஹிமாஸும் வேனை ஸ்டாட் செய்ய, அஸ்வர் அலியும் ஒடிவந்து ஏறிக் கொண்டார்.

கதீஜாவும், ஸஹ்ராவும் பின்னாலேயே ஒடி வந்தார்கள் அவர்களும் கூட போவதற்காக.

“வேணாம் மகள். பச்சக்குழந்தையோட இந்த இரு நேரத்துல நீங்க வர வேணாம். வீட்டுல இருங்க. நா அவங்களோட போறேன்” என்ற கதீஜாவிடம்,

“வேணாம் கதீஜா. நீங்க ரெண்டு பேருமே வர வேணாம். பயப்பட ஏதுமில்லை. நாங்க மட்டும் போயிட்டு வாறோம்” என்றார் அஸ்வர் அலி. வேன் மறைந்ததோடு வீட்டுக்குள் வந்த கதீஜாவும், ஸஹ்ராவும் ஹம்ஸியாவின் உதவியோடு முதல் வேலையாக பரிகாரம் செய்வதற்காக வைக்கப்பட்டிருந்த சாமான்களால் அலங்கோலமாக்கப்பட்டிருந்த மண்டபத்தை சுத்தப்படுத்தி கழுவினார்கள். அங்கு வைக்கப்பட்டிருந்த தொலைக்காட்சிப் பெட்டியைப் பார்த்ததும் கதீஜாவுக்கு அந்த முதாட்டி சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது.

“முதல்ல இந்த முசீபத்த அப்புறப்படுத்துங்க”

கதீஜா இப்படி சொன்னதும் ஸஹ்ராவும், ஹம்ஸியாவும் வியந்து போனார்கள். காரணம்? “சீரியல்கள்” என்றாலே விட மாட்டானே.

“தொழுறோம்! ஒதுறோம்!! தொழுற, ஒதுற வீடுங்களுக்கு மலக்குகள் இறங்குறதுண்டு. ஆனா “ஹலி”யைப் போட்டு, அவங்களை இறங்கவிடாம தடுத்துகுறோம். அதனாலதான் கைத்தான்கள் சுதந்திரமா ஆட்சி செய்யிதுங்க. அட்காசம் செய்யிதுங்க....”

இப்படி கதீஜா சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே ஹம்ஸியாவும், ஸஹ்ராவும் தொலைக் காட்சிப் பெட்டியை அப்புறப் படுத்தினார்கள்.

இதேவேளை வேண செலுத்திக் கொண்டிருந்த ஹிமாஸ் பல தடவைகள் ருஷத்திடம் மன்னிப்புக் கேட்டு விட்டான். குற்ற உணர்வு அவனை வதைத்தது. அவசரப்பட்டு அடித்ததோடு விடாமல் நெருப்பிலும் தள்ளிவிட்டு காயப்படுத்தி விட்டோமே என நினைத்துத் தவித்தான். அஸ்வர் அலி அவனை சமாதானப்படுத்தினார்.

“குற்றவாளி நீங்க மட்டுமல்ல மருமகன். நாங்க எல்லாரும் தான். நினைக்க வேண்டியவனை நினைக்காம, கேக்க வேண்டியவன் கிட்ட கேக்காம, புத்தி பேதலிச்சிப் போய், செய்யக் கூடாத முட்டாள்தனமான வேலையெல்லாம் செஞ்சிட்டோம். எப்படியோ அந்த முப்பத்தேழாம் நம்பர் வீட்டு முதாட்டி மூலமா அல்லாவற் எங்களுக்கு நேர்வழியைக் காட்டினான். அல்லும்துவில்லாவற்” என்றார்.

கதீஜா வரும்போது அந்த முதாட்டியிடம் மறவாமல் தொலைபேசி இலக்கத்தை வாங்கிக் கொண்டதால், அடிக்கடி தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு பல அறிவுரைகளையும் பெற்றுக் கொள்ளத் தவறவில்லை. அவன் மனதிலும் ஒரு குறை இருந்தது. அந்த குறையை நிவர்த்தி செய்து கொள்ள ஒரு நாள் அந்த முதாட்டியிடம் கேட்டாள்,

“இவ்வளவு விசயங்களைச் சொன்ன நீங்க இன்னும் உங்க பேரரச் சொல்லவியே” என்றதும்,

“என் பேரு சொகரா பீபி” என கூறிவிட்டுச் சிரித்தாள். கதீஜாவால் அவனை மட்டுமல்ல, அந்த பெயரைக்கூட இனி என்றுமே மறக்க முடியாது.

நாட்கள் நிற்கவில்லை! நகர்ந்து கொண்டுதான் இருந்தன!!

ஆனால் அஸ்வர் அலியின் வீட்டில் தான் ஏராளமான மாற்றங்கள். அந்த முதாட்டியின் ஆலோசனைப்படி “குரதுல் பகரா” உட்பட அனைத்து குர்ஆன் ஆயத்துக்களும் மாறிமாறி ஒத்பபட்டன. குறிப்பாக 2.102, 103 உட்பட “குல் குரா”க்களோடு அதிகமான திக்ருகள், சலவாத்துக்களில் ஈடுபட்டு தண்ணீரில் ஊதி வீட்டிலும் வெளியிலும் தெளித்து விட்டு ருஷ்தாவின் மேல் தெளித்து குடிக்கச் செய்து, எல்லோரும் அதனைக் குடிக்கும் பாவனைக் கும் உபயோகித் தனர். அதிகமதிகமக பிரார்த்தனைகளிலும் ஈடுபட்டனர்.

அதனால் கிடைத்த பலனைக் கண்டு யாவரும் வியப்பின்

எல்லைக்கே சென்று விட்டனர். இவ்வளவு சுலபமான எளிய முறையைக் கைவிட்டு விட்டு எங்கெல்லாமோ அலைந்து திரிந்ததை என்னி வேதனை அடைந்தார்கள். ருஷ்தா பழையபடியே குறும்புகளோடு வீட்டை வலம் வந்தாள். இப்போது வீட்டிலும் சரி வெளியிலும் சரி யாருமே பயப்படுவதில்லை. ஸஹ்ரா துணைக்காக ருஷ்ததை அழைத்து தொல்லைப் படுத்துவதும் இல்லை. வீட்டிலிருந்த பயங்கர நிலை மாறிவிட்டது. எல்லோரும் நிம்மதியோடும் சந்தோசத்தோடும் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். அந்த வீட்டை வாங்கியதற்காக முதலில் புகழ்ந்து விட்டு பிறகு வாய்க்கு வாய் திட்ட ஆரம்பித்தவர்கள் இப்போது மீண்டும் ருஷ்ததைப் புகழ்ந்து தள்ளினார்கள். இப்போதெல்லாம் கதீஜாவும், அஸ்வர் அலியும் அதிகமதிகமாகவே சேமிக்கிறார்கள்.

தமது இறுதிப் பயணத்துக்காக!

மறுமை வாழ்க்கைக்காக!!

நீங்கள் எப்படி�???

**நான் நற்குணத்தைப் பூர்த்தி
செய்யவே அனுப்பப்பட்டுள்ளேன்**

(நபி மொழி)

**உங்களில் மிகச் சிறந்தவர்
நற்குணமுடையவரே.**

(நபி மொழி)

**உள்ளச்சமே உண்மையான பாதுகாப்பு, அதுவே
நல்லோரின் ஆயுதம்**

பாதுகாப்புக்காக சீல ஆலோசனைகள்

01. முதலாவது ஈமானை உறுதியாக்கிக் கொள்.
02. அல்லாஹ்வைத் தவிர வேறு யாருக்கும் எந்த வஸ்துக்கும் சக்தி அறவே கிடையாது என்பதில் உறுதியாக நில்.
03. காலை மாலை ஓதவேண்டிய துஆ, திக்ருகளை மறவாது ஒதி வா.
04. ஒவ்வொரு தொழுகைக்குப் பின்னும் குரா இஃஹ்லாஸ், அல் பலக், அன் நாஸ், ஆயதுல் குர்ஸீ தவறாது ஒதிவா.
05. தூங்கச் செல்லும் போது இந்த குராக்களையும் ஒதி அல்லாஹ்விடமே பொறுப்புச் சாட்டு.
06. கைதூணின் தொல்லை அதிகமானால் இவைகளை ஒதுவதுடன் அதான், இகாமத்தையும் சொல்வது மிகச் சிறந்தது.
07. உனது தேவைகளை அவனிடமே கேட்டுக் கொள்.
08. எப்பொழுதுமே தக்வாவைப் பற்றிப் பிடித்துக் கொள்.
09. அதிகமாக இஸ்தி:பார், சலவாத்தை ஒதிக் கொள்.
10. எப்பொழுதும் பொறுமையைக் கடைபிடித்துக் கொள்.

மனிதன் மரணீத்து விட்டால்
அவனுடைய அனைத்து அமல்களுமே
துண்டிக்கப் பட்டு வீடும்.
முன்று விடயங்களைத் தவிர

01. நிரந்தர தர்மம்,
02. தனக்காகப் பிரார்த்தனை செய்யும் நல்ல குழந்தை,
03. பிரயோஜனமான கல்வி.

(அல் ஹதீஸ்)

நபிமார்களும், நல்லடியார்களும் கூட கடுமையாக
சோதிக்கப்பட்டார்கள்.

‘37ஆம் நம்பர் வீடு’ நாவலைத்தரும் நாவலாசிரியை வெலிவிட்ட ஜீர்னா மூஸ்தபா

ஜீர்னா மூஸ்தபா பிட்டக்கோட்டையை பிறப்பிடமாகவும் கடுவலை வெலிவிட்டவை இருப்பிடமாகவும் கொண்டவர், 1985ஆம் ஆண்டு “ஒரு முடிவில் ஓர் ஆழம்பம்” என்ற பெயரில் இலங்கை வாளையில் மூஸ்லிம் சேவைக்கு நாடகப் பிரதி ஒன்றை எழுதியதன் மூலம் எழுத்துலகிற்குப் பிரவேசித்தவர்.

தினகரன் .சிந்தாமணி, மித்திரின் போன்ற பத்திரிகைகளுக்கும் எழுத ஆழம்பித்தார். இவர் எழுதிய நாடகங்கள், கவிதை ,கட்டுரை, சிறுகதை போன்றன வாளையில் மூஸ்லிம் சேவையிலும் பத்திரிகைகளிலும் இடம் பெற்றுள்ளன.

“ஏ.சீ.கமருஷ் நிலஸ்” என்ற புனைப்பெயரில் இலக்கியம் படைத்த இவர், தனது சொந்தப் பெயரான ஜீர்னா கரீம், திருமணமான பின்னர் ஜீர்னா மூஸ்தபா என்றும் தனது எழுத்துலக பயணத்தைத் தொடர்ந்தவர். பிடக்கோட்டை சென் மேரீஸ் கல்லூரியின் பழைய மாணவியான இவர் சிங்கள மொழியிலேயே கல்வி கற்றவர். எனினும் இவர் தமிழில் தான் தனது இலக்கிய பங்களிப்பைச் செய்கிறார்.

ஆழம்பத்தில் கவிதை ,கட்டுரை, சிறுகதை என்ற வட்டத்துக்குள் இலக்கியம் படைத்த ஜீர்னா, தந்தசமயம் சமூக நாவல்களை படைக்கும் ஒரு சிறந்த நாவலாசிரியையாக திகழ்கிறார்.பெண் சமூகத்தைப் பொருத்த வரை பேருவகை தரும் விடயமாகும்.

ஜீர்னா மூஸ்தபா இலக்கிய உலகிற்குத் தந்த முதல் நாவல் பிரசவம் “ஒரு அபலையின் டயாி”தான். முதல் பிரசவம் சுகப்பிரசமோ என்னவோ அதனையுடேத்து தனது இரண்டாவது நாவலாக “இது ஒரு இராட்சவியின் கதை”யையும் பிரசவித்துள்ளார். எவ்வித ஆழப்பாட்டமுமின்றி வெளிவந்த இந்த நாலுக்கு ஒரு வெளியிட்டு விழா கூட நடைபெறவில்லை. இவரது முன்னாவது நாவல்தான் இந்த “37ஆம் நம்பர் வீடு” “யதார்த்தங்கள்” எனும் சிறுகதைத் தொகுதியும், “அவஞக்குத் தெரியாத இரகசியம்” என்ற நாவலும் விரைவில் அச்சு வாகனம் ஏற தயாராக உள்ளதாம். இவரது “ரோஜா கூட்டம்” என்ற சிறுவர் சிறுகதை தொகுதிக்கும் கல்வி வெளியிட்டு தீணைக்களத்தினால் பாடசாலை நூலாகங்களுக்குரிய நூலென அரசு அங்கீகாரம் கிடைத்துள்ளது

ஜீர்னா மூஸ்தபாவின் நூல்கள் “மின்னாமல் முழங்காமல் பொழிகின்ற மழை” போல வெளிவருவது உண்மையிலேயே நீண்ட கால பெண் இலக்கிய வர்த்திக்குப் பின் பெய்த ஒரு “வசந்த மழை” என்றால் அது மிகையாகாது.

இந்த நாவலாசிரியையின் இலக்கிய பயணம் எவ்வித தங்கு தடையுமின்றி தொடர வேண்டுமென தூயோனை வேண்டுகிறேன்.

கலாபுசனம் -நூரூல் அயின் நஜீமுல் ஹாசைன்
(மாவட்ட தகவல் அதிகாரி - அரசாங்க தகவல் தீணைக்களம்)

அட்டைப்பட வடிவமைப்பு:
எம்.ஐ.அஷ்பாக் அஹமக்

ISBN 978-955-1825-07-2
விலை: ரூ. 250/-